

ნინო
ბიბირაშვილი

ნამსხვრევი

ნინი
ბიბილაშვილი

ნაშრომები

თბილისი
2023 წ.

რედაქტორი

სალომე აბრამიშვილი

ნიგნში “ნამსხვრევები” მოთხრობილია თანამედროვე, სტანდარტული და ცხოვრებისეული ისტორია ქალზე, რომელიც არის იდეალური მეუღლე, დედა, მეგობარი და შვილი, თუმცა, ყველაფრის მიუხედავად მის ცხოვრებაში დგება მომენტი, როცა გარშემომყოფი ადამიანები ნაღმებივით დაიწყებენ აფეთქებას და გამოუვალ მდგომარეობაში ჩააგდებენ.

ჩემმა გმირმა პრობლემებს ხელი ჩასჭიდა და დაამტკიცა, რომ ქალს ყველაფერი შეუძლია.

წიგნი მომზადდა და დაკაბადონდა
<https://www.facebook.com/designcentreKB>

©ნინი ბიბილაშვილი, ნამსხვრევები, თბილისი, 2023 წ.
ISBN 978-9941-8-5232-9

პროლოგი

დაფიქრებულხართ? ხშირად, ადამიანები შურისძიებას ანიჭებენ უპირატესობას, ვიდრე მადლობის გადახდას?

რატომ? რატომ ხდება ასე? მოდიან, გეჩვევიან, ცხოვრების ნაწილი ხდებიან და შემდეგ უკანმოუხედავად მიდიან, თითქოს, მათ ცხოვრებაში არც არასდროს გამოჩენილხარ...

უაზრო მიზეზებით შენიღბულნი, გამარჯვებას ზეიმობენ, და – გილოცავთ! მორიგი შურისძიების მსხვერპლი გახდით... პირველს მეორე მოჰყვება, შემდეგ მესამე და ასე, დაუსრულებლად გრძელდება...

თუმცა, ამ შემთხვევაში, განსაკუთრებული ღიმილით გეტყვი:

სამყარო განუწყვეტილად ბრუნავს, საათის ისრები კი ყოველთვის საწყის ეტაპს უბრუნდებიან, ბოროტება წრეზე ტრიალებს და ყოველთვის მიაღწევს ადრესატამდე...

I ნაწილი

სალამო იყო...

ძალიან უცნაურად წვიმდა.

როგორც მჩვევია, ამ დროს ყოველთვის ფანჯარაში ვიყურები და გარემოს ვაკვირდები. ცარიელ ქუჩებში შავი წყალი მიედინება და მიხარია, რადგან მგონია, რომ ამ დროს ადამიანები ბოროტი სულებისგან თავისუფლდებიან, ყველაფერ ნეგატიურს წყალს ატანენ. წყალი შავდება, კანალიზაციაში ჩაედინება. ისინი კი მომდევნო დღეს ნაკლებად აგრესიულები ილვიძებენ. რაც უფრო ძლიერად წვიმს, თავს უფრო კარგად ვგრძნობ, შემდეგ დასაძინებლად ვწვები. აქაც განსაკუთრებული თვისება მაქვს: ძილის წინ ყოველთვის ერთ ნერტილს ამოვიჩემებ და საათობით ვუყურებ, მანამ, სანამ არ ჩამეძინება. არაა გამორიცხული, საერთოდ ვერ დავიძინო. ღამით თავს იდეალურად და დაცულად ვგრძნობ. მენანება ღამის დათმობა, თუმცა, ჩემი სურვილები ყოველთვის უკან იხევს, როცა მახსენდება, რომ აღარ ვარ თავისუფალი ადამიანი.

ქმარი და ორი შვილი მყავს, რაც იმას ნიშნავს, რომ ჩემი სურვილები მუდამ სურვილებად რჩება. ბოლო ორი წინადადება კი იმას ნიშნავს, რომ ყოველ დილით პირველმა უნდა გავიღვიძო, ბავშვები გავაღვიძო, ვაჭამო, ჩავაცვა, ბაღში წავიყვანო და ისევ მოვუსმინო მასწავლებლის პრეტენზიებს „ზოგადსაკ-

აცობრიო“ საკითხებზე. შემდეგ სახლში დავბრუნდე, ქმარი სამსახურში გავისტუმრო, სადილის გაკეთება დავინყო, ძირითადად, რამდენიმეს ვაკეთებ ხოლმე, რადგან სხვადასხვა გემოვნების სამ ადამიანს სხვადასხვა სურვილები აქვთ. ძალი გავასეირნო და სახლის დალაგებაც მოვასწრო, სანამ ბავშვებს ჩემი ქმარი ბალიდან მოიყვანს. ამასობაში, ჩემი რომელიმე მეგობარი დამირეკავს და მეტყვის, რომ უქმეებზე რამე დავგეგმოთ და მეც სიხარულით ვთანხმდები. ბავშვების სახლში მოსვლიდან დაძინებამდე ოთხი საათია. ამ ოთხი საათის განმავლობაში, არაამქვეყნიური ძალით ახერხებენ სახლის თავდაყირა დაყენებას, ჭამას, სირბილს, რამის გატეხვას, მულტფილმების ყურებას, ძაღლის ნვალებას და დაბანას. სასტიკად მშურს ხოლმე მათი, მინდა, რომ მეც არასდროს არ ვიღლებოდე, მაგრამ სწორი ნათქვამია – „ასაკი თავისას შვრებაო“. ძალაგამოცლილი ბავშვებს აბაზანიდან გამოვიყვან, ვაცმევ და საწოლში ვანვენ. ერთადერთი მიზეზი დღის ბოლოს, რის გამოც ჭკუიდან არ ვიშლები, ძილისწინ კოცნა და იმის შეხსენებაა, რომ ჩემს შვილებს ძალიან ვუყვარვარ. მათ ოთახში ყოველთვის პატარა სინათლეს ვტოვებ, შემდეგ ჩაის ვაკეთებ და სერიალს ვუყურებ. გადამწვარი და განადგურებული ვზივარ. ამასობაში, ჩემი ქმარი ოთახიდან გამოდის, ჩემს გვერდით ჯდება და მილიმის. ამ დროს, ყოველთვის მინდა, გავლანძლო, რადგან მისი ყოველდღე მშურს. სამსახურში მიდის, თავის საქმეს აკეთებს, ხალხს ეხმარება, მკურნალობს, ყოველდღე ვილაცხას სიცოცხლეს უნარჩუნებს... მოკლედ, საუკეთესოა. მისგან განსხვავებით, მე ყოველდღე ერთი და იმავეს ვაკეთებ და მაინც, ვერავინ ხედავს. შურის მიუხედა-

ვად, მისით ვამაყობ, ამიტომ ღიმილზე ღიმილითვე ვპასუხობ და სერიალსაც ერთად ვუყურებთ. ყველაფრის მიუხედავად, ნებისმიერი მისი თბილი ქმედება ან სიტყვა ყოველთვის მიქრობს გაბრაზებას. თითქოს, არც ყოფილა და არც მიფიქრია მსგავსი რამ. ძილის წინ კი ყოველთვის ვაყოლებ სამსახურის ამბებს, შემდეგ ვუყვები დაგეგმილ უქმეებს (დეტალებში) და ბოლოს, პასუხის მომლოდინე შევცქერი, თუმცა, მას უკვე სძინავს. მეც ჩავთვლი ხოლმე, რომ დუმილი თანხმობის ნიშანია, რადგან ჩემს ქმარს ძალიან უყვარს მეგობრებთან ერთად ყოფნა, ამიტომ თვითკმაყოფილს მეძინება. ასე მთავრდება ჩემი დღე, რომელიც ქალების უმეტესობისთვის ერთნაირია, სადაც ყოველთვის გვგონია, რომ მსხვერპლნი ვართ, თუმცა, რეალურად ღერძი გამოვდივართ...

დაახლოებით 8 წლის წინ, ვინმეს რომ ეკითხა, დარწმუნებით ვუპასუხებდი, რომ არასდროს ვიცხოვრებდი ყოველდღიურობით. თითქოს ყველაფერი დაგეგმილი მქონდა, ბევრი უნდა მემოგზაურა და წიგნები დამეწერა. დღეს როგორც ვცხოვრობ, ეს ყველაფერი წარმოდგენილიც არ მქონდა, არც კი განიხილებოდა. მხოლოდ ერთი წიგნის დაბეჭვდა მოვასწარი. შემდეგ რატი გავიცანი. აღფრთოვანებული ვიყავი, რადგან ნებისმიერ დროს შეეძლო ისეთი რამის თქმა, რაც თან გამაბრაზებდა და თან მომეწონებოდა. ერთი წელი იყო გასული გაცნობიდან, როცა ოფიციალურად მისი ცოლი გავხდი. საუცხოო გრძნობა იყო და ვიცოდი, არა, დარწ-

მუნებულის ვიყავი, რომ დიდი ხნით მომინევდა ჩემი სურვილების გადაღება, მაგრამ რატომღაც, იმ მომენტში, ეს არ მანუხებდა. სანამ მივეჩვეოდი ცოლის ამპლუაში ცხოვრებას, მანამდე ევა დაიბადა. შიშის და სიხარულის მომენტი ერთად მქონდა... ძალიან პატარა იყო და ძალიან მეშინოდა ხელში აყვანა. ამ ყველაფერს შერჩეული არ ვიყავი, თუმცა, ძალიან მომწონდა. სამი წლის შემდეგ მაშო დაიბადა და ისევ შეიცვალა ჩემი ცხოვრება. ჩემს შვილებს განსაკუთრებული დრო სჭირდებოდათ. რეალურად, მე უფრო გავხდი საკუთარ შვილებზე დამოკიდებული. ვერსად ვერ მივდიოდი მარტო, რადგან ფიქრები არ მასვენებდა. პირველი დღე ბაღში მე უფრო მძიმედ გადავიტანე, ვიდრე ბავშვებმა, რადგან მახსოვს, სამჯერ მოვბრუნდი და დანაშაულის გრძნობა მანუხებდა, რადგან იქ დავტოვე. ყველაფერს თანდათან შევეჩვიე, რატის მაისურებს აღარ ვურევდი ერთმანეთში და სარეცხის მანქანაში ღიას და მუქს ერთად აღარ ვყრიდი. ლამაზად დაკეცვა, გაუთოვება და რაც მთავარია, ამ ყველაფრის ხალისიანად კეთება ვისწავლე. თითქოს, შევეჩვიე იმ ცხოვრებას, რომელიც დარწმუნებით ვიცოდი, რომ არ მინდოდა. როცა ყველა სახლშია, ხანდახან გაუცხოების გრძნობა მაქვს, ვუყურებ და მგონია, რომ ამნიეს და უცხო გარემოში გადამსვენს. მომენტალურად ვერ ვხვდები, ამდენი რამ ჩემს ცხოვრებაში როდის მოხდა, შემდეგ რომელიმე დამიძახებს და გაუცხოების შეგრძნებაც ქრება. ველარც ვისხენებ იმ დროს, როცა მათ გარეშე ვცხოვრობდი, აღარ მახსოვს ის შეგრძნება, როცა ჩემს თავზე მეტად არავინ მიყვარდა...

შაბათი დილა გათენდა და უცხო სურნელ-
 მა გამაღვიდა. სანამ თვალს გავახელდი, მანამდე
 ვცდილობდი მიმემსგავსებინა რამესთვის, მაგრამ
 გიჟივით წამოვხტი. დამწვრის სუნი იყო... სამზარეულოში
 შევედი და გამეცინა. რატიმ გადანყვიტა
 დაეფასებინა ჩემი მთელი კვირის შრომა და იფიქრა,
 რომ ჩემს მაგივრად გააკეთებდა საჭმელს, თუმცა,
 ტაფაზე ზეთის მოსხმა დაავინყდა და ყველაფერი
 დანვა... შემპირდა ახალ ტაფას გიყიდო და ისევ გა-
 მეცინა. დღეს მეგობრების და ბანქოს დღე იყო, ამ-
 იტომ რამე განსაკუთრებული უნდა მომემზადებინა.
 ტრადიციულად, ჩემ მიერ დაწერილი რეცეპტების
 ნიგნი გადმოვიღე და არჩევა დავინყე. სალამომ-
 დე ყველაფერი უნდა მომესწრო, ამიტომ რატის
 შეეუთანხმდი, რომ ბავშვებს და ძაღლს მთელი
 დღით სასეირნოთ წაიყვანდა, სანაცვლოდ კი მალა-
 ზიაში მის მაგივრად, მე წავიდოდი. ბავშვებს ვაჭამე,
 ჩავაცვი და გავისტუმრე. შემდეგ მალაზიაში ჩავე-
 დი, ყველაფერი ვიყიდე და სახლში დავბრუნდი. ჯერ
 წვენების გაკეთება დავინყე და მაცივარში შევანყე,
 რომ გაციებულიყო, შემდეგ სალათების, და ბოლოს,
 ცხელი კერძების. პარალელურად სამზარეულო დავ-
 ალაგე, ჭურჭელი გავრეცხე, სტუმრებისთვის გან-
 კუთვნილი სერვიზი გავამზადე, ყველა კერძს მოვუ-
 ძებნე შესაფერისი ჭურჭელი, ღვინისთვის ბაკლები
 გავამზადე და მაგიდაზე დავანყე. ყველაფერი მზად
 მქონდა, მხოლოდ სახლის და ეზოს დალაგება დამრ-
 ჩა. სავარძელზე დავჯექი, ვიფიქრე, ცოტახნით და-
 ვისვენებ-მეთქი და ამასობაში რატიმ დარეკა, აინტ-

ერესებდა მოვრჩი თუ არა ყველაფერს და შეეძლო თუ არა ბავშვები სახლში მოეყვანა. ინსტიტუტურად ტელეფონი გავთიშე. გავბრაზდი, არა გაბრაზებაზე მეტი დამემართა, მაგრამ გადავურეკე და ვთხოვე, მხოლოდ ორი საათი დაეცადა. ისევ ავდექი და სახლის დალაგება დავიწყე...

* * *

მთელი კვირის ნანატრ დრომდე სულ რაღაც ერთი საათი იყო დარჩენილი. რატიმ ბავშვები და ძალლი მოიყვანა. მეგობარმაც დამირეკა. ბავშვებს სასწრაფოდ ჩავაცვი და ყველაფრის გამზადება დავიწყე. მშვენიერი ამინდი იყო, ამიტომ გადავწყვიტეთ ყველაფრის ეზოში გაკეთება. სანამ მე ჭურჭელს ვალაგებდი, რატიმ ეზოს განათებები და დინამიკები გაამზადა. შესამონმებლად ჩვენი საყვარელი სიმღერა, Tom Odell-ის „Another Love“ ჩავრთეთ და ზარიც გაისმა. ტრადიციულად, კარი ერთად გავაღეთ, რადგან ეს ის განსაკუთრებული დღე იყო, როცა ჩემი და რატის საერთო მეგობრები ჩვენთან მოდიოდნენ. ყველაფერი უბრალო იდეით დაიბადა, როცა წუნუნნი დავიწყე ქორნილის წინა დღეებში, რომ ჩემს მეგობრებს ხშირად ვეღარ ვნახავდი. მაშინ მოვიფიქრეთ ბანქოს დღე. შევუთანხმდით ყველა ახლო მეგობარს, რომ ყოველ შაბათ დღეს გვექნებოდა საღამო, სადაც ყველა ერთად ვიქნებოდით. თავიდან მართლა ბანქოს ვთამაშობდით, მერე ნელ-ნელა დაემატა სასმელი, საჭმელი, ბევრი ბავშვი და უამრავი სალაპარაკო თემა. თითქოს, რაც დრო გადიოდა მით მეტი სალაპარა-

კო გროვდებოდა. საოცრება იყო მთელი კვირის ამბების მოსმენა და გაზიარება ჩემი გოგონებისთვის. განსაკუთრებული სიყვარულით მომზადებული ჩემი საფირმო დესერტიც ბოლოს მომქონდა ხოლმე. რატის ტორტი, რომელიც ყველას უყვარდა. გამოსატანად სახლში შევედი, მაცივრიდან მთლიანი ტორტი გამოვიღე და გასატანად მოვამზადე. ძალიან მონდომებით მიმქონდა, თუმცა, აივანზე გავჩერდი, გაცივებული სახე შემეცვალა და დაფვიქრდი. არ ვიცი რატომ, მაგრამ აქაც გაუცხოების შეგრძნება მქონდა. წამიერად თავი უცხო ადამიანებში ვიგრძენი. ამდენმა ხალხმა, ბავშვების სირბილმა, მუსიკამ, განათებებმა დამაბნია. ჩემს მეგობრებს გავხედე და ჩემთვის უცხოდ მომიჩვენა. ეს ყველაფერი წამიერად ხდებოდა, რადგან რატი ამოვიდა და არაფერი შევიმჩნიე. ისევ გავილიმე და ჩემი ტორტიც დანიშნულების ადგილამდე უვნებელი მივიტანე...

სალამომ კარგად ჩაიარა, უფრო სწორედ, მთელმა ღამემ. ძალიან მომწონდა ასე რომ ხდებოდა, ბავშვები იძინებდნენ და ჩვენი შეხვედრა მთელი ღამე გრძელდებოდა. მთელი კვირის უნახავ მეგობრებთან ერთად დრო მალე გადიოდა. ბევრ ისეთ რამეს ვიხსენებდით, რაც დაოჯახებამდე გადაგვხდენია. ბევრჯერ უთქვამთ: „ნეტავ ისევ ისე ვიყოთ“, მაგრამ დარწმუნებული ვიყავი, არავის წარმოედგინა ის ძველი ცხოვრება, დღევანდელი ცხოვრებიდან გამომდინარე. წასვლის წინ სურვილი

გამოთქვეს, რომ შემდეგ შაბათს სადმე ქალაქგარეთ წავსულიყავით. დროსა და ადგილმდებარეობაზე ყველაფერს გაარკვევდნენ და ჩათბი მოგვწერდნენ. ყველას საერთო ჩათი გვექონდა, სადაც მსგავსი ამბები იგეგმებოდა... დილით მე და რატიმ ყველაფერი ავალაგეთ. ბევრ რამეზე ვბრაზდებოდი ხოლმე, მაგრამ მსგავს მომენტებში ყოველთვის მეხმარებოდა. სანამ მე ჭურჭელს ვრეცხავდი, რატიმ ეზო დაალაგა, მადლობის ნიშნად კი დასაძინებლად გაუშვი...

კვირა დღე ნამდვილად დასვენების დღეა. სერიალის ყურების თავიც არ მაქვს ხოლმე, ამ დროს ვერც ძილის წინ ვფიქრობ, უბრალოდ ვიძინებ...

* * *

ორშაბათი დილა გათენდა და, როგორც ყოველთვის, ისევ ისე დაიწყო ყველაფერი. ბავშვები ბაღში წავიყვანე, რატი სამსახურში წავიდა და როგორც იქნა, ტელევიზორთან დავეჯექი. სერიალი გადავახვიე და ყურება დავიწყე. ჩამეძინა, მაგრამ მალევე, ტელეფონის ზარმა გამომადვიდა. ტურისტული კომპანიის მენეჯერი მირეკავდა, რომ გასაუბრების დრო ჩაენიშნა. გახარებული წამოვხტი და დროზე შევეუთანხმდი. ოთხშაბათს 3 საათზე შევეჯერდით და დავემშვიდობე. რამდენიმე დღის წინ ვაკანსიებს ვათვალისწინებდი და ძალიან პრესტიჟული ტურისტული კომპანია ვიპოვე, სადაც გიდი სჭირდებოდათ. მოგატყუებთ, რომ გითხრათ, ფინანსების გამო მინდოდა სამსახური. ვიფიქრე, საკუთარი თავის რეალიზებაში ძალიან წამადგებოდა ხალხთან კომუნიკაცია და თან სხვადასხვა ადგილზე სიარუ-

ლი. ყოველდღიურობას გავერიდებოდი და იქნებ, ამ საქმიანობით მაინც მომეხერხებინა საკუთარი უცნაური შეგრძნებების დათრგუნვა. დავინყე ფიქრი, რამდენი რამის გაკეთება შემეძლო, ბევრი რამ წინასწარ დავგეგმე, ახალი იდეები მანვებოდა და ჩანერას ვერ ვასწრებდი. თავი უკვე წარმოდგენილი მქონდა ერთ-ერთ საუკეთესო გიდად, რომელთან ერთადაც მოგზაურობა ყველას უნდოდა. ჩემს თავში სრული ქაოსი იყო, აზრები ერთმანეთს ეჯახებოდა და ვერ ვასწრებდი გაცნობიერებას, ტვინი გაჭედვითი მქონდა და ჩემი ფიქრები წარმატების გზას ხატავდა, როცა შავი ბინდი გადაიჭიმა. პრობლემა №1. რატისთვის არ მითქვამს და ზუსტად ვიცოდი, არ სურდა, მემუშავა. №2. ყველაზე რთული პრობლემა, რატის დედა. ქალი, რომელსაც, ალბათ, არსებობის დღიდან ვძულვარ. რატომ ვძულვარ? ამაზე მოგვიანებით. ჯერ №1. პრობლემა უნდა მოვაგვარო. ამ დროს იდეაც დაიბადა: საუკეთესო ვახშამი და ჩუმად შეპარება.

რატის დაფურეკე, როგორც ყოველთვის, მუშაობის დროს ტელეფონი გამორთული ჰქონდა. შეტყობინება დაფუტოვე, რომ ბავშვებს მე გამოვიყვანდი და დედაჩემთან წავიყვანდი. გზაში სულელური სმაილი მომწერა და მივხვდი, რომ იდეალურ ხასიათზე იყო. ნელ-ნელა იმედი მომეცა, რომ ყველაფერი კარგად ჩაივლიდა. ბავშვები დედაჩემთან დავტოვე და მალაზიაში შევიაარე. ყველა საჭირო პროდუქტი ვიყიდე და სახლში მივედი. იდეალური ვახშამი გა-

ვაკეთე, ჩემი საყვარელი შავი კაბა ჩავიცვი და დი-
ვანზე დავჯექი. ვიჯექი და იმედებით აღსავსე, ვე-
ლოდებოდი, როდის გადატრიალდებოდა საკეტში
გასაღები, როდის ჩამოინეოდა კარის სახელური და
როდის შემოვიდოდა ჩემი ქმარი. 20 წუთის განმავ-
ლობაში ვფიქრობდი, შემდეგ ტელევიზორი ჩავრთე,
გადაცემას ბოლომდე ვუყურე. დაღამდა... დარეკვას
ვაპირებდი, როცა ტელეფონზე შეტყობინება მომი-
ვიდა:

*„მძიმე პაციენტი შემოვიდა სასწრაფოდ გადა-
უდებელი დახმარება სჭრდება, არ დამელოდო, გვი-
ან მოვალ“*

პასუხი აღარ მიმიწერია, კაბა გავიხადე და აბა-
ზანაში შევედი. გაყინული წყლის ქვეშ ვიდექი და
საკუთარ თავს ვეკითხებოდი: „რა ვიგრძენი? მენყ-
ინა? გავბრაზდი? – იქნებ უბრალოდ არ იყო საჭ-
რო ამდენი რამ გამეკეთებინა და პირდაპირ მეთქვა,
რომ სამსახურის დანყებას ვაპირებდი? რა არის ამა-
ში განსაკუთრებული და მოსარიდებელი? პირიქით,
კარგია, რომ მინდა საკუთარი საქმე და კარიერა
მქონდეს“. ამასობაში სიტყვა „ქმარზე“ ჩავფიქრდი.
სულ მეგონა, რომ ეს სიტყვა მხოლოდ სტატუსი იყო
და რეალურად ურთიერთობები ისევ ისე მიმდინ-
არებოდა, როგორც მანამდე. თუმცა, ერთადერთი
განსხვავება ის იყო, რომ ჩვენ ყოველ საღამოს ერ-
თად ვატარებდით. შევცდი. არ ვიყავი მომთხოვნი,
თუმცა, ის მთელ დღეებს სამსახურში ატარებდა,
ყურადღება საგრძნობლად მოკლებული იყო და ჩემი
პრეტენზიების მიუხედავად, ვცდილობდი, მის სიტუ-
აციას მოვრგებოდი. ვერ ვიტყვი, რომ კომფორტუ-
ლია, თუმცა, იმედიანად ვიყავი, რადგან რთული

სამუშაო გრაფიკის მიუხედავად, მაინც ცდილობდა ყურადღების ნაკლებობა არ მეგრძნო. შეიძლება არ გამოსდიოდა, მაგრამ ხომ ცდილობდა....

– მძინავს? კი, აშკარად, მძინავს.

მაგრამ უცებ მომესმა როგორ დადიოდა რატი აქეთ-იქით და თან ვილაცას ელაპარაკებოდა.

– ალბათ, უკვე გათენდა.

უნდა მეკივლა და გამეჩუმებინა. მომენტალურად თვალეები გავახილე, ფანჯარას გავხედე, ჯერ კიდევ ბნელოდა, შემდეგ საათს დავხედე. ოთხის ნახევარი იყო. გაოგნებულმა ვიკითხე:

– ახლა მოხვედი?

რაზეც პასუხი არ გამცა და სანოლზე ჩამოჯდა. აუტანელი სიჩუმე ჩამოვარდა და ვერ ვბედავდი კითხვის დასმას. ვერ მოვითმინე და ვკითხე:

– რატი რა მოხდა?

ისევ სიჩუმეა, რამდენიმე წამში, როგორც იქნა, ხმა ამოიღო და მითხრა პაციენტი გარდაიცვალაო. საშინელება ხდებოდა მის თავში მაშინ, როცა პაციენტი კვდებოდა, ყოველ ჯერზე თვლიდა, რომ მაქსიმუმი არ გააკეთა და საკუთარ თავს ადანაშაულებდა.

– ვინ იყო?

სიფრთხილით ვკითხე. არაფერი მიპასუხა. უბრალოდ მთხოვა, ყავა გამეკეთებინა. უსიტყვოდ წამოვდექი სანოლიდან და ყავა გავაკეთე. ჩავთვალე, რომ მარტო ყოფნა უკეთესი იქნებოდა მისთვის, ამიტომ დასაძინებლად წასვლა გადავწყვიტე. შუა გზაში გამაჩერა, მკითხა, რამის თქმა ხომ არ მინდოდა. მომერიდა, არ მსურდა სიტუაციის გამწვავება და არაფერი-მეთქი, ვუპასუხე, თუმცა არ მომეშვა,

ალბათ, თავადაც მიხვდა, რომ რაღაც მანუხებდა. ბოლოს პირდაპირ ვუთხარი, რომ გასაუბრებაზე ვაპირებდი ნასვლას. სიტუაცია ავუხსენი და კითხვების გარეშე, თანხმობა განაცხადა. გაკვირვებული ნავედი, წინ მივდიოდი და უკან ვიყურებოდი. სანოლში დავწეი, ორმა გრძნობამ ერთდროულად შემანუხა: სიხარულმა და ეჭვმა. მიხაროდა, რადგან ჩემს ცხოვრებაში შანსი მქონდა ახალი ეტაპი დამეწყო. ეჭვი იმის შესახებ, რომ ასე მარტივად დათანხმდა იმ სიტუაციას, რაზეც არასდროს მისმენდა და ნათქვამი ჰქონდა, რომ არც კი განიხილებოდა.

* * *

სამშაბათი დილა გათენდა. ნახევრად უძილო ვიყავი, თუმცა, ენერგიულად ვგრძნობდი თავს. როგორც ყოველთვის, დილამ ისევ ისე ჩაიარა, ამჯერად, ბავშვების გარეშე. რატი სამსახურში წავიდა. დილით დედაჩემმა დამირეკა, დეტალურად აღმინერა როგორ გაატარა დრო შვილიშვილებთან ერთად, როგორ აბანავა, როგორ აჭამა, როგორ ჩააცვა დილით და როგორ წაიყვანა ბაღში. ბაღის მასწავლებლისთვის შენიშვნა მიუცია და მე, რა თქმა უნდა, ვერ მივხვდი, რაზე. ბოლოს ორი სიტყვის თქმა მოვასწარი ჩემს ახალ სამსახურთან დაკავშირებით და დავემშვიდობე. ნაკლებად აინტერესებდა დედაჩემს ჩემი პირადი ცხოვრებისეული სიახლეები. სულ ბავშვებზე იყო გადართული და ფიქრობდა, რომ მის ცხოვრებას მხოლოდ ისინი აფერადებდნენ. ასეც იყო, ბრაზდებოდა, როცა მის დაუკითხავად ბავშვები ექიმთან მიმყავდა. ყოველთვის მიმახვილებდა ყურ-

ადლებას ჩაცმაზე, ყოველთვის იმას აკეთებინებდა, რასაც მე ვუშლიდი. ევა განსაკუთრებულად უყვარდა, რადგან ევას დაბადების შემდეგ საშინელი დეპრესია დამეწყო, რამდენიმე თვის მანძილზე და დედაჩემმა აიღო სრული პასუხისმგებლობა მასზე. მაშოზე არ დამმართნია ასეთი რამ, მხოლოდ რამდენიმე დღე ვიყავი გაურკვეველობაში და შემდეგ მივეჩვიე არსებულ ცვლილებას. ალბათ, მართლა განსაკუთრებული გრძნობაა შვილიშვილების ყოლა. ოდესმე მეც ვიქნები ბებია, თუმცა, ჯერჯერობით წარმოუდგენლად მიმაჩნია ჩემს შვილებზე მეტად ვინმე მიყვარდეს. არა, ეს არასწორი ნათქვამი გამომივიდა, უბრალოდ შვილიშვილის დაბადების შემდეგ გულში ახალი სიყვარულის ნაპერწკალი გაჩნდება.

სამსახურთან დაკავშირებით მინდოდა სხვადასხვა ინფორმაცია მომეძიებინა და თვალსაწიერი გამეფართოვებინა ამ საქმესთან დაკავშირებით. ყავა გავაკეთე, დავჯექი, ლეპტოპი ავიღე და მოვემზადე ახალი ინფორმაციის მისაღებად, თუმცა, ჩემი მზერა ძალღმა მიიტყუა. იჯდა და მიყურებდა. დილით არავის გაუსეირნებია და ცოტა არ იყოს შეწუხებული სახე ჰქონდა. მზერამ კვლავ ლეპტოპის ეკრანისკენ გადაინაცვლა. ალბათ, სინდისმა შემანუხა, ლეპტოპი გვერდით გადავდე და ძალღი სასეირნოდ გავიყვანე.

ჩვენს სახლთან ახლოს დიდი სკვერი იყო. ხშირად ვხედავდი ნაცნობ სახეებს. ისე ვესალმებოდით ყველა ერთმანეთს, რომ სახელებიც კი არ ვიცოდით. ჩვენი დიალოგის მთავარი ფიგურანტე-

ბი მხოლოდ ძაღლები იყვნენ. ამოჩემებული მქონდა ერთი ადგილი, პატარა და მყუდრო, სადაც სულ მე ვიჯექი. დაახლოებით, ერთი საათი ვადევნებდი თვალს გამვლელ-გამომვლელებს და შემდეგ სახლში დავბრუნდი. ახლა თამამად ავიღე ლეპტოპი და ინფორმაციების მოძიება დავიწყე. ვკითხულობდი ყველაფერს და ვგრძნობდი როგორ ეიფორიას ინვევდა ჩემში იმედი, რომ უკეთესობისკენ შეიცვლებოდა ყველაფერი. სანამ ბავშვებს ბალიდან ნამოვიყვანდი, გადავწყვიტე, რატის დედაზე მოგიყვით. ყოველთვის არსებულ პრობლემაზე, რადგან იმ დღიდან ამითვალწუნა, როცა ჩემი არსებობის შესახებ გაიგო. ჯერ არც კი ვიცნობდით ერთმანეთს, რომ შორიდან ხშირად მესმოდა ხმები, რომ მე არ ვიყავი მისი შვილის შესაფერისი, რადგან ის გაცილებით უკეთესს იმსახურებდა. ვფიქრობ, ეს სტანდარტული მდგომარეობაა მშობლის მხრიდან, რადგან, ალბათ, არ არსებობს ადამიანი, რომელზეც იფიქრებ, რომ შენი შვილისთვის იდეალურია. თუმცა, დროთა განმავლობაში ყველაფერი იცვლება, როცა ხედავ, რომ შენი შვილი მის გვერდით ბედნიერია. ჩვენს შემთხვევაში მისი უარყოფითი დამოკიდებულება ჩემდამი უკვე რვა წელია დაუსრულებლად გრძელდება. პირდაპირი კონფლიქტი არასდროს გვქონია, რადგან მის ყველა უხეშად ნათქვამ სიტყვას ყოველთვის გაგებით ვეკიდები, თუმცა, რეალურად ნამდვილად არაფერი მესმის. ყოველთვის ცდილობს, ნებისმიერ ჩემს ქმედებას ან სიტყვას შეენინააღმდეგოს და რაც მთავარია, რატის შეუქმნას შთაბეჭდილება, რომ მე არასწორ ნაბიჯებს ვდგამ და ჩვენ შორის მხოლოდ ის არის მართალი. დედაჩემი ხშირად მეუბნება, რომ

ჩვენს ოჯახში ყველა ქალს, ზუსტად ასეთი დედამთილი ჰყავდა. რაც არ უნდა, იყოს ქალბატონი ნანა მაინც ჩემი ოჯახის ნევრია მომწონს ეს თუ არა. მთავარია, ბავშვებზე გიჟდება და მე ნამდვილად არ მაქვს პრობლემა თუ ანალოგიური დამოკიდებულება არ აქვს ჩემ მიმართ.

ვერც კი შევნიშნე როგორ მოვიდა 5 საათი. ბავშვები ბალიდან გამოვიყვანე. გზაში რატის მივწერე, მოვიკითხე, ვიცოდი, რომ შეიძლებოდა არ ეპასუხა, მაგრამ მაინც მოვიკითხე. ჩემდა გასაკვირად მაშინვე მიპასუხა და მითხრა, უკეთესად ვარო. მეორე შეტყობინებაც გამოგზავნა, სალამოს სალაპარაკო მაქვსო. დავიძაბე, ვიფიქრე, რომ გუშინ გაუაზრებლად წამოსცდა სამსახურთან დაკავშირებული დადებითი პასუხი და ახლა ყველაფრის გავლა თავიდან მომიწევს-მეთქი. ავლელდი, ხვალ გასაუბრებაზე მივდიოდი და ვიგრძენი ემოციების ანთებული ჩირაღდანი, თანდათან როგორ აღდებოდა ჩემში. ბავშვები სახლში მივიყვანე, ვაჭამე, დავბანე და ტელევიზორთან დავსვი. მეც ჩამოვჯექი, სანამ რატი მოვიდოდა, ანიმაციური ფილმი ჩავრთე და ყველაზე ცუდი სიუჟეტისთვის მოვემზადე....

კარი გაიღო, რატი შემოვიდა, ბავშვებს მოეფერა და გვერდით დამიჯდა. სერიოზული სახე ჰქონდა და მეც ჩავთვალე, რომ არსებული სიტუაცია სრულიად შეესაბამებოდა ჩემს ფიქრებს. ბავშვები კვლავ

ტელევიზორს უყურებდნენ. რატიმ მთხოვა აივანზე გავსულიყავით და იქ გვესაუბრა. კვლავ დავიძაბე, ისევ გაუცხოების გრძნობა დამეუფლა, ოღონდ ოდნავ სხვანაირი. თითქოს არ მინდოდა ამ ადგილას საერთოდ ყოფნა. გაქცევა მინდოდა, ფრთხილად წამოვდექი და გავყევი. ბოლო პერიოდში ჩვენი დიალოგის ხანგრძლივობა საკმაოდ შემცირდა. შესაძლოა, სამსახურში ჰქონდა პრობლემები, ან მის თავში ხდებოდა აურზაური, არ ვიცი, მაგრამ ამ ფაქტმა სწორედ ახლა, ამ მომენტში, შემანუხა, როცა აივანზე ვიდექით და შიშით ველოდებოდი, როდის დაიწყებდა რატი საუბარს. როგორც იქნა, ხმა ამოიღო და მკითხა:

– ხვალ გასაუბრებაზე მიდიხარ ხო?

თანხმობის ნიშნათ თავი დავუქნიე.

– კარგი, ხუთშაბათს ჩემი ახალი მდივანი დავპატიჟე სტუმრად თავის ქმართან ერთად, რამე პრობლემა ხომ არაა?

წარმოდგენაც არ გაქვთ რამხელა შვება ვიგრძენი ამ წინადადების მოსმენის შემდეგ, ამ ემოციას ვერ ავლენერ, შეგრძნება მქონდა, რომ მძიმე ტვირთი მოვიხსენი მხრებიდან და წელში გავსწორდი. პასუხი არ დამიყოვნებია და ენერგიულად ვუპასუხე.

– არა, რა თქმა უნდა. ძალიან კარგია, არ ვიცოდი ახალი მდივანი თუ გყავდა, მაიკო გაუშვი?

– არა, ოჯახური პრობლემებიდან გამომდინარე, თავად წავიდა და ახლის აყვანა მომიწია, ლანა ჰქვია, კარგი გოგოა. უბრალოდ კარგად გაცნობის მიზნით შევთავაზე ჩვენთან სტუმრად მოსულიყო.

– მშვენიერია, ყველაფერს გავამზადებ.

რატიმ გამიღიმა და სახლში შევიდა. მონყევით

დავჯექი აივნის სავარძელზე. ფიქრებში წავედი. გაუცხოების გრძნობა აღარ მქონდა, თუმცა, ეჭვმა შიგნიდან გამომჭამა. ყოველთვის, როცა ვცდილობდი, სამსახური მქონოდა, რატის ეს თემა დახურული ჰქონდა. სულ მეუბნებოდა სახლში ყოფნა ჯობია, სამსახურში ვერავინ დაგიფასებს რასაც აკეთებო. ეს პირველი შემთხვევა იყო, როცა რატიმ კითხვებიც კი არ დასვა ისე თამამად, დადებითად დაეთანხმა. ფიქრები და ეჭვი მაინც არ მასვენებდა. ამასობაში, ევა გამოვიდა და მითხრა:

– დე, მეძინება, რამე წამიკითხე.

კვლავ გვერდით გადავდე ჩემი ფიქრები, ეჭვები, ეს დაუსრულებელი, შემანუხებელი შეგრძნებები და რუტინული სალამო წესისამებრ განვაგრძე.

ოთხშაბათი დილაა. შვიდ საათზე ენერგიულად წამოვდექი. სამარადისო სიჩუმე იყო, ყველას ეძინა. ძალღი სასეირნოდ გავიყვანე. სკვერში, ისევ ჩემს ადგილას ჩამოვჯექი და ხარბად ჩავისუნთე დილის სუფთა ჰაერი. წამიერად ჩავფიქრდი, რა კარგი იქნებოდა თავისუფალი ქალი რომ ვიყო, საკუთარი საქმე მექნებოდა. რატი რომ არ გამეცნო ახლა შეიძლება სულ სხვა კარიერულ საფეხურზე ვყოფილიყავი და მთელი დრო საკუთარი თავისთვის დამეთმო. წარმოვიდგინე, რამდენ რამეს შევძლებდი და როგორი წარმატებული ვიქნებოდი, თუმცა, დანაშაულის გრძნობამ მალევე შემანუხა. ჩემი შვილები. ევა და მაშო არ მეყოლებოდა, ამიტომ ფიქრებს თავი დავანებე და კვლავ განვაგრძე სუფთა ჰაერის ჩასუნთქვა. შემცივდა, ასე სასიამოვნო-

ნოდ ჯერ არასდროს შემცვიებია. ვნერვიულობდი ? – საერთოდ არა. ერთადერთი მხოლოდ ის მანაღვლებდა, რომ ვერ შევძლებდი თავის გართმევას. ოჯახის და სამსახურის ერთმანეთთან შეწყობას. უეცრად, ფიქრებში დაკარგულს, 50 წლამდე ქალი მომესალმა. ვერც კი შევამჩნიე როდის მომიახლოვდა და გვერდით დამიჯდა. მეც თავაზიანად მივესალმე და დიალოგიც დაიწყო. ჯერ დაინტერესდა იმ ფაქტით, თუ რატომ ვიჯექი ასე ჩაფიქრებული ეულად, მერე თავისი ისტორიაც მომიყვა. ნუნუ ერქვა. ორი შვილი ჰყავდა, ორივე დაოჯახებული იყო, მეუღლე გარდაცვლილი და მხოლოდ ამ ასაკში მოახერხა ეცხოვრა ისე, როგორც მას სურდა.

– ყველაფერი კარგია შვილო, ოჯახიც, შვილებიც, მაგრამ ყველას თავიზი გზა აქვს. ბოლოს მაინც მარტო რჩები და მერე ხვდები, თურმე რამდენი რამ მოგკლებია ცხოვრებაში. რამდენჯერ მინატრია, ნეტა ასაკით პატარა ვიყო, დაფიქრდებოდი და დავაფასებდი საკუთარ თავს.

შემეშინდა, არა მარტოობის, არამედ იმის, რომ დადგებოდა დღე და მეც შესაძლოა ასე მელაპარაკა საკუთარ განვლილ ცხოვრებაზე. ნუნუს დავემშვიდობე და სახლში წამოვედი. ბავშვებს უკვე ეღვიძათ, ვასაუზმე, ჩავაცვი, ბაღში წავიყვანე, შემდეგ სახლში დავბრუნდი და მომზადება დავიწყე.

ჯერ 12 საათია. რატი იმ დროს წავიდა სამსახურში, როცა მე ბავშვები ბაღში წავიყვანე. არ მესიამოვნა ეს ფაქტი, თუმცა, დიდად არ გავამახვილე

ყურადღება. ყოველთვის მელოდებოდა ხოლმე, სანამ სახლში დავბრუნდებოდი და შემდეგ მიდიოდა. აივანზე ვიჯექი და ალბათ, მეათე სიგარეტის ღერს გაეუკიდე. ზოგადად იშვიათად ვენეოდი, თუმცა, დღეს დილიდან, როგორც კი სახლში მარტო აღმოვჩნდი, არ მომრიდებია.

ადამიანი რომ დაფიქრდე, ისეთი არაფერი, გასაუბრებაზე მიდიხარ, რაც ჩვეულებრივი მომენტია, მაგრამ ჩემი სხეული შინაგანად მაინც ნერვიულობდა. შესაძლოა, თავდაჯერებულობა მაკლდა ან გადაჩვეული ვიყავი ამ რეჟიმში ყოფნას. დანაშაულის შეგრძნება მანუხებდა, ჩემს შვილებს რომ რამე დასჭირდეს და მე აქ არ ვიყო? – არა, მთელი დღე ბაღში არიან, და თუ გამოუვალი მდგომარეობა იქნება დედაჩემი მომეხმარება.

– თანამშრომლებს რომ ვერ შევენყო? მე ხომ კონფლიქტური არ ვარ, დაძაბულ სიტუაციებს მარტივად გავუმკლავდები. ჩემი არ ყოფნის დროს რამე სერიოზული რომ მოხდეს? არა, ყველაფერი კარგად იქნება.

ვფიქრობდი და საკუთარ თავსაც, შეძლები-სდაგვარად, ვამშვიდებდი.

– სახლს დილით და საღამოს დავალაგებ ხოლმე, მეორე დღის საჭმელს წინა საღამოს გავაკეთებ, მუშაობაში დრო მალე გავა, ჩემი შვილები წამოიზრდებიან და მიეჩვევიან დამოუკიდებელ ცხოვრებას, ერთმანეთის და ძაღლის მოვლას. რატიც არ შენუხდება დიდად ჩემი სამსახურით, პირიქით, შეიძლება იამაყოს კიდევ, ამიტომ ყველაფერი იდეალურად იქნება.

დავამშვიდდი, ყველა შესაძლო კითხვას, რო-

მელსაც ტვინი მიგზავნიდა, წარმატებით გავეცი პასუხი. სწორედ ეს სიმშვიდე მჭირდებოდა. წასვლის დრო მოვიდა და მანქანის გასაღები ავიღე. კარებში დავდექი, ნაბიჯი წინ თუ ნაბიჯი უკან? კვლავ ვცოყმანობდი. კიდევ ერთხელ გავეცი საკუთარ თავს კითხვებზე პასუხი და სიამაყით გავედი სახლიდან.

* * *

მანქანა მოშორებით გავაჩერე და შუაგულ თბილისში ფეხით მივაბიჯეზი. რაც უფრო ვუახლოვდებოდი დანიშნულების ადგილს, მით უფრო ვგრძნობდი ნელ-ნელა როგორ ტოვებდა ჩემი სული სხეულს. ის იყო ცოტახანში სულის გარეშე უნდა დავრჩენილიყავი, რომ დანიშნულების ადგილის წინ გავშემდი. დიახ, ეს ის კომპანია იყო, სადაც მე შესაძლებლობა მქონდა რუტინული ცხოვრება შემეცვალა და საკუთარი თავის ძიება დამეწყო. ხალხი ერთმანეთში ირეოდა, საშინელი დისკომფორტი ვიგრძენი ხალხმრავლობის გამო, ამიტომ დაუფიქრებლად გავაღე კომპანიის კარები და შევედი.

კართან ვიდექი და ვაკვირდებოდი ყველაფერს. დიდი ოთახი იყო, კედლებზე დიდი სარეკლამო პლაკატები ეკიდა, სადაც მომხმარებლებს სხვადასხვა ტურს სთავაზობდნენ. ოთახის ბოლოს, კუთხეში, სასიამოვნო გარეგნობის ქერა გოგო იჯდა, კლასიკური ტანსაცმლით. რამდენიმე კარი დავინახე და მივუახლოვდი. ამასობაში ის გოგონა წამოდგა და ჩემკენ წამოვიდა. მომიახლოვდა და დავინახე მის მკერდთან პატარა ასოებით

დანერილი სახელი: თათია. მივესალმე და ვუთხარი, რომ გასაუბრებაზე ვიყავი მოსული. გამომელაპარაკა, სივის ასლი გააკეთა და შუა კარებში შემიძღვა. ოთახში არავინ იყო, თათიამ მთხოვა, დავლოდებოდი უფროსის მოსვლას. სკამზე ჩამოვჯექი და გონებაში ყველაფერს ვიმეორებდი, რომ არაფერი დამეინყებოდა. ცოტახანში, კარები გაიღო და მაღალი, ჩემი ასაკის (ან ცოტა მეტის), საკმაოდ სიმპათიური მამაკაცი შემოვიდა. მომესალმა, ხელი ჩამომართვა და გამოკითხვა დამიწყო. ჯერ სამუშაო გამოცდილება მკითხა, შემდეგ ოჯახური მდგომარეობა, შემდეგ სურვილები, იდეები და ბოლოს, მკაცრად ჩაიცინა. მითხრა, რომ ჯერჯერობით ერთადერთი მისაღები კადრი ვიყავი, ამიტომ ორი დღის ვადაში დამიკავშირდებოდნენ და დეტალებს გამაგებინებდნენ. მაღლობა გადავუხადე, კმაყოფილი კაბინეტიდან გამოვედი, თათიას დავემშვიდობე და გარეთ გავიქეცი. რას ვგრძნობდი? აღელვებული და ზედმეტად თავდაჯერებული ვიყავი. 100 თუ არა 99%-ით მაინც ვიცოდი, რომ აუცილებლად ეს სამსახური ჩემი იქნებოდა და საბოლოოდ შევძლებდი იმის კეთებას, რისი საშუალებაც აქამდე არ მქონდა. მანქანასთან მივედი, შუშის ანარეკლში დავინახე ქალი, რომლითაც ძალიან ვამაყობდი, მიმზიდველი, სექსუალური, იდეალური ვიზუალის – დიახ, ეს მე ვიყავი. მანქანის კარი ამაყად გავაღე და დედაჩემთან წავედი.

ყველაფერი მოვუყევი, თუმცა, დიდად კმაყოფილება ვერ შევატყე, თითქოს ეს თემა, რაზეც

ველაპარაკებოდი მისთვის სულერთი იყო, ამიტომ აღარც მე შემინუხებია ჩემი ემოციებით და სხვა თემაზე გადავიტანე ყურადღება.

ბავშვები ნამოვიყვანე და სახლში დავბრუნდით. მოუთმენლად ველოდი რატის მოსვლას. მინდოდა, ყველაფერი დეტალურად მომეყოლა და ზღვა ემოციებისგან დავცლილიყავი, თუმცა, სულ სხვანაირად წარიმართა მოვლენები. რატი სახლში არც მოსულა, მხოლოდ შეტყობინება გამომიგზავნა, რომ დილით მოვიდოდა. ამიტომ ისევ ჩემს მეგობარს დავურეკე. ვთხოვე, ჩემთან გამოსულიყო და დარჩენილიყო. სწორედ ამ საღამოს, მასთან საუბრის დროს, ჩემმა რატისადმი ეჭვებმა კიდევ ერთხელ შემახსენა თავი, თუმცა, ამჯერად, ყველაფრის მიზეზი ჩემი მეგობრის მიერ მოყოლილი ამბავი გახლდათ, რომელიც სულ რაღაც ორი დღის წინ მოხდა, იმ ღამით, როცა რატის პაციენტი გარდაიცვალა...

* * *

მე და ელენე, დიდი ხნის მეგობრები ვიყავით. მისი მეჯვარეობა მე მხვდა წილად, რადგან ყველაზე ადრე გათხოვდა და მახსოვს, იმ დღეს ისე დავიღალე, რომ ალბათ, კიდევ რომ ეთხოვა ვინმეს მეჯვარეობა უარს ვეტყოდი. ყველა მეგობართან იდეალურად ვიყავი, თუმცა, ელენე, ის განსაკუთრებული იყო, ისევე როგორც მე ვიყავი განსაკუთრებული მისთვის. იმ საღამოს, როცა ვიცოდი, რომ ჩემი ქმარი სახლში არ მოვიდოდა, ელენეს დავუკავშირდი და ვთხოვე, ჩემთან გამოსულიყო. ბავშვებს უკვე ეძინათ, ჩვენ კი აივანზე ვიჯექით და ტრადიციულად ჭიქა ღვინოს

ვსვამდით. ჩემი წარმატებული გასაუბრების შესახებ ელენეს მოვუყევი, ემოციებისგან გავთავისუფლდი და ამოვისუნთქე. საუბარში რატის მიმართ ეჭვებიც გაუუმხილე, ისიც ვუთხარი, რომ ჩვენს შორის თითქოს ძალიან პატარა, მცირე ზომის ბზარი გაჩნდა და მჭირდებოდა რჩევა, რომლითაც შევძლებდი ამ მცირე სიცარიელის ამოშენებას. იმის მიუხედავად, რომ ხშირი შემთხვევა იყო, მისი პროფესიიდან გამომდინარე, მთელი ღამით კლინიკაში დარჩენა და მუშაობა, მაინც ვერ ვისვენებდი. უცნაური გრძნობა მანუხებდა, თითქოს, რალაცის მოლოდინში ვიყავი. ელენემ კი სრულიად შემთხვევით, გაკვრით მომიყვა, ერთი შეხედვით, უმნიშვნელო შემთხვევა. იმ ღამით, როცა, რატიმ მითხრა, რომ პაციენტი, ფაქტობრივად, ხელებში ჩააკვდა, ელენესთან ასეთი რამ მომხდარა: ის თავის ბიძაშვილთან ერთად ერთ-ერთ ბარში ყოფილა. წამოსვლის დროს დაინახა კაცი, რომელიც ძალიან ჰგავდა რატის. ეს მამაკაცი ვილაც ლამაზ გოგოსთან ერთად იყო. თავიდან ჩვენ ვეგონეთ, თუმცა, იმ გოგოს ქერა თმა ჰქონდა და საკმაოდ ლამაზად გამოიყურებოდა. არ ვიცი, რატომ არ მივაქციე ყურადღება, ალბათ, იმ მომენტში, ეს ინფორმაცია ჩემმა ტვინმა თავდაცვითი ფუნქციის გამო არ მიიღო ან იმდენად ვენდობოდი რატის, რომ არც კი დამიშვია გონებაში, მსგავსი რამ მეფიქრა კაცზე, რომელიც დარწმუნებული ვიყავი, რომ ჩემზე გიჟდებოდა. თუმცა, იმ ღამით ველარ დავიძინე. მომენტებში, ისევ უცნაური გრძნობა მანუხებდა. აი, ის უცნაური გრძნობა, კინაღამ ტორტი რომ გამაგდებინა ხელიდან, მეგობრების შეკრების დღეს. თითქოს, გული მიჩქარდებოდა და აივანზე გასვლით საკუთარ

თავს ვანყნარებდი. არ ვიცი, ზუსტად რამდენჯერ გავედი, თუმცა, ერთ სული მქონდა გათენებულიყო. ვერ ვიტყვი იმას, რომ ჩემი ქმარი ამის გამკეთებელი იყო, თუმცა, ბოლო დროს ჩემში დაბადებული ეჭვები არ მასვენებდა. დილით, სანამ ელენეს გავაცვილებდი, ერთად ყავა დავლიეთ. შემატყო, რომ უძილო ვიყავი და ჩამეკითხა. როგორც იქნა, მიმიყვანა იმ მომენტამდე, სადაც ვალიარე, რომ მთელი ღამე მის ნათქვამზე ვფიქრობდი. გაეცინა, კიდევ ერთხელ შემახსენა, რომ იმ დროს ნასვამი იყო და რატის ვილაც მიამსგავსა. მეც დავმშვიდდი და ამასობაში, კვლავ გიჟივით წამოვხტი. ტელეფონს დავხედე. ხუთშაბათი იყო და რატის ახალი თანამშრომელი უნდა მოსულიყო სტუმრად. ელენეს ვთხოვე, ბავშვები ბაღში გაეყოლებინა და დედაჩემთან დავრეკე. შევთავაზე, შაბათამდე ბავშვები დაეტოვებინა, შაბათს კი მათ რატი თავად წამოიყვანდა. მე, როგორც ყოველთვის, კვლავ მოვინდომე იდეალური საღამო მომენყო და პროდუქტების საყიდლად სუპერმარკეტში წავედი.

სახლში დაბრუნებულს, რატი უკვე მოსული დამხვდა. ზედმეტად თბილად ჩამეხუტა და აბაზანაში შევიდა. კარგ ხასიათზე იყო და მეც ამ თბილი ჩახუტების შემდეგ არ მანუხებდა არაფერი. ხალისიანად შევუდექი ვახშმის მომზადებას, ამასობაში, ისიც გამოვიდა აბაზანიდან და ჩემდა გასაკვირად, ამ სასიამოვნო პროცესში მეხმარებოდა. თინეიჯერი წყვილივით ვიგიჟეთ სამზარეულოში, მართალია, შემდეგ ყველაფრის ალაგება თავად მომიწია, თუმ-

ცა, საერთო ჯამში მივხვდი, რომ ასეთი მომენტები ნამდვილად საჭირო იყო ჩვენი ურთიერთობის კიდევ უფრო გასამყარებლად. ყველაფერი, როგორც ყოველთვის, იდეალურად გავამზადე. საღამოს 7 საათს მოუთმენლად ველოდით. ორივე დივანზე ვიჯექით და ამასობაში, გამახსენდა ჩემი სამსახურის ამბები. კომფორტულად მოვკალათდი და დეტალებში მოვუყევი რა და როგორ მოხდა. მიყურებდა და სახეზე არც ერთი ნაოჭი, არც მიმიკა, არ შეცვლია. გაქვავებული მისმენდა და ბოლოს, ერთი გაცრეცილი ფრაზა მომიგდო – „კარგიაო“. ადგა და ოთახიდან გავიდა. ჩემ მიერ გაჟღერებულ სიტყვებს ჩავუღრმავდი, იქნებ რაიმე არასწორად ვთქვი, ეწყინა და არ უნდოდა საუბრის გაგრძელება, მაგრამ ის ვუთხარი, რაც რეალურად მოხდა და ამაში ცუდი და საწყენი ნამდვილად არაფერი ყოფილა. მარტოობის განცდა დამეუფლა, მისი ყოველი წარმატება, ახალი გადადგმული ნაბიჯი, მიღწევა ჩემთვის ყველაზე დიდი ბედნიერება იყო, მაგრამ აღმოჩნდა, რომ იგივეს არ გრძნობდა, როცა მე მეხებოდა საქმე. საღამოს 7 საათამდე მე და რატის კომუნიკაცია აღარ გვქონია, ის ოთახში იყო, მე კი მისაღებში დივანზე ვიჯექი და ტელევიზორს ვუყურებდი. შუალედში დედაჩემს დავურეკე, ვკითხე რაიმე ხომ არ სჭირდებოდა, დამამშვიდა და დამემშვიდობა. ამასობაში ჩემმა დედამთილმა, ქალბატონმა ნანამ მოასწრო დარეკვა და კვირას მაღაზიებში გაყოლა მთხოვა. არა, მთხოვა ხმამაღალი ნათქვამია. ამას უფრო შეეფერება „დამავალდებულა“. არადა, რომ ეთქვა უბრალოდ მაღაზიებში მინდა წასვლა და იქნებ გამყვეო, აუცილებლად, სიხარულით დავთანხმდებოდი,

იმის მიუხედავად, რომ ერთმანეთი ისე არ გვიყვარდა, როგორც „ახლანდელ“ რძალ-დედამთილებს შეეფერებათ. მეგობრების ჩათმი სასწრაფოდ დავწერე, რომ ამ შაბათ-კვირას კატეგორიულად მქონდა გამოწერილი მხოლოდ ოჯახში ყოფნა. გონებაში დავგეგმე: ხვალიდან ველოდები სამსახურიდან ზარს, ასევე, შაბათს ბავშვები მომყავს სახლში და კვირას ქალბატონ ნანას მივყვები მაღაზიაში. სამივე დღე დაკავებული მაქვს, თუმცა, ემოციურად, ყველაზე რთული და დატვირთული მაინც კვირა დღე იქნება. ფიქრებში გართულს, ვერც კი მივხვდი ისე გამეპარა დრო, საათს დავხედე. 6 საათი იყო. წამოვხტი და სუფრის გაშლა დავიწყე. ჩემს ხმაურზე რატი ოთახიდან გამოვიდა და ყველაფერში პატიოსნად მომეხმარა. იდეალურად დავაწყეთ, დავალაგეთ, გავამზადეთ და შემდეგ თავის მოწესრიგებას დავუთმეთ დრო. აღარ ვიცოდი, კაბა აჯობებდა თუ შარვალი, ამიტომ აქაც რჩევა ქმარს ვკითხე, რომელიც ყოველთვის იდეალურ არჩევანს აკეთებდა, თუმცა, ამჯერად ცივად მიპასუხა:

– რომელიც გინდა, ის ჩაიცვი.

ამ პასუხმა მეც საშინლად უკმაყოფილო ხასიათზე დამაყენა, საბოლოოდ ის ჩავიცვი, რაც მე მომწონდა ყველაზე მეტად.

რა ცოტა სჭირდება ქალს ბედნიერებისთვის და იმაზე ცოტა უბედურებისთვის. ბედნიერებაც და უბედურებაც წვრილმან, ვითომ უმნიშვნელო დეტალებს მოაქვს, მაგრამ შეუძლებელია, ყოველთვის, ყველა დეტალმა ან ბედნიერება მოგიტანოს ან უბედურება. ორივე საჭიროა, რადგან „კანონზომიერება“ დაბალანსდეს. თუმცა, მე, ქალს, რომელიც

შერჩეული ვიყავი, ამდენი წლის განმავლობაში, მხოლოდ წვრილმან ბედნიერებას, რომელიც საერთო ჯამში დიდი ბედნიერება იყო, მიჭირს საუბედურო დეტალების გაანალიზება.

ამასობაში 7 საათიც მოვიდა. მოუთმენლად ველოდებოდით სტუმრებს. უეცრად გამახსენდა ერთი ძალზე მნიშვნელოვანი ფაქტი, რომ ძალღიჯი უკვე ორი დღეა არავის გაუსეირნებია. იმ დღის შემდეგ, რაც ქალბატონ ნუნუს შევხვდი. სუფრას თვალი კიდევ ერთხელ გადავაავლე და კარზე ზარიც გაისმა. მე და რატი ყოველთვის ერთად ვაღებდით კარს, რადგან ამ ზრდილობიანი ფორმით, ასე თუ ისე, ოჯახის მთლიანობას ვუსვამდით ხაზს, თუმცა, ახლაც გაურკვეველი მიზეზის გამო, ზარის გაგონების ხმაზე რატი წამოხტა და მითხრა, რომ კარს თავად გააღებდა.

შემოსასვლელი ოთახის კარები იღება და ჩემს განცვიფრებას საზღვარი არ აქვს. შოკურ მდგომარეობაში შევცქერი ქალს, რომელსაც იმდენად იდეალური ვიზუალი აქვს, რომ „ყბა ჩამომივარდა“. ამას ძირითადად კაცებზე იძახიან ხოლმე, თუმცა, ზუსტად ეგ დამემართა. მსგავსად მოვლილი ქალი მხოლოდ ფილმებში მყავს ნანახი. შურიანი არ ვარ, თუმცა, იმ მომენტში, შურიც არასაკმარისად მომეჩვენა. გონებაში გავივლე, რომ სწორედ ლანა უნდა ყოფილიყო ჩემი მოტივატორი, ქალი, რომლისთვისაც მინდოდა რომ მიმებადა და მასავით მომეველო საკუთარი თავისთვის.

როგორც იქნა, შოკურმა მომენტმა გამიარა და სახლში შემოვიპატიყე. ლანას ქმარი – ლევანი. ასევე, მოვლილი და მოწესრიგებული კაცი, თუმცა, ლანას ფონზე ის თითქმის არ ჩანდა. სუფრასთან დავსხედით და რატიმ ლანას წარდგენა დაიწყო. თურმე, როცა გასაუბრებაზე ლანა მისულა, შემთხვევით სხვა ოთახში შევიდა, სადაც მენეჯერის ვაკანსიაზე გასაუბრება მიმდინარეობდა. ლანას იდეალური სივით ყველა მოიხიბლა და ის იყო უკვე მენეჯერის პოზიციაზე უნდა გაეფორმებინათ, რომ იკითხა რატი ექიმი რომელი ხართო. ბოლოს გაირკვა, რომ მდივნის პოზიციის გასაუბრებაზე იყო მისული და კინალამ კლინიკის კარდიოქირურგიის განყოფილების მენეჯერი გახდა. ასე გააგზავნეს ლანა ერთი სართულით ზემოთ, ჩემი ქმრის კაბინეტში და იქ დაიწყო მათი თანამშრომლობა. მალევე მოვშინაურდი, და კომპლიმენტის სახით ვუთხარი, რომ ასეთი ლამაზი ვიზუალის ქალს, ნებისმიერი აიყვანდა სამსახურში. ლევანიც დამეთანხმა და აღნიშნა, რომ ძალიან გაუმართლა, ასეთმა ლამაზმა ქალმა ის რომ აირჩია და მასზე იქორწინა. შემდეგ ბავშვებზე ჩამოვარდა საუბარი. ლევანსა და ლანას შვილები არ ჰყავდათ. სამი წლის შეუღლებულები იყვნენ და არ ჩქარობდნენ. რატი და ლევანი ეზოში გავიდნენ და მე და ლანამ ცოტა ნავიჭორავეთ. თემა დედამთილზე ჩამოვარდა და როგორც კარგ მეგობარს, ისე მომიყვა თავისი ისტორია. მის დედამთილს, ქალბატონ ეთერს, მუდმივად კონფლიქტი ჰქონდა ლანასთან. თურმე, ეხვეწებოდა, ბავშვი გაეჩინა და გაზრდის პასუხისმგებლობას საკუთარ თავზე

იღებდა, მაგრამ ლანა წინააღმდეგი იყო. ნაწილობრივ, მესმოდა ლანასი, ნაწილობრივ არა, რადგან ჩემთვის ამ გადმოსახედიდან წარმოუდგენელი იყო დედობის დათმობა. მეც მკითხა ქალბატონ ნანაზე. სიმართლე რომ ვთქვა, ძალიან მინდოდა ერთი ადამიანისთვის მაინც მეთქვა, რეალურად როგორ არ მომწონდა მისი დამოკიდებულება და ხასიათები, თუმცა ვერ გავიმეტე. არა საკუთარი თავი, არამედ ადამიანი, რომელიც ჩემი ქმრის დედა იყო და სხვა თუ არაფერი მილიონი მადლობა უნდა გადამეხადა მისთვის, მარტო იმიტომ, რომ ქმარი მაჩუქა. ამიტომ ზედაპირულად ვუთხარი:

– ყველა რძალ-დედამთილს შორის არის რალაც გაუგებრობა, თუმცა, ერთი ოჯახი ვართ და ერთმანეთი ცუდად არ უნდა მოვიხსენიოთ.

ამასობაში ბიჭებიც შემოვიდნენ, მე ჩემი საფირმო დესერტი გამოვიტანე და კვლავ სუფრასთან დავსხედით. ლევანმა შემოგვთავაზა, მოგვეყოლა ჩვენი გაცნობის ისტორია. მე დავინწყე და რატიმ დაასრულა. ჩვენი ისტორიის გახსენებისას, ყოველჯერზე, მიკვირდა როდის მოვასწარი ამდენი რამ ცხოვრებაში. მომენტებში ძალიან ვამაყობდი, მომენტებში კი პირიქით, გაქცევა მინდოდა, რადგან მეუცხოებოდა საკუთარი თავი. შემდეგ ლევანის და ლანას შევთავაზე მოეყოლათ თავიანთი ისტორია. აქ ლანამ სრულად დაუთმო სიტყვა ქმარს და ლევანმაც დიდი სიხარულით დაიწყო სასიყვარულო ისტორიის მოყოლა. ის ისეთი ანთებული თვალებით ყვებოდა წარსულ მოგონებას, რომ მარტივი შესამჩნევი იყო მისი ლანას მიმართ არსებული საოცარი სასიყვარულო დამოკიდებულება.

თურმე, ლანა ერთ-ერთ რესტორანში დაუნახავს მეგობრებთან ერთად. მთელი საღამო აკვირდებოდა, შემდეგ გამბედაობა მოიკრიბა და თავაზიანად გაცნობა შესთავაზა, მაგრამ ლანამ უარი უთხრა. რესტორნიდან გამოსულ ლანას ჩუმიად გაჰყვოლია სახლამდე და მთელი ერთი წლის მანძილზე, სახლთან უშედეგოდ ხვდებოდა, საჩუქრებს უგზავნიდა და ბოლოს, როგორც იქნა, ლანამ შეამჩნია და უფრო მეტიც, მისი გულიც მოიგო. სულ რაღაც ორ თვეში დაქორწინდნენ და დღემდე, ასე, ბედნიერად და სიყვარულით ცხოვრობენ. ბევრ რამეზე ვისაუბრეთ, ლანამ ბევრი სასაცილო ამბავი მომიყვა და ჩვენი ვახშამიც დასასრულს მიუახლოვდა. სტუმრები მშვიდობიანად გავისტუმრე და მაგიდის ალაგება დავიწყე. არ ვიცი, ჩემმა ქმარმა მადლიერება გამოხატა თუ უბრალოდ სიყვარული მოაწვა, მაგრამ ისევე ჩამეხუტა, ლოყაზე მაკოცა და ოთახში შევიდა. ყველაფრის დალაგების შემდეგ ძალაგამოცლილი დივანზე დავჯექი. გახდის თავიც არ მქონდა, უკვე შუალამე იქნებოდა. ჩემი ძალი იმდენად უიმედო სახით შემომეყურებდა, რომ მასაც და საკუთარ თავსაც დავპირდი, რომ ხვალ დილით აუცილებლად გავასეირნებდი. დღევანდელ სასიამოვნო საღამოზე ვფიქრობდი და ამასობაში, ელენემ მომწერა, აინტერესებდა როგორ ჩაიარა საღამომ. მეც მაშინვე ვუპასუხე, რომ ყველაფერი იდეალურად წარიმართა და ასევე, ვახსენე, თუ როგორ ვიყავი აღფრთოვანებული ლანას ვიზუალით. მაშინვე გადმომირეკა. ყველაფერი დეტალებში მოვუყევი და დავემშვიდობე.

იმის მიუხედავად, რომ ძალიან გადაღლილი ვიყავი, მაინც ვერ დავიძინე. არც კი დავწოლილვარ. საძინებელში შევიხედე, რატის მშვიდად ეძინა, ამიტომ აივანზე გავედი და ჩემს ფიქრებში გადავეშვი. სრულიად უეცრად, წამიერად ლანას ვიზუალი დამიდგა თვალწინ და გამახსენდა ელენეს ნათქვამი. კაცი, რომელიც რატის მიახმავსა ქერთქმიან გოგოსთან ერთად დაინახა. ლანას ქერათმები ჰქონდა. მომენტალურად, ელენეს მივწერე, მომდევნო დღეს ჩემთან ამოსულიყო, რალაც საქმე მქონდა და ცალკე, სოციალურ ქსელში ლანას ფოტოებს დავაკვირდი. მართლაც, იდეალური ვიზუალის ქალი იყო, თუმცა, იმდენი გონებაში ვერ დავუშვი, რომ ჩემს ქმარს, ჩემს რატის, შეეძლო ჩემთვის გაეკეთებინა ასეთი რამ, რომ სხვა ქალისთვის შეეხედა. არა, კვლავ რალაც მეშლება, მე არ მაქვს იმის საფუძველი მსგავსი რამ ვიფიქრო კაცზე, რომელიც რვა წლის მანძილზე ერთხელაც არ ყოფილა უკმაყოფილო ჩემი გარეგნობით ან ხასიათით. ვიცი და დარწმუნებული ვარ, რომ მას არავინ სჭირდება ჩემ გარდა, როგორი იდეალური ვიზუალიც არ უნდა ჰქონდეს. საკუთარ თავს შევატყვე, რომ უაზრო ფიქრები ამეკვიატა და დასაძინებლად წავედი.

მთელი ღამე ვინვალე, თუმცა, ვერ დავიძინე. ალბათ, დილის ექვსი საათი იქნებოდა, ჯერ კარ-

გად არ იყო გათენებული, რომ ჩავიცვი. სახლში ვერ ვჩერდებოდი, თერმოსში ყავა ჩავასხი და ძალლი სკვერში გავიყვანე. კვლავ ჩემს საყვარელ ადგილას მოვკალათდი და ყავის სმა დავიწყე. გარშემო არავინ იყო, ჩემი ძალლი კი ხარბად დარბოდა გამლილ მინდორზე. თავის პატარა ბურთს მომიტანდა, მეც მთელი ძალით გადავაგდე და მის მოსატანად ისე გარბოდა, თითქოს დასწრებაზე ყოფილიყო. გარკვეული დრო ასე ვთამაშობდით. ამასობაში, კარგად გათენდა, მზემ გამოანათა. რატის შეტყობინება გავუგზავნე, რომ ძალლი სასეირნოდ წავიყვანე. დღეს სამსახურიდან ზარსაც ველოდებოდი. სიმართლე გითხრათ, არ ვწერვიულობდი, ახლა ის ფაქტი უფრო მანუხებდა, რომ შესაძლოა კაცი, რომელიც ელენემ დაინახა, ნამდვილად რატი იყო და ის ქერათმიანი გოგო, მის გვერდით, ლანა. ერთი გაფიქრება ისიც კი გავიფიქრე, რომ ასეც რომ ყოფილიყო, რატი სახლში არ დაპატიჟებდა და არ გამაცნობდა. ელენეს ესემესი მომივიდა, სადაც ეწერა, რომ ბავშვებს სკოლაში დატოვებდა და მაშინვე ჩემთან წამოვიდოდა. დღეს ქალბატონი ნუნუ არ გამოჩენილა, ალბათ, დასვენება და გამოძინება არჩია-მეთქი, გავიფიქრე. დილის ათი საათი ხდებოდა სახლში რომ დავბრუნდი. რატი უკვე წასული დამხვდა და კარზე ზარიც გაისმა. ელენე მოვიდა...

შემოვიდა თუ არა, მაშინვე შენიშნა და აღნიშნა, რომ სახლში, სხვა დღეებისგან განსხვავებით, სხვანაირი ატმოსფერო და აურა იგრძნობოდა. ყავა

გაუუმზადე და კვლავ აივანზე დავჯექით. როგორც იქნა, ამოვილულულე ჩემი ეჭვების შესახებ და მტკიცე, კატეგორიული, ისტერიკული უარიც მომაფრინდა სახეზე. ელენემ ჯერ მკაცრი ტონით ამიხსნა, რომ საკუთარ ქმარზე უფრო დაუშვებდა მსგავს რაიმეს, ვიდრე რატიზე და შემდეგ უსაფუძვლო ეჭვის გაქარწყლება დააპირა. ყავა მოსვა და შემდეგ, უკვე დანყნარებული ტონით, ახსნა დაიწყო. დეტალებში მომიყვა იმ ღამით დანახული კაცის და ქალის შესახებ, გონებას დაბავდა და ცდილობდა, გაეხსენებინა ზუსტად, თუმცა, შემდეგ დარწმუნებით მითხრა, რომ რატი არ იყო და ჩემს ეჭვებს სრულიად უსაფუძვლოდ ვაძლევდი საკუთარ გონებაში გაზრდის უფლებას. ცოტა დავმშვიდდი, თითქოს მძიმე ლოდი მომეხსნა და სხვა თემაზე გადავიტანეთ საუბარი.

მეგობრებთან მოყოლილი ამბები ძალიან კარგია, მაგრამ ცალკე სიამოვნებაა ერთ-ერთზე მოყოლილი ის ისტორიები, რაც შეიძლება მთლად ბოლომდე ვერ გაჟღერდეს სამეგობროში. ერთი სიამოვნებაა გყავდეს მეგობარი, დასავით მეგობარი, რომელსაც შეგიძლია ნებისმიერ თემაზე ესაუბრო. ელენესთან თამამად ვწუნუნებდი ქალბატონ ნანაზე და ისიც ვახარე, რომ კვირას საყიდლებზე მივყვებოდი. მეგობრული წესისამებრ დამლოცა და ერთი-ორი სიტყვით პატარა ხრიკები მასწავლა, როგორ მეგრძნო თავი მშვიდად. თურმე, „იდეალური წამალი“ ყოფილა ყველა „მწარე სიტყვის“ მეორე მხრიდან დანახვა, დედამთილთან ყოფნის დროს. პოზიტიურად შეხედვა ნიშნავს იმას, რომ თუნდაც, უსაფუძვლო კრიტიკის გარეშე ძალიან მოსაწყენი იქნებოდა ცხოვრება. წამიერად ბედნიერებაც კი ვიგრძენი ქალბატონი ნანა

ასეთი რომ იყო. ბოლო-ბოლო ერთი ისეთი ხომ უნდა იყოს, რომელიც შემახსენებს, რომ საკუთარ თავზე მეტი ვიმუშავო და არასდროს მივცე უფლება, წინსვლა შევწყვიტო... დიდი ხანი ვილაპარაკეთ და ელენეს წასვლის დროც მოვიდა...

სახლს ხელი შევაველე, ჩემს საყვარელ გადაცემას ვუყურე, ძაღლსაც ვაჭამე, დავბანე და ტელეფონის ზარიც გაისმა. ჩემმა უკვე უფროსმა, ბატონმა ერეკლემ, დამირეკა და მსგავსი წინადადებით მომმართა:

– გილოცავთ სამსახურში აყვანილი ხართ და სტაჟირებაზე გელოდებით ორშაბათიდან.

სიხარულისგან შევკივლე. დღევანდელი დღე, თითქოს, ძალიან მსუბუქი მომეჩვენა. ბავშვები ხვალამდე დედაჩემთან იქნებოდნენ და მეც ვიფიქრე, სალამოს რატისტან ნორმალურად ლაპარაკს შევძლებდი. ჯერ ბავშვებთან დავრეკე, მოვიკითხე დედაჩემს მოუყევი ჩემი ახალი სამსახურის ამბები, რომელიც ნამდვილად არ აინტერესებდა და ძალით მოისმინა. შემდეგ დალაგებული სახლი სიღრმისეულად დავალაგე და სალამოც მოვიდა. ისევ ენერგიით ვიყავი სავსე, როცა რატიმ დამირეკა და მითხრა, რომ დედამისს წნევა ჰქონდა და სამსახურის მერე მასთან გავლა მოუწევდა. წასვლა შევთავაზე, რომ არ დაჰგვიანებოდა და შემდეგ თავადაც იქ მოვიდოდა, რაზეც კატეგორიული უარი განაცხადა. სახლში ყოფნა და დასვენება მიჩნია. არ ვიცოდი, რა მექნა, ჩავრთე სერიალი და მთლიან სეზონს ახლიდან ვუყურე.

ჩამძინებია... თვალები გავახილე და უკვე ბნელოდა. ძალი დივანზე, იმავე ადიელაში იყო გადახვეული, რაც ზედ მეფარა. იდეალური სიჩუმე იყო და მივხვდი, რომ სახლში კვლავ მარტო ვიყავი. მოვინწყინე, არა უარესი დამემართა. გავბრაზდი, რადგან ერთი დღე სასწაულად გამოიძებნა ისეთი, როცა წესით საკუთარ ქმართან მარტო უნდა დავრჩენილიყავი და ეგეც დედამთილმა შეინირა. არადა, დარწმუნებული ვარ, ოდნავ მომატებული ან ოდნავ დაბალი წნევა ექნებოდა, მაგრამ რა ქნას? მარტოა, არავინ არ ჰყავს რატის გარდა, ასაკშია და ალბათ, შეეშინდა, მაგრამ ხომ შეიძლება ჩემთვის დაერეკა, როდის მითქვამს უარი რაიმეზე მისთვის.

როგორც იქნა, ორი ხანგრძლივი საათის შემდეგ რატი სახლში დაბრუნდა. ჯერ ქალბატონი ნანას ამბები ვკითხე და როგორც ვივარაუდე, ოდნავ მაღალი წნევა ჰქონია. შემდეგ დავჯექი და ახალი სამსახურის ამბები დეტალურად მოვუყევი. კვლავ უინტერესო მზერა და კვლავ გაყინული სახე. ბოლოს, სერიოზულად, მკაცრი ტონით დავინწყე ლაპარაკი და როგორც ჩანს, ეგ არ უნდა მექნა. ყველაფერს მოვედე, როგორც ქალებს სჩვევიათ, ჩემი პრეტენზიები ბოლომდე ამოვუშვი, ის კი უემოციო სახით მიყურებდა და ან მისმენდა ან, არა. მორჩა, მეტი აღარ შემიძლია-მეთქი ვთქვი. ბავშვები დედაჩემთან არიან, მეც წავალ და იქ დავრჩები-მეთქი. არც კი უცდია ჩემი შეჩერება. ასე უბრალოდ, ავდექი და წავედი.

არა, სულ არ წამოვსულვარ, უბრალოდ სასტიკად გაბრაზებული და ნანწყენი ვიყავი. დედაჩემთან მივედი და, როგორც ყოველთვის, ჩემი მხარე არ დაუჭერია. კვლავ მე მადანაშაულებდა იმაში, რომ რატი მართალი იყო და ჩემი საქციელები, რასაც ვაკეთებდი, სრულიად არ შეეფერებოდა ექიმი კაცის ცოლობას. ამ შემთხვევაში, ალბათ, ის იგულისხმა, რომ სამსახური არ უნდა დამენყო. ისევ დამრიგებლური ტონით მითხრა, რომ გამეგრძელებინა ცხოვრება სამსახურის გარეშე, ბავშვები გამეზარდა და შემდეგ, როცა ისინი უკვე საკუთარი თავის მიხედვას ისწავლიდნენ, მერე მიმეხედა კარიერისთვის. დაუსრულებელი რატის შექება მესმოდა. ამ მოსმენამაც დამღალა და ჩემს ოთახში ავედი.

* * *

აქ ამოსვლისას, ყოველთვის ბავშვობა მახსენდება. ჩემი ოთახი ისევ მწვანე ფერისაა. ჩემი ბავშვობის და მოზარდობის ნახატები კიდია და ჩემი ნივთები, რომლებიც დაოჯახების შემდეგ თან არ წამიღია, ყველაფერი თავის ადგილზეა. ბოლო რვა წლის განმავლობაში, ალბათ, ათჯერ თუ ვიქნები ღამით აქ ნამყოფი. ყოველ ჯერზე, ჩემი ბავშვობის ფოტოებს ვათვალიერებდი და ვხედავდი, თანდათან, როგორ მემსგავსებოდნენ ჩემი შვილები გარეგნულად. საწოლზე ჩამოვჯექი და ერთი წამით წარმოვიდგინე ჩემი ცხოვრების შესაძლო სამომავლო სიუჟეტი. ოდესღაც ყველაფერი შეიცვლება. ჩემი შვილები გაიზრდებიან და თინეიჯერობის ასაკში აღარ მოინ-

დომებენ მშობლებთან ერთად ცხოვრებას. მეტი თავისუფლება მოუნდებათ და ამჟამინდელ მდგომარეობასთან შედარებით ბევრად რთულად იქნება საქმე. ერთი რამ კი დანამდვილებით ვიცი, რომ სადაც არ უნდა იყვნენ ჩემი შვილები, მე ყოველთვის ვეცდები, მათი მხარე დავიჭირო და მათ სურვილებს პატივი ვცე. მათი მეგობრები ჩემი მეგობრები იყვნენ და მათი მომავალი მეორე ნახევრები, არა „სიძეები“, არამედ შვილები. ფიქრებით შორს წავედი, შვილებთან სამომავლო ურთიერთობები იდეალურად დავგეგმე, თუმცა, რატი? რატიზე აღარ მიფიქრია. შთაბეჭდილებას ვტოვებ, თითქოს, არ მიყვარს და ცხოვრებას მის გარეშე ვგეგმავ. საერთოდ არაა ასე. ჩემი ქმარია და, რა თქმა უნდა, ძალიან მიყვარს, თუმცა, იმდენად ვიყავი მიჩვეული რვა წლის მანძილზე, ასე თუ ისე, უპრობლემოდ ცხოვრებას, რომ უსიამოვნო მომენტები, თითქოს, ნელ-ნელა მჭამენ. ყველა ურთიერთობაში არის კრიზისი და, როგორც ჩანს, ჩემს ურთიერთობაში დაოჯახებიდან რვა წლის შემდეგ დაიწყო...

ისევ წვიმს. ისევ ისეთი შეხედულება მაქვს ადამიანებზე, როგორც დასაწყისში მქონდა, თუმცა, ერთი განსხვავებით. ადამიანი ყველაფრისგან შეიძლება განთავისუფლდეს, ბოროტების გარდა. თუ მასში ეს „კოდი“ შინაგანად არსებობს და ფესვგადგმულია, მას ვერცერთი წვიმის წვეთი ვერ ჩამორეცხავს.

ამდენი ხანია ვწერ და ამ დრომდე არ მომი-
 ყოლია ჩემი და რატის გაცნობის ისტორია. ერთ
 საღამოს გოგობმა გადავწყვიტეთ ქალაქგარეთ
 აგარაკზე წავსულიყავით. რა თქმა უნდა, ვინც დაო-
 ჯახებული იყო, ქმართან ერთად, ვისაც სასიყვარუ-
 ლო ურთიერთობა ჰქონდა, თავიანთ მეორე ნახე-
 ვართან, ხოლო მე, როგორც ყოველთვის, მარტო.
 ამას იმიტომ ვიძახი, რომ, იმ პერიოდში, ჩემი ოცნე-
 ბები და მიზნები სრულიად სხვა გზით მიდიოდა და
 ჩემს სამომავლო გეგმებში კაცის ადგილი არ იყო.
 აგარაკზე გვიან ავედით და მაშინვე ყველაფერი გა-
 ვამზადეთ. ჩემი მეგობრის ქმარი გვიან ამოვიდა და
 გამოიცანით ვინ მოიყვანა? რატი. მისი ბავშვობის
 მეგობარი. როგორც კი გავიცანი, მაშინვე ხუმრო-
 ბით ვიკითხე, რატომ მიმაღავდით ასეთ სიმპატი-
 ურ მეგობარს-მეთქი და სამზარეულოს დაეუბრუნ-
 დი. სუფრა ეზოში იყო გაშლილი და თავიდან ყველა
 ერთად ვისხედით, შემდეგ, როგორც ხდება ხოლმე,
 თითოეულმა მათგანმა რომანტიული გარემო მოი-
 ნყო და დავრჩით მხოლოდ მე და რატი. თავიდან
 მორიდებულად იყო, ძირითადად ჩემ მიერ დასმულ
 კითხვებს პასუხობდა, თუმცა, შემდეგ ისე გამოვი-
 იდა, რომ ერთმანეთს საუბარში კარგად ავყევით
 და დავმეგობრდით. რამდენიმე კვირაში სოციალურ
 ქსელში მიმონერა დავინყეთ, როგორც მეგობრებ-
 მა. შემდეგ ხშირად ვხვდებოდით ერთმანეთს საერ-
 თო მეგობრების დაბადების დღეებზე, და ბოლოს,
 ისე გამოვიდა, რომ, ჩემ გარდა, ყველამ იცოდა
 რატის როგორ ვუყვარდი. მეც დაქალებს გავუშბ-

ილე. თურმე, გრანდიოზულ ამბავს აპირებდნენ, მაგრამ იმდენად სწრაფად განვითარდა მოვლენები და იმდენად მალე დამეხვა თავბრუ სიყვარულით, რომ ბოლოს გავიპარეთ ისე, რომ არავინ იცოდა. ჩუმად წავედით, მხოლოდ მეჯვარეებს ვუთხარით და დავქორწინდით. მეორე დღეს მთელმა სამეგობრომ, სანათესაომ და სრულიად მთელმა თბილისმა იცოდა, რომ მე რატის ცოლი გავხდი. საყვედურებს ვიგერიებდით და ზოგი საკმაოდ ძნელად შემოვირიგეთ, მაგალითად დედაჩემი. მოულოდნელი იყო მისთვის, რადგან ბოლო წუთამდე კატეგორიული წინააღმდეგი ვიყავი დაოჯახების. აი, რატის დედის პირადად გაცნობას კი ნამდვილად არ ჩაუვლია კარგად. სტუმრად მეორე დღესვე მივედით და ჩემი გამომცხვარი ნამცხვარი წავიღე. ყველაფერში დავეხმარე, რაშიც იმ მომენტში სჭირდებოდა დახმარება, თუმცა, მისი გული მაინც ვერ მოვიგე. ეს ყველაფერი რვა წლის წინ მოხდა და ამის გახსენებაზე თვალწინ დამიდგა ის გრძნობა, როცა სრულიად არ მანაღვლებდა ჩემი მომავალი როგორი იქნებოდა. ჯულიეტას როლი მოვირგე, რომელსაც თავისი რომეოს გარდა არავინ და არაფერი უნდოდა.

შაბათი დილა გათენდა და ცოტა უცნაურ გარემოში გავიღვიძე. ჩემი ბავშვობის ოთახში. ერთი უჩვეულო ფაქტით, რომ ოთახში მარტო არ ვიყავი და ორი ბავშვი მენვა გვერდით. დაახლოებით, ათი წლის წინ მსგავსი რამ ჩემთვის რომ ვინმეს ეთქვა, აუცილებლად ვეტყოდი, რომ ეს არ მოხდე-

ბოდა არასდროს. და, აი, მე, აქ ვნევარ ჩემს ორ შვილთან ერთად და სამზარეულოდან დედაჩემის ნუნუნის ხმა მესმის. ჩავიცვი და გავედი. დედაჩემი დილით ყოველთვის ნუნუნებდა და არც დღეს დაურღვევია ეს ტრადიცია, ამჯერად მეზობელს აკრიტიკებდა, რომელიც გვერდით სახლში რემონტს აკეთებდა და ბურლის ხმა სახლში უმნიშვნელო ვიბრაციებს იწვევდა. ყავა ავადულე და ფანჯარასთან დავჯექი. დედაჩემმა ისევ გუშინდელი საუბარი გამიგრძელა, ამჯერად მშვიდად. კატეგორიულად, თუმცა, წყნარად ვუთხარი, რომ სამსახურს მაინც დავინწყებდი და ჩემს ქმარს ამაზე არანაირი პრობლემა არ ჰქონდა. ვუთხარი, რომ კამათი სხვა თემის გამო მოგვივიდა და მას არ უნდა ენერვიულა, ამ თემას თავად მოვავგარებდით, როგორც ზრდასრული, შემდგარი და ჩამოყალიბებული პიროვნებები. უკმაყოფილო სახით შემომხედა, მაგრამ ხმა აღარ ამოუღია ამ თემაზე. თავის მეგობრებზე რამდენიმე ახალი ამბავი მომიყვა, შემდეგ ისიც კი გამიმხილა, რომ ახლო თუ არა, შორეულ მომავალში სოფელში საცხოვრებლად უნდოდა გადასვლა. შემომთავაზა სოფელში, რომელიც ძალიან ახლოს იყო, ბავშვებს მთელი ზაფხული დაიტოვებდა. გამეხარდა, რადგან არ მეგულუბოდა ადამიანი, რომელთანაც ბავშვებს დავტოვებდი ისე, რომ გული არ გამხეთქვოდა. რამდენიმე წუთში ბავშვებმაც გაიღვიძეს და დედაჩემმა მალაზიაში წაიყვანა. ამასობაში რატი მოვიდა, ისარგებლა ჩემი მარტო ყოფნით და ახსნა დაიწყო. აღმოჩნდა, რომ სამსახურში ერთ-ერთი გარდაცვლილი პაციენტის ოჯახთან უსიამოვნება მოუვიდა, დეტალებს არ ჩაღრმავებია, თუმცა, იმდენად სერიო-

ზული საქმე იყო, რომ სასამართლოში აპირებდნენ საჩივრის შეტანას. რატის კოლეგა, რომელიც მამად ეკუთვნის, ბატონი გურამი, ცდილობს, ეს ამბავი შეძლებისდაგვარად მოაგვაროს, თუმცა, ჯერ ბოლომდე გადაწყვეტილი არაა, რა მოხდება. დავინტერესდი და ვკითხე ეს ის პაციენტი ხომ არ იყო, რამდენიმე დღის წინ რომ დაელუპა, მან კი, დანალვლიანებული და სევდიანი სახით, თანხმობის ნიშნად, თავი ჩალუნა. რა უნდა მექნა, მაშინვე გადამიარა ყველანაირმა გაბრაზებამ, მივედი და ბოდიში მოვუხადე გუშინდელი ინციდენტის გამო. ამასობაში, დედაჩემი და ბავშვები მალაზიიდან დაბრუნდნენ. რატის დანახვაზე დედაჩემს გაბრწყინებული სახე ჰქონდა, ბავშვებს ისე გაეხარდათ მამის დანახვა, რომ ნახევარი საათი ვერც კი მამჩნევდნენ. სალამომდე იქ ვიყავით, შემდეგ გამახსენდა, რომ ქალბატონ ნანას მეორე დღეს მალაზიებში, საყიდლებზე მიყვებოდი, ამიტომ სახლში ერთად წავედით. ოღონდ უჩვეულო მოვლენა ის გახლდათ, რომ ორი მანქანით ვიყავით. მაშო ჩემთან იჯდა, ევა რატისთან. სალამო ყველამ ერთად, ოჯახურ გარემოში გავატარეთ. ჯერ თავიდან ბავშვების საყვარელ გადაცემას ვუყურებდით, მათი დაძინების შემდეგ კი ჩემი და რატის საყვარელი სერიალი ჩავრთე და გვიანობამდე ვუყურეთ.

წარმოდგენაც არ გაქვთ, როგორ არ მინდოდა, ეს დღე ასე მალე დამდგარიყო, რადგან შუადღის პირველ საათზე ვიყავი დაბარებული დედამთილთან, დილაადრიან ავდექი, რომ ძალლი სასეირნოდ

გამეყვანა. თან ქალბატონ ნუნუზე მეფიქრებოდა. ბოლოს, რომ ვიყავი, ვერ ვნახე და იქნებ ახლა მაინც ყოფილიყო. კვლავ ჩემს საყვარელ ადგილას მივედი და ჩამოვჯექი. ჩემდა საბედნიეროდ, მალევე, ქალბატონი ნუნუც გამოჩნდა და გვერდით მომიჯდა. ახალი ამბები გამომკითხა, მეც ვახარე ჩემი სამსახურში აყვანის სიახლე. ძალიან გაეხარდა. ქალბატონი ნუნუ, ალბათ, ერთადერთი იყო, ვისაც მართლა გულით გაეხარდა ჩემი ამბავი. შვილებზე ვკითხე, შემდეგ მეუღლეზე და ბოლოს გაუაზრებლად ღალატზე ჩამოვაგდე საუბარი. ქალბატონ ნუნუს ვკითხე რას იზამდით მეუღლეს, რომ თქვენთვის ელაღატა-მეთქი და, ჩემდა გასაკვირად, ასეთი ისოტრია მომიყვა: 90-იანი წლები იყო. ქალბატონი ნუნუ ბავშვს ელოდებოდა, როცა მის მეუღლეს საკმაოდ გავლენიანი საყვარელი ჰყავდა. ამის შესახებ იცოდა, თუმცა, მითხრა, რომ აზრი არ ჰქონდა ხმის ამოდებასაც კი. იმ დროს, როცა სამშობიაროში იყო, მისი ქმარი, თავის საყვარელთან ერთად, მოსკოვში ყოფილა გაპარული რამდენიმე დღით. ეს ყველაფერი მას შემდეგ გაუგია, როცა სრულიად მარტომ წამოიყვანა ბავშვი საავადმყოფოდან და იმ დღის შემდეგ, არა თუ გადაუყვარდა თავისი ქმარი, არამედ პატივისცემაც დაკარგა. სახლში რამდენიმე დღის შემდეგ მოსულა და ზუსტად იმ დროს გაუგია, რომ უკვე მამა გახდა. თავის გამართლება არც უცდიდა, უბრალოდ მისულა, ცოლისთვის მიულოცავს შვილის შეძენა, საკუთარი თავისთვისაც და ისევ წასულა. ასე წასვლა მოსვლაში 30 წელი გავიდა. არ დაშორებია, რადგან ის პიროვნება მისთვის არც კი არსებობდა. მთელი თავისი ყურადღება შვილებზე

გადაიტანა და დღემდე ასე მოაღწია. გაოცებულმა ვკითხე, თუ რატომ შეაღწია თავისი ცხოვრება და ახალგაზრდობა ასეთ არაკაცს და ასეთი პასუხი მივიღე:

– როცა გავანალიზე, რომ გვერდით მართლა არაკაცი მყავდა, უკვე დედა ვიყავი. უკვე საკუთარ თავზე მნიშვნელოვანი ადამიანი მყავდა და ვერ დავუშვებდი, რომ ის, რომელიმე მშობლის გარეშე გაზრდილიყო. როგორც არ უნდა ყოფილიყო მამამისი, მისთვის იდეალური იყო. ეს ზრდასრულობაში გააცნობიერეს ჩემმა შვილებმა, რაც მე გამოვიარე, თორემ ის ბავშვობა, სწორედ იმიტომ ახსენდებათ ტკბილად, რომ ჩვენს ოჯახში არასდროს ყოფილა ჩხუბი და არეულობა. ყოველთვის ჩემგან დადებითი ესმოდათ მამაზე და ღმერთია მოწმე, ისიც არ იძახდა ჩემზე ცუდს არაფერს.

გაოცებული ვიყავი ქალბატონი ნუნუს ისტორიების მოსმენით. შემდეგ შვილებზეც მომიყვა ორიოდ სიტყვით. ორი ბიჭი ჰყავს, ჩემზე ცოტა უფროსები არიან. უფროსი საზღვარგარეთ ცხოვრობს და როგორც შეუძლია, იქიდან ეხმარება. რამდენიმე წელია მხოლოდ საოციალური ქსელით ესაუბრებიან ერთმანეთს. მეორე, პატარა, კი სხვა უბანში ცხოვრობს და ისიც ხშირად ნახულობს დედას, რომელმაც საკუთარი ცხოვრება შვილებს მიუძღვნა. საერთო ჯამში ორივე შვილს ცალი ხელი დედისკენ აქვს და როგორც შეუძლიათ, ისე გამოხატავენ მადლიერებას და სიყვარულს მის მიმართ. სასიამოვნო ქალბატონი იყო ნუნუ, მასთან ძალიან მომწონდა საუბარი, რადგან, გარკვეული თვალსაზრისით, სულიერად მამშვიდებდა. ამ საუბარში დრო როგორ გავიდა,

ვერც კი შევამჩნიე, ამიტომ სასწრაფოდ წამოვხტი, დავემშვიდობე და სახლში გამოვქანდი. კარგია, რომ სულ ცოტახნით მაინც დამავინყდა იმდღევანდელი სიმძიმე. ვერ მივხვდი, რატომ ვგრძნობდი ხოლმე უსიამოვნოდ თავს ქალბატონ ნანასთან, ან იქნებ იმიტომ, რომ ნებისმიერ სიტყვაზე მეკინკლავებოდა და შენიშვნების მოცემა უყვარდა. ვიფიქრე, ადრე მივალ და მის თვალში ოდნავ პუნქტუალური გამოვჩნდები-მეთქი. სახლში დაბრუნებულს ყველა გაღვიძებული დამხვდა. რატის დღის განრიგი დავუტოვე, საჭმელი და ვთხოვე, ბავშვები გაესეირნებინა, სანამ მე დედამისთან ერთად საყიდლებზე ვიქნებოდი. ქალბატონ ნანასთან პირველი საათის მაგივრად თორმეტ საათზე ვიყავი. სამწუხაროდ, ვერ დავიმსახურე მისგან კომპლიმენტი, რადგან ადრე მისულს, ჩემთვის არც თუ ისე საუცხოო და გასაკვირი ფრაზა მომახალა: „რა გეჩქარებოდაო“. ბავშვებისთვის ვაშლის ღვეზელი გამოუცხვია და მითხრა, რომ როცა დავბრუნდებით, მაშინ გამატანდა. ერთს კი ნამდვილად ვერ დაუკარგავ ქალბატონ ნანას, იდეალურად აკეთებდა ცომეულებს და რაც არ უნდა გაეკეთებინა ყოველთვის უზომოდ გემრიელი იყო. ჩემს შემთხვევაში ფრაზამ: „ადრე წადი ადრე მოხვალ“-ო არ გაჭრა, ზუსტად პირველ საათზე გავედით სახლიდან და ალბათ, ყველა მაღაზია შემომატარა, რაც კი თბილისში ეგულებოდა. ახალი ფარდები, ახალი ჭურჭელი, ახალი ტანსაცმელი და ახალი ქოლგა იყიდა. იყიდა არა, შვილმა უყიდა, რადგან დილით რატიმ სახელფასო ბარათი გამომატანა და დამაბარა, ყველაფერი მეყიდა დედამისისთვის, რაც მოეწონებოდა. ნეტავ მეც მომცემდეს

ვინმე და მეტყოდეს, რაც გაგიხარდება ყველაფერი იყიდეთ. არა, არაფერი არ მაკლია, ეს უბრალოდ ისე ვთქვი. პირველ საათზე გასულები, როგორც იქნა, სალამოს ექვს საათზე სახლში ვიყავით. ამდენი ხანი სიარული ჩემთვის უკვე მიღწევა იყო. ერთი სული მქონდა, როდის მეტყოდა: „შეგიძლია, სახლში წახვიდე და დაისვენო“, მაგრამ არა. ჯერ ახალი ფარდები ჩამომაკიდებინა, შემდეგ ახალი ქიქების გარეცხვა თავად შევთავაზე და ბოლოს, მოწყვეტით რომ დავეცი სამზარეულოს სკამზე, ვაშლის ღვეზელი გამომიღო, კონტეინერში გადამიხვია და უფლება მომცა, სახლში წამოვსულიყავი. დავემშვიდობე ქალბატონ ნანას, კარებში გამოსული არ ვიყავი, რომ მადლობა მომაძახა. გამოვედი და გამეღიმა. არც კი მახსოვს, როდის მითხრა ქალბატონმა ნანამ ბოლოს მადლობა. მესიამოვნა და შევამჩნიე, რომ დალლას ველარ ვგრძნობდი. უფრო მეტიც, საკუთარი თავით ვამაყობდი კიდევ. შებინდებული იყო სახლში, რომ მივედი. ბავშვები უკვე დაძინებული დამხვდნენ და რატი დივანზე მელოდებოდა. მთელი დღის ამბები გამომკითხა, მეც სიხარულით მოვუყევი, როგორ შემაქო ქალბატონმა ნანამ და მადლობა გადამიხადა. ამ დღის წარმატებით დასრულებისთვის, რატიმ გადაწყვიტა იდეალური ვარიანტი იქნებოდა, თუ შუა კვირაში ყველაზე მაგარ რესტორანში წავიდოდით. ღმერთო, როგორ მომენატრა სადმე გასვლა. განსაკუთრებით მასთან ერთად. ერთადერთი ბანქოს დღეები გვექონდა, სადაც მეგობრებთან ერთად ვიყავით უქმეებზე. ისე იშვიათად დავდიოდით სხვადასხვა ადგილზე ხშირად. ამჯერად, ქმარმა გამიკეთა ჩაი და სერიალსაც ერთად ვუყურეთ ისე,

რომ რატის არ ჩასძინებია. შემდეგ დასაძინებლად გაემზადა და მაშინ გამახსენდა, რომ ხვალ სტაჟრებაზე მივდიოდი. ეს ამბავი გავუზიარე და ჩემდა გასაკვირად, გამიღიმა და წარმატებები მისურვა. ასე დამთავრდა ეს კვირა. ხვალიდან ახალი გეგმები მაქვს, რასაც ხვალ გაგიზიარებთ. ახლა კი სასწრაფოდ სახლი უნდა მივალაგო და დავიძინო.

* * *

ორშაბათი დილა გათენდა და როგორც ყოველთვის, ძალლი დილით სასეირნოდ, სკვერში გავიყვანე. ისევ შემხვდა ქალბატონი ნუნუ და ამჯერად, ზოგადსაკაცობრიო თემებზე ვისაუბრეთ. მალევე დამემშვიდობა, მითხრა, რომ დროდადრო წნევა აწუხებდა და სახლში უნდა წასულიყო. ყოველი შემთხვევისთვის, ტელეფონის ნომერი მივეცი და ვუთხარი, თუ რამე დასჭირდებოდა, ნებისმიერ დროს დაერეკა. კი, ვიცი, რომ იდეალური შვილები ჰყავს, თუმცა, მე შედარებით ახლოს ვცხოვრობდი და მათი შეწუხება აღარ მოუწევდა. ძალიან გაუხარდა, თბილად გადამეხვია, მადლობა გადამიხადა და წავიდა. სახლში დაბრუნებულს, რატიმ მითხრა, რომ ბავშვებს თვითონ წაიყვანდა, მე კი მოვმზადებულიყავი ახალი სამსახურისთვის და ვერავინ წარმოიდგენს, როგორ ბედნიერად ვგრძნობდი იმ მომენტში თავს. თითქოს, ყველანაირი, ყოფითი პრობლემა დამავინწყდა და ფიქრებით სრულიად სხვა სამყაროში გადავინაცვლე. დილის ათ საათამდე უკვე მარტო ვიყავით მე და ჩემი ძალლი სახლში და მეც ნელ-ნელა გამზადება დავიწყე. პირველ რიგში, ცივი აბაზანა მივიღე, შემდეგ

გემრიელი ყავა დავლიე, ტანსაცმელი გავაუთოვე, მსუბუქი მაკიაჟი გავიკეთე, გადამზადებისთვის ბუთუქურა ბლოკნოტი და ლამაზი კალამი გავამზადე. ჩავიცვი, ჩემი საყვარელი, საქმიანი ქალის სუნამო, მივიპკურე და სახლიდან გავედი. მზიანი დღე იყო. ამ ქალაქში, როგორც ყოველთვის, იშვიათად თუ ნახავ მანქანის გასაჩერებელ ადგილს. წინასწარ ფსიქოლოგიურად მოვემზადე, რომ მანქანა შორიახლოს უნდა გამეჩერებინა, სადაც ადგილს ვნახავდი და სამსახურამდე ფეხით გამესეირნა. ოფისის წინ ვიდექი და ყველაფერი წინანდელთან შედარებით ისე მომეჩვენა, თითქოს, ეს ადგილი ჩემი მეორე სახლი იყო. ამაყად შევედი და თათიას მივესალმე. ისიც თბილად შემხვდა და ოთახისაკენ გამიძღვა. მუქი ფერის ოთახი იყო, სადაც, ჩემ გარდა, რამდენიმე ქალი ჰყავდათ დაბარებული. მივესალმე და დავჯექი. ბატონი ერეკლე ნახევარი საათი დაგვიანებით მოვიდა. გადამზადების პირველმა დღემ მშვენივრად ჩაიარა, სახემძღვანელოები მოგვცეს და ყველაფერში, ასე თუ ისე, გაგვარკვიეს. შემდეგ გვითხრეს, რომ გადამზადება ორი კვირა გაგრძელდებოდა, დღეში ოთხი საათი და ყოველ დღე, შაბათ-კვირის გარდა, მოგვინევდა სიარული. ამოვისუნთქე, მეგობრების გარეშე კიდევ ორი კვირა ნამდვილად ვერ გავძლებდი, ამიტომ დიდი სიხარულით წამოვედი. ჩემდა საბედნიეროდ დღის 12 საათიდან, შუადღის 4 საათამდე გაგრძელდებოდა და ბავშვების წამოსაყვანად დროც დამრჩებოდა. ჩემს სამსახურთან ახლოს პატარა კაფე იყო. შევედი, ყავა შეუკვეთე და გარეთ დავჯექი. კაფის ეზოში, სუფთა ჰაერზე ვიჯექი, ისე, რომ ქუჩის ხმაური არ მანუხებდა. ესეც ასე, პირველმა დღემ მშვენივრად ჩაიარა,

ვამაყო საკუთარი თავით და დარწმუნებული ვარ, ვინმეს, რომ აინტერესებდეს ჩემი სამსახურის ამბები, ისიც იამაყებდა ჩემით. აუცილებლად მოვუყვები ქალბატონ ნუნუს სამსახურში ჩემი პირველი დღის შესახებ. ამასობაში დრო იყო, ბავშვები ბალიდან გამომეყვანა და სასწრაფოდ გავიქეცი.

* * *

უკვე სალამოა, აღარ ვწუნებ რუტინული ცხოვრების გამო, რადგან ბავშვები ბალიდან რომ მომყავდა, ევამ აღნიშნა, რომ მისი დედიკო ძალიან ლამაზად გამოიყურებოდა. ამაზე სასიამოვნო გრძნობა ჩემს ცხოვრებაში არ მახსოვს. რამხელა ბედნიერებაა, როცა შვილი მსგავს რამეს გეუბნება და თან იცი, რომ ამას მხოლოდ ვალდებულების მოხდის მიზნით არ იძახის, მის თვალში მართლაც ლამაზი დედიკო ხარ. სალამოს, სანამ რატი მოვიდოდა ბავშვებმა მთხოვეს სასეირნოდ წავიდეთო, უარი ვერ ვუთხარი, უბრალოდ შევთავაზე, ჩვენი პატარა ოჯახის წევრიც, პატარა ცუგაც, სასეირნოდ თან წაგვეყვანა. ჩვენს სკვერში იშვიათად გამოვდიოდი სალამოს, თუმცა, ძალიან სასიამოვნო ყოფილა, სალამოს საათებში აქ დროის გატარება. მე მაინც დილა მირჩევნია და დარწმუნებული ვარ, ჩემს ძალსაც, რადგან დაცარიელებულ სკვერში ბევრად უფრო თამამად დარბის ხოლმე, მაგრამ სალამოც მშვენიერი იყო. რატიმ დამირეკა, ვუთხარი სადაც ვიყავით, შევთავაზე, აქ მოსულიყო და ერთად წავსულიყავით, მაგრამ დაღლილი იყო და სახლში დარჩენა ამჯობინა. ჩვენი იქ ყოფნის პერიოდი დიდხანს გაგრძელდა და სახლში

სალამოს რვა საათისთვის დაებრუნდით. ის იყო სახლის კარები უნდა გამელო, რომ ლანას და რატის შევეჩხე, გაკვირვებულმა და გაღიმებულმა ვკითხე:

– აქ რა გინდათ?

რატიმ მაშინვე მიპასუხა:

– ახალი პაციენტი გვყავს, ოპერაციას ფუკეთებთ ხვალ, საბუთები ოფისში დამრჩა და ლანამ ახლახან მომიტანა.

ნორმალური ქალი, ალბათ, სულ სხვა რაღაცას იფიქრებდა და ვერ დაიჯერებდა, რომ ქალი, რომელიც მართლა იდეალური იყო, ცოლის არყოფნის დროს კაცს სამსახურიდან საბუთებს მიუტანდა. თუმცა, ამაში განსაკუთრებული ნამდვილად ვერაფერი ვერ დავინახე. ძალიან მოკრძალებულად, აულელვებლად, უშიშრად ეკავა რატის საბუთები ხელში და ლანაც არ ჰგავდა ნამდვილად დიდი ხნის მოსულს, ამიტომ ჩავთვალე, რომ მათი მონათხრობი ზუსტად შეესაბამებოდა არსებულ მდგომარეობას და ლანას შევთავაზე, ყავაზე დარჩენილიყო. თუმცა, მიპასუხა, რომ ეჩქარებოდა, რადგან ლევანი სახლში ელოდებოდა და წავიდა. იმ სალამოს რატიმ თავის თავზე აიღო ბავშვების დაბანაც და დაძინებაც. მე აივანზე ვიჯექი და წითელ ღვინოს ვწრუპავდი. რატიც გამოვიდა და მომაცოლა ყველაფერი, რაც სამსახურში მოხდა. შემპირდა, ხვალ ბავშვებს წავიყვანდა ბაღში და ოპერაციის დასრულების შემდეგ გამომივლიდა და რესტორანში წამიყვანდა. ეს დღე, ჩემი აზრით, იდეალურად დამთავრდა, რადგან ბედნიერების გარდა არანაირი გრძნობა არ მანუხებდა.

სამშაბათ დღეს ყველაფერი ზუსტად ისე წარიმართა, როგორც რატი დამპირდა. დილით, ტრადიციულად, ძალი გავიყვანე სასეირნოდ, თუმცა, ქალბატონი ნუნუ არ შემხვედრია, ვიფიქრე, ალბათ, დაეზარა ადრე ადგომა-მეთქი. სამაგიეროდ, მე დიდი დრო მქონდა სახლში დავბრუნებულიყავი და ყველაფერი ისევ ისე გამეკეთებინა, როგორც გუშინ. სამსახურიდან ეგრევე სახლში წამოვედი და მომზადება დავიწყე. ამასობაში, ქალბატონმა ნანამ დარეკა. თურმე, რატის დაურეკია, ბალიდან ბავშვების გამოყვანა და სალამოდე ჩვენთან დარჩენა უთხოვინია, აქაც მწარე ფრაზა გადმომიგდო:

– დღევანდელ დროს უმიზეზოდ რესტორნებში არ დადიან.

გაკვირვებული ვარ, როგორ ახერხებს ეს ქალი ერთი წინადადებით გამამწაროს. ალბათ, მაგასაც ბუნებრივი ნიჭი სჭირდება. მოკლედ, ბავშვების დატოვების თემაც მოგვარებული იყო. რატის მივწერე მალე მოსულიყო და დედამისთან მარტო არ დავეტოვებინე, მაგრამ არ მიპასუხა. სასწრაფოდ, სახლი დავალაგე, იდეალურად გავანკრიალე ყველაფერი, რომ ამაზეც შენიშვნა არ მოეცა და დაველოდე. დაახლოებით 6 საათი იქნებოდა სახლში რომ მოვიდნენ. ბავშვებს ვაჭამე, გავაფრთხილე, ბებო არ გაებრაზებინათ და მომზადება დავიწყე. აი ის კაბა ჩავიცვი, შავი, სამსახურის თემაზე, რომ მინდოდა პირველად რატისთან ლაპარაკი, ვახშამი რომ გავამზადე და არ მოვიდა. საბედნიეროდ, ოთახიდან გამოსულს, ჩემი ქმარი უკვე სახლში დამხვდა და მე-

ლოდებოდა. ქალბატონი ნანა ძაღლებს ვერ იტანდა, იძახდა, რომ ალერგია ჰქონდა, არადა არაფერი არ სჭირდა, ამიტომ გასვლის წინ ჩემს ძაღლს ბოდიში მოვუხადე, მოვეფერე და წავედი.

ულამაზესი სალამო გამოვიდა. ბევრი ვიცეკვეთ, ვილაპარაკეთ. თავი ისევ გაუთხოვარი, შეყვარებული გოგო მეგონა. ამასობაში, რატიმ პატარა ყუთი ამოიღო ჯიბიდან და მომანოდა. დავინტერესდი, ცნობისმოყვარეობამ მძლია და ვკითხე, თუ რა იდო შიგნით, მან კი მიპასუხა:

– ის რაც ყოველთვის გინდოდა!

ყუთი ფრთხილად გავხსენი და შიგნით გასაღები აღმოვაჩინე. გოცებულმა და დაბნეულმა შევხედე, ჩემი გამომეტყველებით მიხვდა, რომ აზრზეც არ ვიყავი, რისი გასაღები შეიძლებოდა, ყოფილიყო. ტელეფონი ამოიღო და პირდაპირ მითხრა:

– სანამ დავქორწინდებოდი, ნათქვამი გქონდა დიდი აგარაკი მინდა, სადაც მეგობრებთან ერთად გავატარებდი უქმეებსო, ამიტომ გადავწყვიტე, რვა წლის შემდეგ ეს სურვილი ამეხდინა შენთვის და ქალაქთან ახლოს, კოჯორში, აგარაკი გიყიდე.

რამდენიმე წამი, სანამ ჩემი ტვინი გადახარშავდა ამ ემოციურ წინადადებას, გაშტერებული ვიჯექი. შემდეგ იმდენად დიდი ემოციების მოზღვავება ვიგრძენი, რომ ასე მეგონა გავსკდებოდი. ერთადერთი ის დავაზუსტე წამდვილად ჩვენ გვეკუთვნოდა თუ არა სახლი. ემოციებმა წამომახტუნა. იმდენად ბედნიერი ვიყავი, რომ სულ გადამავინცდა ყველაფერი.

ყველანაირი წყენა, ბრაზი, რაიმე უსიამოვნო ეჭვიც კი გამიქრა. გახარებული მივვარდი და ჩავეხუტე. ისიც შემომთავაზა, ამ უქმეებზე მეგობრების საერთო შეხვედრაც მოგვეწყო. ლანა და ლევანიც დაგვეპატიჟა და ორი დღე იქ გაგვეტარებინა. ახსნა და გადმოცემა არ შემიძლია იმ ემოციების, რა ემოციებსაც იმ მომენტში ვგრძნობდი. ზუსტად ასეთი ემოცია მახსენდება ქორწილის წინა დღეს, მოუთმენლად რომ ველოდებოდი, როდის გათენდებოდა. აღფრთოვანებული ვიყავი და არც მახსოვს, როგორ მივედით სახლში. მხოლოდ ქალბატონი ნანას უკმაყოფილო გამომეტყველება დამამახსოვრდა. სახლში რომ დავრუნდით, რატიმ დედამისი წაიყვანა თავის სახლში და მე, თუ სადმე ვინმე გამახსენდა, ყველას დავურეკე და გავაგებინე ამ სასიამოვნო სიახლის შესახებ. მეგობრების ჩათში მთელი ამბავი ავტეხე. დედაჩემსაც დავურეკე და მხოლოდ ის მითხრა, რომ მაღლობელი ვყოფილიყავი ასეთი კარგი ქმარი რომ მყავდა და ასე მანებივრებდა. იმდენი ემოცია გავუშვი, რომ სრულიად გამოვიფიტე და მალევე მიმეძინა, ისე რომ ვერც კი დაველოდე რატის მოსვლას...

* * *

ოთხშაბათი დილა გათენდა. დაღლილობასა და სიამოვნებას ერთდროულად ვგრძნობდი. რატიმ კვლავ დამასვენა და ბავშვები ბაღში წაიყვანა. ყავა გავაკეთე და აივანზე დავჯექი. ამასობაში ელენემ დამირეკა, გოგოები ყავის დასალევად გადიოდნენ და აინტერესებდა, რომელი საათისთვის მეცლებოდა, ვუთხარი, რომ ოთხი საათის შემდეგ თავისუფალი ვიქნებო-

დი. სასწრაფოდ დედაჩემს გადავურეკე და ვთხოვე, ბავშვები თავისთან წაეყვანა, შემომთავაზა, რომ დღეს თვითონ დაიტოვებდა, ხვალ კი ბალს გააცდენდნენ და სახლში ეყოლებოდა, ან სადმე წაიყვანდა გასართობად. დავთანხმდი და სამსახურში წასასვლელად გავემზადე. სალამოს გოგოები ვნახე და ყველაფერი დანვრილებით მოვუყევი, ელენემ აღნიშნა, რომ იდეალური ქმარი მყავდა და უნდა მეამაყა. დავიმორცხვე და გავიღიმე. ჩემი რამდენიმე მეგობარი ქმარს გაშორებული იყო, მათ შორის, ელენეც. მათთვის მაგალითი ყოველთვის რატი იყო და სულ მახსენებდნენ, რომ რატისნაირი კაცები იშვიათობაა. როგორც გუშინ ვახსენე, ამ უქმეებზე ჩემს ახალ აგარაკზე ვიკრიბებით და მეგობრების შეხვედრას იქ ვანყობთ. როგორც კი ამ სიახლის შესახებ გოგოებმა გაიგეს, მაშინვე საქმეების გადანაწილება დაიწყეს. ამ დროს, ელენემ ახალი ამბავი გაგვაგებინა. მის პირად ცხოვრებაში სიახლეები იყო და უნდოდა აგარაკზე თავისი მეგობარიც წამოეყვანა. ოღონდ ელენეს თავისი პირადი ცხოვრება დაელაგებინა და ვისთან ერთადაც სურდა, იმასთან ერთად მოსულიყო. შემდეგ გოგოებმა დეტალებში მოაყოლეს, თუმცა, ვინაობა არ გაგვიმხილა, დანარჩენი ინფორმაცია უქმეებისთვის გადაგიდო. გოგოებთან შეხვედრა სამი საათი გაგრძელდა და სახლში დავბრუნდი. ელენეს ამბავი ძალიან გამეხარდა. მოგიყევით მის ისტორიასაც: 20 წლის ასაკში გათხოვდა. მანამდე, მის ყოფილ ქმარს ხშირად დავყავდით სამეგობრო სხვადასხვა ადგილზე, ხან ქალაქგარეთ ვიყავით, ხან რომელიმე ბარში ან რესტორანში, ხან კინოში და ხანაც კაფეში. ქორწილიც დიდი და ბრწყინვალე იყო. ელენემ და მისმა ყოფილმა მეუღლემ ერთად სამი

ნელი იცხოვრეს, შემდეგ ერთმანეთს დაშორდნენ და ცალ-ცალკე გააგრძელეს ცხოვრება. დიდი ხნის განმავლობაში ვცდლობდით მეგობრები, შეგვერიგებინა, ხან სრულიად მოულოდნელად ვპატიჟებდით ორივეს ერთად სადმე, მაგრამ უშედეგოდ. ელენე კატეგორიულ უარზე იყო. ამბობდა, რომ ვერ იცხოვრებდა კაცთან, რომელიც აღარ უყვარდა. ბოლოს ჩვენც თავი დავანებეთ. ელენე სიყვარულის მაძიებელი ქალი იყო. ვალდებულების გამო არასდროს არაფერს აკეთებდა. რაც არ მოსწონდა ყოველთვის აპროტესტებდა და არასდროს ჩერდებოდა იქ, სადაც თვლიდა, რომ მისი ადგილი არ იყო. დროთა განმავლობაში ჩვენს სამეგობროს კიდევ რამდენიმე კაცი გამოაკლდა. დაფიქრდი და მივხვდი, რომ ჩვენს დროში ძალიან მარტივად ინგრეოდა ოჯახები. სიტყვა „სიყვარულ“-ზე ზედმეტი იყო საუბარი. იმდენად თამამად იღებდნენ ახალგაზრდები გადაწყვეტილებას, რომ გვერდიდან შემყურეს შთაბეჭდილება მრჩებოდა, თითქოს ძალით იყვნენ დაბმულები და დაშორება ერთადერთ თავისუფლებად მიაჩნდათ. არა, არც ის მიმაჩნდა სწორ საქციელად, რასაც ქალბატონი ნუნუ იტანდა, თუმცა, ის მიზეზები, რის გამოც დღევანდელ დღეს ოჯახები ინგრევა ნამდვილად არ იყო შესაბამისი მიზეზი, ბავშვებისთვის ამხელა ტრავმა მიეყენებინათ. სადღაც ნავიკითხე, მშობლების დაშორების შემდეგ, ბავშვები ყველაზე მეტად განიცდიან და დანაკლისს გრძნობენ. ხშირ შემთხვევაში, ვერ აანალიზებენ რა, რის გამო ხდება და შესაძლოა ეს ვითომ „უმნიშვნელო“ ამბავი, ცხოვრების მთავარ ტრაგედიად გადაიქცეს მათთვის. არც იმას ვეთანხმები, რომ ადამიანთან უსიყვარულოდ უნდა იცხოვრო და ვალდებულების გამო, იძულებით რამე

აკეთო, უბრალოდ იმ ფაქტს ვერ ვხვდები, ადამიანი, რომელიც გიყვარდა იმდენად, რომ ცხოვრება დაუკავშირე, შემდეგ ამდენი დღე, თვე, წელი, ამდენი სასიამოვნო მოგონება დააგროვე, როგორ შეიძლება გაიმეტო იმისათვის, რომ გადაიყვარო. მესმის და ვიცი, რომ დაოჯახების შემდეგ ეს სიყვარული ისეთი აღარ არის, როგორიც დასაწყისში, თუმცა, მთავარი ოჯახის სიმყარეში სწორედ ისაა, რომ ეს გრძნობა შეინარჩუნო იმ დონეზე, რომ შენი მეორე ნახევარი მართლაც მეორე ნახევრად აღიქვა და შეგრძნება გქონდეს, თითქოს მის გარეშე ვერც იარსებებ. სწორედ ასე, რომ ფიქრობდეს კაციც და ქალიც ნამდვილად მომრავლდება მტკიცე და მოსიყვარულე ოჯახები. ნეტა, ჩემს აზრებზე იყოს დამოკიდებული ყველაფერი, რამდენი კარგი რამის გაკეთებას შევძლებდი, რამდენ ადამიანს გავამხნევებდი, რამდენ ადამიანს მოვუგვარებდი არსებულ პრობლემას, რაც მთავარია რამდენ რძალ-დედამთილს ჩამოვუყალიბებდი იდეალურ ურთიერთობას, რომელიც მე ჯერჯერობით არ მლირსებია და დიდი ალბათობით, არც მელირსება.

ხუთშაბათმა დღემაც ისევე ჩაიარა, როგორც წინა, მშვიდმა დღეებმა და დადგა ნანატრი პარასკევი დღე. საღამოს უნდა ავსულიყავით ჩვენს ახალ აგარაკზე და ყველაფერი მოგვენესრიგებინა. გოგოებმა კი შემომთავაზეს წამოსვლა და მოხმარება, თუმცა, უარი ვუთხარი, მინდოდა, ყველაფერი თავად გამეკეთებინა და ენერგია სწორად დამეხარჯა. ცალკე დედაჩემი რეკავდა ბავშვები ჩემთან

დატოვებო, ცალკე ქალბატონი ნანა, ამიტომ მე და რატიმ მოვილაპარაკეთ და ვუთხარით, რომ ჩვენთან სახლში ორივე გამოსულიყო და ბავშვები ერთად დაეტოვებინათ. მოვიტყუებო, რომ ვთქვა, იდეალური ურთიერთობა ჰქონდათ დედაჩემს და რატის დედას-მეთქი. არც ერთი არ იყო დამთმობი და ორივე თავისებურად კბენდა ერთმანეთს, თუმცა, თავის დროზე სასტიკად გავაფრთხილეთ, რომ ბავშვების თანდასწრებით საკუთარი აზრები გვერდით გაენით და თუ მოხდებოდა ისეთი უკიდურესი შემთხვევა, როგორც ახლა არის, მშვიდად და განონასწორებულად მოქცეულიყვნენ. რატიმ მითხრა, რომ სანამ წავიდოდით ლანასა და ლევანისთვის გაგვევლო, რადგან მანქანით არ იქნებოდნენ და ჩვენ წაგვეყვანა. რა თქმა უნდა, სიხარულით დავთანხმდით, მარტო არ მომიწევდა ამდენი რამის ხვალამდე გაკეთება და თან, ცოტას წავიჭორავებდით მე და იდეალური ლანა. ბავშვების დატოვების პრობლემაც მოგვარებული იყო, დამტოვებლებს ჩავაბარეთ და სახლიდან გავედით. სანამ ლანასთან და ლევანისთან გავივლიდით, მანამდე საყიდლებზე წავედით. უამრავი რალაც შევიძინე, სახლის დასალაგებლად ყველა საჭირო ნივთი, პროდუქტი, ცოტა დეკორაცია და ბოლოს, ჩვენს მგზავრებს გავუარეთ. ლანა, როგორც ყოველთვის, იდეალურად გამოიყურებოდა, სპორტული ტანსაცმელიც კი მის ტანზე იდეალურად იდგა. პირველ რიგში, მომილოცეს ახალი შენაძენი და წავედით. გზაში უამრავ ამბებს ვყვებოდით და თან ჩვენს მეგობრებს შორიდან ვაცნობდით, რომ თავი უცხოოდ არ ეგრძნოთ.

მივედით დანიშნულების ადგილამდე და მანქა-

ნიდან სწრაფად გადმოვხტი. სახლის წინ ვიდექი და დავფრინავდი. ზუსტად ისეთი ვიზუალის სახლი იყო, როგორიც მინდოდა. პატარა ეზო, მწვანე ბალახი, ორსართულიანი, ცოტა სარემონტო სახლი და რაც ყველაზე მთავარია, სახურავის მაგივრად, დიდი ვერანდა. ეს იყო ბავშვობიდან ჩემი ოცნება, რომ სახლში დიდი ვერანდა მქონოდა. სამწუხაროდ, თბილისში ნაკლებად იშოვება კერძო სახლები ან შესაბამისი ზომის ნაკვეთი ისეთ უბნებში, რომლებიც მომწონს. აგარაკი იდეალურია, გონებაში გავთვალე, რომ მოვიდოდა დრო და ხანდაზმულობის ტკბილ ასაკს მე და რატი აქ, ამ სახლში გავატარებდით. რატი გვერდით დამიდგა, სიამაყით მკითხა:

- მოგწონს?
- იდეალურია.

გადავხვხვიე და მადლობა გადავუხადე. სახლში შევედი, თავდაპირველად, ეზო დავათვალიერე, წინასწარ გავთვალე, სად, რომელ ყვავილს დავრგავდი, შემდეგ სახლი შემოვიარე და აქაც გონებაში წარმოვიდგინე, სად, რას გავაკეთებდი. შემდეგ სამზარეულოში შევედი, რატი და ლევანი ყველაფერს მაგიდაზე ალაგებდნენ. წარმოდგენაც არ გაქვთ, როგორი დაუჯერებელი იყო ფაქტი, რომ ეს სახლი ჩემი იყო, ჩემი და რატის და შემეძლო, ყველაფერი ჩემს გემოზე გამეკეთებინა. ბიჭები ეზოს დალაგებას შეუდგნენ, ჩვენ კი – სახლის დასუფთავებას. სანამ დალაგებას დავიწყებდით, ლანამ ყავა მოამზადა. დრო ხვალ საღამოს ექვს საათამდე გვექონდა, ამიტომ ჯერჯერობით არსად გვეჩქარებოდა. ლანას მადლობა გადავუხადე ჯერ

იმისათვის, რომ წამოვიდნენ და შემდეგ იმისათვის, რომ ჩვენ გამოგვეყვინ და დალაგებაში ხელი შეგვინყეს. სანამ შებინდებოდა, მანამდე, დავალაგებდით, შემდეგ სალამოს, ჩვენ ოთხნი, კოცონთან დავჯდებოდით და ლამაზ სალამოს გავატარებდით. ასეც მოხდა. ჯერ რაც შეგვეძლო ყველაფერი დავალაგეთ, ლანამ ოთახების მოწესრიგება დაიწყო, მე სამზარეულოს მივხედე. ყველაფერი გავრეცხე, გავანკრიალე, ფანჯრები ჩამოვწმინდე, სალამოს სამყოფი ვახშამი მე და ლანამ ერთად გავაკეთეთ, ამასობაში, ბიჭებმა ეზო დაალაგეს. მხოლოდ განათებების და ავეჯის დალაგება იყო დარჩენილი, რასაც ხვალ გააკეთებდნენ. გაგვიმართლა, რომ დიდი სახლი არ იყო, მეორე სართულზე მხოლოდ სამი საძინებელი იყო და აბაზანა, პირველ სართულზე მისაღები, სამზარეულო და კიდევ ერთი აბაზანა. არც ეზო იყო დიდი, დაახლოებით, 500 კვადრატამდე იქნებოდა. იდეალური, მყუდრო და მოსახერხებელი სახლი იყო. ვახშამმაც იდეალურად ჩაიარა და შემდეგ ეზოში გავედით. კოცონი დავანთეთ და ბევრი სახალისო რამ ვაკეთეთ. ჯერ უბრალოდ ვლაპარაკობდით, შემდეგ ლაპარაკი მოგვებზრდა და კარტის თამაში გადავწყვიტეთ. ესეც, რომ მოვიბებზრეთ სხვადასხვა ისეთი თამაშით გავერთეთ, რაც ასე თუ ისე, ჩვენს ასაკს შეესაბამებოდა. შემდეგ მე და ლანა ვჭორობდით, ვუყვებოდი, რის გაკეთებას ვაპირებდი ამ სახლში, ავეჯი, ახალი დიზაინი, ეზოს მოწყობა და მისგან იდეალურ რჩევებს ვიღებდი. ამ ასაკში ახალი მეგობრის შექმნაზე სასიამოვნო არაფერი იყო. ისე გავატარეთ სალამო, რომ შეგრძნება მქონდა,

დიდი ხნის ნაცნობები ვიყავით. რატი და ლევანი ცალკე გადაჯდნენ და ალბათ, კაცურ თემებზე ლაპარაკობდნენ. ჩვენ გოგოები ცალკე ვიყავით. უცებ რატი მოვიდა და გასეირნება შემოგვთავაზა. გამიკვირდა, ამ შუალამისას სად მივყავდი, თუმცა, ლანას მოენონა ეს იდეა, აიჩემეს, მანქანით გასვლა და სხვა რა გზა მქონდა, დავთანხმდი. მთელი კოჯორი მანქანით შემოვიარეთ. რაც შესაძლებელი იყო, რომ ღამით გვენახა, ყველაფერი დავათვალიერეთ. ჩემს მეხსიერებაში, ეს დღე სამუდამოდ სასიამოვნო მოგონებად დარჩება. სათაურის დარქმევა რომ შეიძლებოდა, ალბათ, „ერთ-ერთი საუკეთესო დღე ჩემს ცხოვრებაში“ ერქმეოდა. ძალიან მიხაროდა, რომ ასეთი კარგი წყვილი შემოუერთდა ჩვენს სამეგობროს. სახლში რომ დავბრუნდით, ღამის სამი საათი იქნებოდა. ყველას სახეზე გვეტყობოდა, რომ ძალიან დაღლილები ვიყავით. ლანას ვუთხარი, რომ ნებისმიერ ოთახში დაეძინა, რომელიც მას მოენონებოდა. თეთრეულის გადაკვრაში მივეხმარე და მშვიდობიანი ღამე ვუსურვე. შემდეგ ჩემი და რატის ოთახში შევედი. ჩემი ქმარი საწოლზე ტანსაცმლით იწვა და იმის თავიც არ ჰქონდა, ტანსაცმელი გაეხადა. საწოლთან ჩავიცუცქე. სახეზე მოვეფერე და მადლობა კიდევ ერთხელ გადავუხადე. გაეღიმა და მითხრა, რომ მე ყველაფერ საუკეთესოს ვიმსახურებდი. ისევ გამეღიმა. შემდეგ მეც დავწექი. ასე დამთავრდა ეს დღეც. უფროსწორად, ასე დაიწყო მეორე დღე. ცოტა გამოვიძინე და დილიდან შევუდექი ფუსფუსს.

ვერ ვიტყვოდი, ოთხი საათი ძილი მეყო-მეთქი, თუმცა, მაინც ენერგიულად ვგრძნობდი თავს. 7 საათზე წამოვხტი და სანამ საქმიანობას დავიწყებდი, მანამდე ყავის გაკეთება დავიწყე. ჩემთან ერთად ლანასაც ადრე გაულღვიძია და სამზარეულოში მელოდებოდა. დავგეგმეთ მთელი დღის საქმეები. ამასობაში, ბიჭები ეზოში გავიდნენ და გუშინდელი დანყებული საქმის დასრულებას შეუდგნენ. ქალებმა ჯერ სასმელებს მივხედეთ, შემდეგ ისეთ საჭმელებს, რომლებიც მაცივარში უნდა შეგვენახა. ლანას დეტალურად ავუხსენი, როგორ ვაკეთებდი ლიქიორს, საფირმო ტორტს. სამწუხაროდ, ლუმელი არ იყო ჩვენთან, ამიტომ ყველაფერი გამზადებული ვიყიდე და მხოლოდ აწყობალა უნდოდა. არ ვიცი, როგორი გამოვა, მაგრამ ჩვენთან მეგობრები ნაკლებად ჭამენ, ძირითადად, სასმელი და ბევრი ლაპარაკი. ლანამ აღნიშნა, რომ თავად მას და ლევანს ასეთი სამეგობრო არ ჰყავდათ, მხოლოდ იშვიათად თუ გადანყვეტდნენ სადმე გასვლას, ისიც, ხშირ შემთხვევაში, რომელიმე არ მოდიოდა. ასეთი შეკრებები ლანასთვის უცხო იყო და მომეჩვენა, რომ ცოტა ნერვიულობდა. დავამშვიდე, ვუთხარი, რომ ჩემი მეგობრები საუკეთესოები იყვნენ და ის ვერც კი იგრძნობდა დისკომფორტს. თან დავპირდი, რომ თუ დღევანდელი ღამე კარგად ჩაივლიდა, მერე, კაცების გარეშეც მოვანყობდით ერთ მაგარ საღამოს. მთელი დრო ჩემს ქებაში იყო, ყველაზე მეტად ის აკვირვებდა, ორი შვილით ამდენს როგორ ვასწრებდი. მეც ვუპასუხე, რომ დედაჩემი და რა-

ტის დედა ხშირად იტოვებდნენ ბავშვებს და ამის პრობლემა ნამდვილად არ გვექონდა. თანაც, ჩემს შვილებს ორივე ბებო ძალიან უყვართ. ამ საუბარში ლიქიორი, ნენი და კოქტილები მოვამზადეთ. მაცივარში შევანყეთ და ადგილი აღარ დაგვრჩა სხვა რამისთვის. ლანას ვთხოვე, გაეხსენებინა, რომ ახალი საყინულე მეყიდა ან მეორე მაცივარი. ბიჭები მოშიებულები შემოვიდნენ, ჩვენც ყველაზე მარტივი ბურგერები გავუკეთეთ იმ პირობით, რომ სამზარეულოში არ დაჯდებოდნენ და სხვაგან შექამდნენ. ყველაფერი თავზე გვეყარა, ლანამ ბურგერების აწყობა დაიწყო, მე რაც შემეძლო, მალევე გავაკეთე, ტორტი ავანყე, სხვა საჭმელებსაც მივხედე და როგორც იქნა, შუადღის სამ საათზე მოვრჩით სამზარეულოში ფუსფუსს. ახლა სახლი იყო ძირფესვიანად მოსანესრიგებელი და ჩვენ სამი საათი გვექონდა დარჩენილი. გოგოებმა დამირეკეს, ექვსი საათისთვის აქ იქნებოდნენ. ცხელი პიცა ელენეს მოჰქონდა, დანარჩენი, სუფრის გასალამაზებლად, გოგოებმა გადაინაწილეს და თან მითხრეს, რომ ჩემთვის ძალიან მაგარი საჩუქარი ჰქონდათ. ამ ყველაფერს ლანაც ისმენდა და საუბრის დასრულების შემდეგ აღფრთოვანებულმა კიდევ გაამახვილა ყურადღება ჩემი მეგობრების იდეალურობაზე. მე და ლანა ერთად ვალაგებდით, ვიფიქრეთ, ასე უფრო მალე მოვრჩებოდით და დანარჩენი თუ რამე დაგვრჩებოდა, გოგოები მოგვეხმარებოდნენ. მეორე სართულიდან დავინყეთ, ყველაფერი გავანკრიალეთ, შემდეგ მისაღებს მივხედეთ, ამასობაში, რატი და ლევანი შემოვიდნენ, გარეთ ყველაფერს მორჩნენ და მოხმარებაც შემოგვთავაზეს. მე და ლანამ ერთმანეთს

გადავხედეთ და შევთავაზებთ, ჭურჭელი დაერეცხათ. რა ექნათ, ერთი რეცხავდა, მეორე ამშრალვდა.

* * *

ყველაფერი, შეძლებისდაგვარად, რაც მოვასწარით, გავალამაზებთ. ისეთი დაღლილი ვიყავი, შეგრძნება მქონდა, რომ ამ ღამეს მე ველარ გადავიტანდი. ლანა, ის ლანა, რომელიც ვიზუალურად და მემგონი შინაგანდაც იდეალური იყო, ისე გამოიყურებოდა, თითქოს, მთელი კვირა გადაბმულად ამუშავესო. ერთმანეთს შევხედეთ და გაგვეცინა. შევთავაზებ, სასწრაფოდ საკუთარი თავებისთვის მიგვეხედა და ისლა დაგვრჩენოდა, მთელი ღამით გვესიამოვნა. დამპირდა, იდეალურ სახის ნიღაბს გამიკეთებდა. ეჭვიც არ მეპარებოდა, რომ იცოდა, რადგან ლანას კანიც კი იდეალურად გამოიყურებოდა. ოთახში ავედი, ტანსაცმელი გავამზადე, სასწრაფოდ აბაზანაში შევედი და რატი შემომივარდა ფრაზით:

– დროის დავზოგვის მიზნით, ერთად ხომ არ ვიბანათ?

ისეთი სახით შევხედე, ხმა აღარ ამოუღია, ისე გავიდა აბაზანიდან. არა, საწინააღმდეგო არაფერი მქონდა, ბოლო-ბოლო ქმარია და იყო პერიოდი, როცა მართლა ერთად ვბანაობდით ხოლმე, თუმცა, იმდენად დაღლილი და დროში შეზღუდული ვიყავი, რომ იმის თავიც არ მქონდა, საკუთარი ტანი დამებანა. ჩემი ბანაობა, უფრო სწორად, გაფართხალება, სულ რაღაც 11 წუთის განმავლობაში გაგრძელდა, და როგორც კი აბაზანიდან გამოვედი, სამ კაცია

რიგი დამხვდა. შევახსენე ქვემოთ მყოფი აბაზანის არსებობა და ჩავიცინე. ისიც შევახსენე, რომ სულ რაღაც ნახევარი საათი ჰქონდათ დარჩენილი და დროულად მოგვარებულიყვნენ. ლევანის კარგ ცოლთან ერთად, შესანიშნავი იუმორის გრძნობაც აღმოაჩნდა, რატის ერთად ბანაობა შესთავაზა, წყლის გადასახადის დაზოგვის მიზნით. ოთახში შევედი და რაღაც სასწაული მხიარულება ხდებოდა აბაზანის კართან. ისე იცინოდნენ და ერთმანეთს ეხუმრებოდნენ, რომ კინალამ შევცდი და თავი გავყავი. გუშინ, რომ ვახსენე ჩემს ცხოვრებაში ერთ-ერთი საუკეთესო დღეა-მეთქი, სწორედ ამ დამოკიდებულებით და ურთიერთობებით დავრწმუნდი, რომ სწორად მითქვამს. ამასობაში, ელენემ მომწერა, რომ 20 წუთში აქ იქნებოდა. ჯამში, ნახევარ საათს მოვუხდი ჩაცმას, თმის მონესრიგებას, სამზარეულოში ჩავედი, სადაც ლანა უკვე გამზადებული დამხვდა. ერთადერთი მონყვეტით ვუთხარი, თუ როგორ ასწრებდა ასე მალე ყველაფერს, რომ ზარის ხმაც გაისმა.

ელენე მოვიდა. ძალიან გამიკვირდა მარტო რომ იყო. მისმა ახალმა ბიჭმა მოსვლა, გარკვეული მიზეზების გამო, ვერ მოახერხა და ბოდიშიც გადმოგვცა. მანქანიდან დაახლოებით ოცი ყუთი პიცა გადმოიღო, მეც მივეხმარე და როგორც იქნა, სამზარეულოში შევიტანეთ. ლანა ფეხზე წამოდგა, ელენეც გვერდით მედგა და დიდი სიხარულით გავაცანი ერთანეთს.

– ლანა გაიცანი ეს ელენეა და ელენე, გაიცანი ეს რატის ახალი მდივანია, ლანა.

ელენემ გაღიმებულმა ხელი ჩამოართვა ლანას. აი, ლანა, ჩემი იდეალური ლანა, სახეზე ღიმილშე-

მხმარი იდგა და ელენეს გაკვირვებული უყურებდა. ელენეს ხმის გაგონებაზე რატი ჩამოვიდა და ისე ჩაეხუტა, კინალამ გადააყირავა. გიჟდებოდნენ ერთმანეთზე, ფაქტობრივად, ელენეს დამსახურება იყო ჩემი და რატის ამბავიც. სხვებთან შედარებით ძალიან თბილი და რალაც და-ძმური ურთიერთობა ჰქონდათ. ელენეს ლევანიც გავაცანიტ და ელენემ ჩუმად მითხრა:

– რა კაცი დაუთრეგია ამ ჩვენს ლანას.

მკლავი გავკარი და გავაჩუმე, რომ არავის გაეგო. მაგრამ ლანა, ლანა ისეთი გაკვირვებული უყურებდა ელენეს, რომ ერთი პერიოდი ვიფიქრე, ხომ არ იცნობს-მეთქი. მივედი და ჩუმად ვკითხე:

– რამე ხომ არ მოხდა, თავს ცუდად ხომ არ გრძნობ.

– არა, ყველაფერი კარგად არის, ელენეს ვუყურებ და აშკარად, ერთ ნაცნობს მივამსგავსე ძალიან.

– ნუ ხარ ასეთი დაძაბული, ყველაფერი კარგად იქნება, თავი უცხოდ არ იგრძნო. მალე შეეჩვევი ყველაფერს და მეც არ დაგტოვებ უყურადღებოდ.

სტუმრები ნელ-ნელა ემატებოდნენ და ყველა სამზადისში იყო. გადარბენაზე ვიყავი, ყველა ერთდროულად მეკითხებოდა რალაცას და როგორ გამიმართლა, რომ ლანა მყავდა გვერდით. ისე საყვარლად დაფუსფუსებდა, რომ ლევანის კი არა, კინალამ, მეც შემეყვარდა. ეს ხუმრობით. ლანას გარეშე, ამდენ რამეს ნამდვილად ვერ გავართმევდი თავს. სალამოს რვა საათისთვის ყველა ადგილზე იყო. არ ვიცი, რამდენი კაცი იყო, ოცი? ოცდაათი? არ დამითვლია, თუმცა, დავეჭვდი, ყველას ნამდვილად ვიცნობდი, თუ არა. ეზო სავსე იყო. ჩემმა მეგო-

ბრებმა ზოგმა და წამოიყვანა, ზოგმა ძმის ცოლი და ასე, სრული შემადგენლობით ოჯახები იყვნენ მოსულეები. რაც მთავარია, ყველა ისეთი ლამაზი იყო და ისე მოუთმენლად ელოდებოდნენ ჩვენი სალამოს დანყებას, რომ ცოტა აღელვებული ვიყავი. ჩემი ინიციატივით, მაგიდები ერთმანეთს მივანყეთ, ასე ვთქვათ, შვედური მაგიდა გავაკეთეთ. შუაგულში ადგილი გავათავისუფლეთ საცეკვაოდ. შორიახლოს სხვადასხვა ზომის სკამები და მაგიდები გვედგა. რატიმ სახლი ავეჯით იყიდა, სრული შემადგენლობით, უბრალოდ მხოლოდ წვრილი ტექნიკა იყო საყიდელი. დიდად არ მიყვარდა ყველაფერი გამზადებული, რომ მხვდებოდა, საკუთარი მინდოდა, თუმცა, დროთა განმავლობაში, ყველაფერს განვაახლებდი. ლანა გვერდიდან არ მომიძორებია, ლევანი მალევე შეერია ბიჭებს და ეტყობოდა, რომ უხერხულად არ გრძნობდა თავს. სტუმრებთან მე და ლანა ერთად ჩავედით, ჯერ გოგოები გავაცანი, შემდეგ დანარჩენები და გოგოებმა თავის თავზე აიღეს ლანასთან კომუნიკაცია. სალამო იდეალურად მიდიოდა. ლევანის და ლანას თვალს არ ვაშორებდი, მინდოდა დავრწმუნებულიყავი, რომ უხერხულად არ გრძნობდნენ თავს. თითქმის მთელი სალამო რატის ძებნაში გავატარე, თუმცა, ერთ ადგილზე ვერ ჩერდებოდა და ბიჭებთან ერთად მოძრაობდა. მერე აიტეხეს, პოკერი უნდა ვითამაშოთო და სახლში შევიდნენ. მხოლოდ გოგოები დავრჩით ეზოში. ყველა თავისთვის საუბრობდა. ამასობაში, ელენემ გამომიჭირა და ლაპარაკი დამიწყო. სხვადასხვა თემებს მოედო. მომიყვა, რომ ყოფილი ქმარი ეხვეწებოდა ისევ შერიგებას, თუმცა, ის არ იცოდა, რომ ელენეს

უკვე სხვასთან ჰქონდა ურთიერთობა.

- ეგ არ უთხრა, არ გააგიჟო.
- ჩემი პირადი ცხოვრება მას აღარ ეხება.

ახალი ამბებიც მომიყვა უფრო დანყვრილებით ახალ შეყვარებულზე.

- მომიყევი როგორია.

შემდეგ კი იმდენად იდეალური კაცი აღწერა მანერებით, ხასიათითა და ქცევებით, რომ მეგონა დისნეის პრინცზე საუბრობდა. შემდეგ გოგობმა თამაში შემოგვთავაზეს. ელენე თან გავაყოლე მე კი ბავშვების მოსაკითხად, დედაჩემთან დასარეკად, ქუჩაში გავედი. დავურეკე და ბოდიში მოვუხადე იმისთვის, რომ აქამდე ვერ მოვახერხე შეხმიანება. დედაჩემმა იწუნუნა, თურმე, ნანასთვის მოუტყუებია, რომ სამჯერ დავურეკე. შევაქე ასეთი წინდახედულობისთვის. მერე მოკლედ მოვუყევი ახალი ამბები. ბავშვებს უკვე ეძინათ, ქალბატონი ნანა ტელევიზორს უყურებდა, დედაჩემი კი ჩემი და რატის ოთახში ჩაის სვამდა. ვუთხარი, რომ გასულიყო და ცოტა დალაპარაკებოდა. დავემშვიდობე. გოგობთან მივედი და გარკვევა დავინყე, თუ რის თამაშს აპირებდნენ. აღმოჩნდა, რომ ნაწილს კარტის თამაში უნდოდა, ნაწილს სააზროვნო სამაგიდო თამაში, ამიტომ ორ ჯგუფად დავიყავით და ისე ვთამაშობდით. საათები წუთებივით გავიდა. შუალამე იყო, როცა რატიმ დამიძახა. გვერდით გავედით. აღმოჩნდა, რომ ჩვენი ერთ-ერთი მეგობრის დედა გამხდარა ცუდად და აუცილებლად საავადმყოფოში უნდა წასულიყვნენ. სამწუხაროდ, მანქანით არ იყვნენ და რატიმ მითხრა, რომ თბილისამდე ჩაიყვანდა. ნასვამი იყო და ნასვამ ქმარს საჭესთან

ხომ არ დავსვამდი. ბევრი ჯუჯღუნის შემდეგ დამ-
თანხმდა, ამიტომ თავად ავიღე მანქანის გასაღები
და ჩემი მეგობრები წავიყვანე. მთელი გზა ისე ნერვ-
იულობდნენ, ძლივს ვანყნარებდი. გზა იმაზე გრძე-
ლი მომეჩვენა, ვიდრე ნამდვილად იყო. თბილისში
როგორც კი ჩავედით, ვუთხარი:

– მიგიყვანთ პირდაპირ საავადმყოფოში

მაგრამ თავი გაიგიჟეს:

– ტაქსით წავალთ, ისედაც შეგანუხებთ ძალიან.

და ახლა ჩემზე დაიწყეს ნერვიულობა:

– მარტო როგორ ჩახვალ იქამდე?

– როგორც ჩამოვედი. – ვუპასუხე და გამეცი-
ნა. – თავს მიხედეთ! – ვუთხარი და წამოვედი.

ერთი გაფიქრება, გავიფიქრე, სახლში ხომ არ
შემეველო, მაგრამ ისეთი დრო იყო, ყველას ეძინე-
ბოდა, ამიტომ გზა განვაგრძე. გზაში ისე მომერია
ძილი, რომ ვერ აგიხსნით. ახლა ვიგრძენი, როგორი
დაღლილი ვიყავი. ფანჯარას ბოლომდე ჩავეუნიე
და როგორც იქნა, მივალწიე დანიშნულების ადგი-
ლამდე. გარედან ჩემი ახალი სახლი კიდევ უფრო
მიმზიდველად გამოიყურებოდა. სახლში დაღლილი
შევედი, ხალხი შეცოტავებული მომეჩვენა. ძირით-
ადად, ბიჭები სვავდნენ მისაღებ ოთახში და კვლავ
აგრძელებდნენ პოკერის თამაშს. ჩემი ქმარიც მოვ-
იკითხე და ლევანმა მითხრა, რომ ხუთი წუთის წინ
ასულა ოთახში რალაცის ჩამოსატანად. არაფრის
თავი აღარ მქონდა და ვიფიქრე, ავიდოდი, ლანას
შევხედავდი და შემდეგ იქნებ, მეც დამძინებო-
და. ლანას ოთახში შევიხედე, სადაც მხოლოდ ჩემი
გოგოები იყვნენ და ჭორაობდნენ. დამპატიყეს და
განხილვაში ჩართვა შემომთავაზეს, მაგრამ ვთხოვე,

დამლოდებოდნენ, სანამ რატის ვიპოვიდი და შემდეგ შევეურთდებოდი. ლანაც ვიკითხე, ისიც ახლახან გასულა ოთახიდან. კარი გამოვკეტე და დერეფანში სვლა განვაგრძე. ჩემი ოთახიდან კამათის ხმა მომესმა. ლანა იყო, თავიდან ვიფიქრე, რომ ტელეფონზე ლაპარაკობდა, ჯერ სიტყვებს ვერ ვარჩევდი, მივუახლოვდი, ის იყო კარები უნდა შემეხსნა, რომ რატის ხმაც გავიგე. დიალოგი ასეთი იყო:

– თუ შენ არ ეტყვი შენს ცოლს, რაც ხდება, ავდგები და მე ვეტყვი. ვატყუებთ და ასე გაგრძელება აღარ შეიძლება. თბილად მიმილო, კარგად მექცევა და ვერ დავუშვებ, რომ ვატყუებდე.

– შენ მაგდენის უფლება არ გაქვს. როცა დრო მოვა თავად ვეტყვი ლალატის შესახებ, უბრალოდ ცოტა დრო მომეცი. კიდევ ცოტახანი და გპირდები, რომ მე თავად ვეტყვი ყველაფერს.

როცა ეს სიტყვები მოვისმინე, სიმწრით მინდოდა ოთახში შევვარდნილიყავი და არ ვიცი, რას გავაკეთებდი. ვერანაირად ვერ ვპოულობ ახსნას, რა ძალამ ამაყვანიდა თავი ხელში, რომ უბრალოდ სახლიდან გამოვედი, გაქვავებული მზერით, ისე, რომ არავისთვის ხმა არ გამიცია. აუღელვებლად, მშვიდად ჩავჯექი მანქანაში და წავედი. სად წავედი? თავადაც არ ვიცი.

II ნაწილი

იმ ღამის შემდეგ, თითქმის, სამი თვე გავიდა. სამი თვის მანძილზე ფურცელზე არაფერი დამინერია. სანამ ამ მომენტამდე მოვიდოდი, უამრავი რამ გადავიტანე, თუმცა, მინდა, კიდევ ერთხელ ვკითხო საკუთარს თავს, ვარ თუ არა მზად ყველა დეტალი ხელახლა გავიარო გონებაში და აქ, ფურცელზე გადმოვიტანო?

მაშ ასე, იმ ღამით, როცა ეს ამბავი მოხდა და, ფაქტობრივად, პირდაპირ გავიგე ქმრის ლალატის შესახებ, ძალიან მშვიდად გამოვედი სახლიდან და მანქანაში ჩავჯექი. იმ მომენტში, ჩემი მთავარი მიზანი იყო, ხმის ამოუღებლად გავცლოდი იქაურობას. არც ის მინდოდა, ვინმე გამომყოლოდა და ეძახა: „უი, ეს რა დაგმართნიაო“. არა, მთლად ასეთებიც არ იყვნენ ჩემი მეგობრები, მაგრამ მართო ყოფნა, იმ მომენტში, იდეალური გამოსავალი იყო. საკუთარი თავი მარტოს უნდა „მეთრია“. მანქანა დავძარი და ოთხივე ფანჯარა ჩამოვნიე. ჰაერი მჭირდებოდა, ვტიროდი? არა, უბრალოდ მილიონი კითხვა ერთად მიტრიალებდა თავში და პასუხი არც ერთზე არ მქონდა. ტელეფონი, რომელიც მანქანაში ჩემს გვერდით სავარძელზე ეგდო, გაუჩერებლად რეკავდა. რამდენჯერმე გავთიშე,

თუმცა, იმდენად შემანუხა ზარებმა, რომ ფანჯრიდან ვისროლე. დაახლოებით 15 წუთი ვიარე ასე, უმისამართოდ და ვგრძნობდი ნელ-ნელა, სუნთქვა როგორ მიჭირდა. რაც უფრო ღრმად ვსუნთქავდი, მით უფრო მიჭირდა რეალობის აღქმა. მანქანა გავაჩერე, შეუძლებელი იყო ასე გაგრძელება, გულისცემა ისე სწრაფად მესმოდა, თითქოს ათი წუთი შეუჩერებლად ვირბინე და როგორც იქნა, გავჩერდი. მანქანიდან გადმოვედი, კვლავ ღრმად ვსუნთქავდი, მომენტალურად კანკალი დავინყე. ფიქრებმა გაურკვეველი გზით მიაღწია იმ მომენტამდე, რომ სიკვდილის გარდა ველარაფერზე ვფიქრობდი. ცხოველს ვგავდი, თავისუფლების მოყვარულ ცხოველს, ბუნებაში ცხოვრებას რომ არის მიჩვეული და უეცრად ოთხ კედელში გამოკეტავენ. აგონია მიჭირდა, აქეთ-იქით გიჟივით დავდიოდი. შემეშინდა. შემეშინდა სიკვდილის, რომელიც უკვე წარმოდგენილი მქონდა. რამდენიმე წამი ასეთ აფექტურ მდგომარეობაში ვიყავი, თუმცა, ეს წუთები ჩემთვის საათის ტოლფასი იყო. ბოლოს, მანქანასთან ახლოს, გზაზე ჩამოვჯექი. როგორც იქნა, გამიარა აგონიამ და მხოლოდ მაშინ გადმომივარდა რამდენიმე ცრემლი, რომელიც არა სევდის, არამედ სიმწრის გამომხატველი იყო. მომენტალურად მანქანაში დავბრუნდი. სად უნდა წავსულიყავი? სახლში, სადაც ორი ბავშვი, დედა და დედამთილი იყო, თუ რომელიმე ნათესავთან? ორივე შემთხვევაში, მომიწევდა ყველაფრის მოყოლა და ახსნა. გონება გამინათდა, ვინ დამეხმარებოდა, თუ არა, გარდაცვლილი მამაჩემი...

თბილისში, ერთ-ერთ სასაფლაოზე მივედი, სადაც მელოდებოდა კაცი, რომელსაც იმ მომენტში, ჩემი დახმარება ყველაზე მეტად შეეძლო. ზოგადად, ემოციებს მხოლოდ საკუთარ თავში ვინახავ. არ მიყვარდა ზედმეტად შეცხადება, არც საჯაროდ რაიმე ქმედების გამოხატვა. ყველაფერი მხოლოდ ჩემში ხდებოდა და ვიზუალურად არასდროს არაფერი მეტყობოდა. ასე უფრო კომფორტულად ვგრძნობდი თავს და ამ კომფორტმა ბევრი რამ გადამატანინა. სასაფლაოზე ისე ვლაპარაკობდი, თითქოს პიროვნება წინ მეჯდა, თუმცა, ხმას არ იღებდა. სწორედ ეს მანყნარებდა იმ მომენტში, როცა სავსე ვიყავი და უბრალოდ გაზიარება მჭირდებოდა, ზედმეტი კითხვების, რჩევების და გაკიცხვის გარეშე. სასაფლაოზე ვიჯექი, ხან ხმამაღლა, ხან ჩუმად, გონებაში ველაპარაკებოდი და შეგრძნება მქონდა, თითქოს ჩემი ერთადერთი დამშვიდებისა და იმედის ნაპერწკალი სწორედ ასე ჩნდებოდა. ყველაფერს ვიტყოდი, რისი თქმაც მინდოდა და გამოსავალსაც ასე ვპოულობდი. ახლაც ასე მოვიქეცი. მივედი და გათენებამდე ვლაპარაკობდი. ბოლო ორი კვირის ამბები დანვრილებით მოვყევი, ყველაფერი დეტალურად გავიხსენე და მიშველა. ცოტახნით კიდევ გავჩერდი, დაველოდე როდის გათენდებოდა და თან ხმამაღლა ვუზიარებდი მთელ სასაფლაოს ფიქრებს, რომლებიც იმ მომენტში მახსენდებოდა. მაშინ საერთოდ არც შევუნუხებივარ არაფერს, თავისუფლად ვგრძნობდი თავს და მეგონა, რომ ყველაფერი კარგად იქნებოდა. ასეც არის, ყველაფერი კარგად იქნე-

ბა, სანამ ადამიანს ამის სჯერა. გათენდა, გარშემო მიმოვიხედე და გამელიმა. წარმოდგენაც არ გაქვთ, რამდენი ადამიანი მისმენდა. არა, არ გავგიჟებულვარ, უბრალოდ, ასე მეგონა, ჩემს ცხოვრებას მთელ სასალფაოს ვუყვებოდი, წარმოვიდგინე, როგორი ინტერესით მისმენდნენ. მათ წინ კი მამაჩემი იდგა, რომელიც მეუბნებოდა, რომ არ არსებობდა პრობლემა, რომელსაც მისი შვილი ვერ გადალახავდა.

* * *

დილის 9 საათამდე მოვითმინე. შემდეგ მანქანაში დავბრუნდი. ზუსტად ვიცოდი, რაც უნდა მექნა. სახლთან მივედი და გამვლელს ტელეფონი ვთხოვე. დედაჩემს დავურეკე, შეშინებულმა მკითხა, თუ სად ვიყავი და ასევე მითხრა, რომ მთელი ღამის განმავლობაში რატი მეძებდა. ჩამეცინა. ვთხოვე, რაიმე მოეფიქრებინა და გარეთ გამოსულიყო. ბავშვები და ძალლი გამოეყვანა და ვუთხარი სადაც დავხვდებოდი. ვთხოვე, ცოტახნით მოეთმინა და მოგვიანებით თავად ავუხსნიდი ყველაფერს დაწვრილებით. მანქანაში დავბრუნდი და ველოდებოდი. მომენტალურად, შეუძლებლად მომეჩვენა ყველაფრის ახსნა, დალაგება და გათავისება. არ მინდოდა, ბავშვებს სახეშეშლილი ვენახე. მანქანაში, მცირე კოსმეტიკა მქონდა და სახე ოდნავ შევილამაზე. შორიდან მომავალი დედაჩემი, ძალლი და ბავშვები დავინახე. მანქანიდან გადმოვედი და მათკენ გავიქეცი, ისე ვეფერებოდი ბავშვებს და ჩემს ძალლს, თითქოს დიდი ხანია არ მინახავს. არადა, სულ რაღაც გუშინ წინ დავტოვე. დედაჩემს ერთადერთი ის ვთხოვე,

ოლონდ სახლამდე არაფერი ეკითხა და რასაც უნდოდა შევეუსრულებდი. ბავშვები მანქანაში ჩავსვი, ისეთ მონატრებას ვგრძნობდი, რომ თავი ძლივს შევიკავე, არ მეტირა. გზაში ერთადერთი ის ვიკითხე, ქალბატონ ნანას როგორ გამოეპარეთ-მეთქი და აღმოჩნდა, რომ დედაჩემს მოუტყუებია, რომ სკვერში გადიოდნენ ძაღლთან ერთად. იცით რამხელა მხარდაჭერა ვიგრძენი? მხოლოდ იმის მოსმენაზე, რომ ჩემგამო მოიტყუა, ბავშვები და ძაღლი გამოიყვანა, ჩემთან ერთად წამოვიდა და თხოვნაც შემისრულა, რომ სახლამდე არაფერს მკითხავდა. ვიცი, რომ დედა და ასეც უნდა მოქცეულიყო, მაგრამ იმ მომენტში, თითქოს ყველაფერს უკვე სხვანაირად ვაფასებდი. მცირე დეტალსაც კი ვაქცევდი ყურადღებას.

არ ვიცი, სახეზე მეტყობოდა, თუ დედაჩემმა დედობრივი ინსტიქტით იგრძნო, რომ სერიოზული ამბავი ხდებოდა, მაგრამ სახლში მისულებს, მთხოვა აბაზანაში შეესულიყავი, ცოტა დამესვენა, თვითონ ნანას დავურეკავდა, რომ არ ენერვიულა და შემდეგ მოვუყვებოდი ყველაფერს. ღმერთო, როგორ არ დამეფასებინა ამ წარმოუდგენლად რთულ დროს დედაჩემი. საბედნიეროდ, დედაჩემთან დიდი ჯაკუზი იყო. ბოლომდე ავავსე და ჩავნექი. იმდენი ხანი ვინექი, რომ ბოლოს ცივმა წყალმა შემანუხა. მომხდარზე ვფიქრობდი, იმას ვდარდობდი, დედაჩემისთვის როგორ მეამბო ეს ამბავი, ან რა რეაქცია ექნებოდა. დრო იყო აბაზანიდან გავსულიყავი და თვალი გამესწორებინა არა მარტო დედაჩემის,

არამედ ყველას წინაშე, არსებული რეალობისთვის. ყოველთვის, როცა სიტყვა „ღალატი“ მესმოდა, მეგონა, რომ ჩემგან ძალიან შორს იყო და მე არ გავხდებოდი ამის მსხვერპლი. შემდეგში, ზუსტად ვიცი, რომ არასდროს ვიტყვი არცერთ თემაზე, რომ მე არ დამემართება, რადგან ცხოვრებისგან ყველაზე დიდი დაცინვაა, როცა უდარდელად ზიხარ იმ იმედით, რომ მსხვერპლი არასდროს იქნები და წარმოდგენაც არ გაქვს რამხელა ამბავი გელოდება წინ.

აბაზანიდან გამოვედი, ჩავიცვი, ბავშვებს დავხედე, ერთმანეთთან მშვიდად თამაშობდნენ და ახალი ამბის მოსაყოლად მოვემზადე. დედაჩემი გამზადებული იჯდა და მელოდებოდა. ალბათ იცოდა, რომ არასასიამოვნო სიახლეები მქონდა, ამიტომ წინასწარ ჩაი გამიკეთა, დამამშვიდა, ნანას დაელაპარაკა და როგორც დედამ დედას, სთხოვა, ცოტა დრო მიეცა და თავად გააგებინებდა, თუ რა მოხდებოდა. არამგონია, ქალბატონ ნანას ჩემი აქ ყოფნის ამბავი დიდხანს შეენახა, თუმცა, წინასწარ დედაჩემს ვუთხარი, თუ რატი ახლა აქ მოვიდოდა ყველაფერი გაეკეთებინა, რომ მე არ მენახა. ამოვიოხრე, სკამზე დავჯექი, ჩაი მოვსვი და მოყოლა სულ თავიდან დავიწყე. თავდაპირველად, მოვყევი ჩემს ეჭვებზე, მოუსვენრობაზე, ისიც მოვუყევი გაუცხოების შეგრძნებები რომ მანუხებდა. მოვუყევი ლანაზე, ლევანიზე და ყველა დეტალზე, რაც მოხდა. აი ყველაზე ცუდად მოსასმენი, სულ ბოლოსთვის მოვიტოვე. დეტალურად ჩავუშალე რატის და ლანას თემა და ვგრძნობდი, როგორ ეცვლებოდა სახე,

ზიზლის მაგვარი ნილაბი გადაეფინა და როგორც კი, დავასრულე მოყოლა სიბრაზისგან წამოხტა. სხვა ოთახში გავიდა და ღმერთმა იცის რას გრძნობდა. მომენტალურად დავფიქრდი, თუ რას ვიზავმდი მის ადგილას, რომ ვყოფილიყავი და ჩემი რომელიმე შვილი აღმოჩენილიყო ჩემს სიტუაციაში. პასუხი არ მქონდა, ალბათ, მთელი ჩემი ცხოვრება მისი მტერი გავხდებოდი და იმაზე ვიზრუნებდი, რომ ჩემი შვილი ბედნიერი ყოფილიყო. ამასობაში, დედაჩემი ოთახიდან გამოვიდა, დედაშვილურად გადამეხვია და ასეთი რამ შემომთავაზა.

– ჩემზე კარგად არავინ გიცნობს. ვიცი, რომ მარტო ყოფნა ახლა ყველაზე მეტად გჭირდება, ძლიერი ქალი ხარ და თავად დაალაგებ ყველაფერს, უბრალოდ საჭიროა ამისათვის მარტო იყო. აირჩიე, ან მე წავალ სოფელში ბავშვებთან ერთად, ან შენ წადი და დაისვენე.

ვერავინ წარმოიდგენს, ეს სიტყვები ჩემთვის რამდენს ნიშნავდა. მართლაც, დედაჩემი ყველაზე კარგად მიცნობდა. იცოდა, რომ მარტო მჭირდებოდა ყოფნა და საშუალება მომცა, სწორი, მტკიცე და კატეგორიული გადანყვეტილება თავად მიმელო. ვუთხარი, რომ მერჩივნა მე აქ დავრჩენილიყავი და თავად კი, ბავშვებთან ერთად, სოფელში წასულიყო. დედაჩემმა მაშინვე ბარგის ჩალაგება დაიწყო. ყველაფერი უცებ დამილაგა. ბალის მასწავლებელს თავად დაურეკავდა, ქალბატონი ნანას ზარებსაც თავის თავზე აიღებდა, ოღონდ დამაფიცა, რომ დღესვე ახალ ტელეფონს ვიყიდოდი და ნომერს მხოლოდ მას ვეტყოდი. დღეში მინიმუმ ორჯერ

დავრეკავდი და ვეტყოდი, რომ მშვიდობით ვარ და არაფერი მიჭირდა. გულში ვფიქრობდი, რომ მშვიდობა ჩემთან კიდევ დიდხანი არ დადგებოდა. კიდევ კარგი, ბავშების ტანსაცმელები დედაჩემთანაც გვქონდა დატოვებული, თორემ ნამდვილად ვერ გავრისკავდი იქ წასვლას. ის სახლი, რომელიც აქამდე ჩემი საყვარელი ადგილი იყო, ახლა გახსენებაზეც მეზიზღებოდა. რაც ჰქონდათ ყველაფერი ჩავალაგეთ. მანქანის გასაღები ავიღე. დედაჩემმა კატეგორიულად გამომიცხადა, რომ ტრანსპორტით მიდიოდნენ და ჩემი წაყვანა არ სჭირდებოდათ. ასე ბავშვებზეც გაერთობოდნენ. თავიდან შევეწინააღმდეგე, მაგრამ დედაჩემთან შეუძლებელი იყო რამის გატანა. სიმართლე გითხრათ მესიამოვნა, რადგან ბოლო თორმეტი საათის მანძილზე, თითქმის, სულ გზაში ვიყავი. ერთი ის შევბედე დედაჩემს, რომ სადგურამდე მაინც მივიყვანდი და ბარემ ახალ ტელეფონს ვიყიდდი. ასეც მოვიქეცი, უბრალო ტელეფონი ვიყიდე, ახალი ნომერი და ჩემი მგზავრებზეც დანიშნულების ადგილამდე მივიყვანე. სახლში წამოვედი. ვერ ვიჯერებდი, რომ ქალბატონმა ნანამ აქამდე არაფერი უთხრა რაგის. თან შემეშინდა, იქნებ სახლთან მელოდებოდა. იცით რატომ შემეშინდა? იმიტომ, რომ არ მინდოდა, მის წინაშე თავი ისე დამემცირებინა, რომ შევცოდებოდი. ემოციები რომ ვერ მომეთოკა, ან უარესი, ტირილი რომ დამეწყო... არ მრცვენოდა ტირილის, უბრალოდ იქ, სადაც მე ვერც კი დავუშვებდი, რომ ჩემი ქმარი მილალატებდა, კიდევ მე უნდა მეგრძნო თავი უსუსურად. ყველაზე მეტად რატიზე კი არა,

საკუთარ თავზე ვიყავი გაბრაზებული, რადგან ისეთი კაცი მიყვარდა, რომელსაც ლალატი შეეძლო. სახლში დავბრუნდი, როგორი დიდი და ცარიელი იყო აქაურობა. საბედნიეროდ, არავინ დამხვდა. აი, სწორედ ამ წუთიდან დაიწყო ჩემი ბრძოლა საკუთარ თავთან. ოდესმე, ხომ აუცილებლად მომიწევდა ქმართან შეხვედრა, საუბარი, მეგობრებთან გაზიარება და უამრავი რამ. ამისათვის კარგად უნდა მოვმზადებულიყავი და გადამენწყვიტა არა ჩემთვის, არამედ ჩემი შვილებისთვის, როგორ მოვქცეულიყავი და საუკეთესო გამოსავლის ძიება დამეწყო.

მოდით, ახლა იმას მოგიყვებით, თუ რა ხდებოდა ამ დღეს იქ, მას შემდეგ, რაც მე წამოვედი...

ჩემი წამოსვლის შემდეგ რატის მომენტალურად დაუძახეს და უთხრეს, რომ სადღაც წავედი. გაკვირვებია, რადგან ვერ გაეგო, სად ან რის გამო წავედი. შემდეგ, გოგოებს უთქვამთ, რომ მათთან შევიხედე, ლანას ვეძებდი და ისიც მაშინვე მიხვდა, რომ მისი და ლანას საუბარი მოვისმინე. იმ ღამით ყველა, ვისაც შეეძლო, მეძებდა. ზარებს რომ არ ვპასუხობდი, რატის დედამისთან დაურეკავს. შეფარვით კითხა ჩემზე, თუმცა, იმ მომენტისთვის, არც ქალბატონმა ნანამ არ იცოდა არაფერი. დედას დააბარა, თუ გამოვჩნდებოდი, მისთვის დაერეკა. ჩემი მეგობრები, ჩემი გოგოებიც, თურმე, მთელი ღამე უშედეგოდ მეძებდნენ. რამდენიმე მათგანი თბილისში მომენტალურად წამოვიდა. ძალიან დაძ-

აბული სიტუაცია ყოფილა. რატიც არ ჩანდა მთელი ღამე. გამთენიისას დაბრუნებულა და პირდაპირ უთქვამს ყველასთვის, რომ ცოლს ღალატობდა. ჩემს გოგოებს სასტიკად გაულანძლავთ. შემდეგ მანქანაში ჩამჯდარა და დედამისთან წასულა.

ბევრი ცდილობდა კონტაქტზე გამოსვლას, რამდენიმემ საღამოს დედაჩემის სახლშიც მომაკითხა, თუმცა, ხმა არავის გავეცი. ვითომ არც ვიყავი სახლში. სანოლზე ვინეჯი და სანამ კარებზე კაკუნის ხმა იყო ვფიქრობდი. ძალიან ბევრს ვფიქრობდი, თუმცა, მზად არ ვიყავი არავისთან სასაუბროდ. საკუთარ თავს ვუთხარი, რომ დრო მჭირდებოდა და სანამ ბოლომდე მზად არ ვიქნებოდი, ამ პრობლემის წინაშე დავმდგარიყავი, მანამ კომიუნკაცია არ მქონოდა არავისთან. ასეც მოვიქეცი...

დილიდან საგონებელში ვიყავი. ძალა არ მქონდა, რომ სამსახურში გადამზადება გამეგრძელებინა. თან ვიცოდი, რომ ძალიან მჭირდება გასვლა, თუმცა, არ მქონდა ამის თავი, მთლად ასეთი გველუშაპიც არ ვარ. ინტერნეტში მოვიძიე ამ კომპანიის ნომერი, დავრეკე, მოვუბოდიშე, რომ ველარ განვავრძობდი სიარულს ოჯახური პრობლემების გამო და დავემშვიდობე. ასე მარტივად, ერთი ზარით მოგვარდა სამსახურის ამბავი, რომლის გამოც ამდენი ვინვალე.

ზუსტად ვიცოდი, ვერ ავცდებოდი რატის ნახვას და ეს დღეც დადგა. შუადღის ორი საათი იქნებოდა. კარებზე ზარი გაისმა, ფანჯრიდან გადავიხედე და რატის მანქანა დავინახე. „მშვენიერია-მეთქი“-გავიფიქრე და ვკითხე, რა უნდოდა. არ ვიცი, ვერ მივხვდი მსგავს სიტუაციაში, ასეთი ამბის შემდეგ კაცები რატომ მოდიან თავის გასამართლებლად? ან ბოდიშის მოსახდელად... ნუთუ ასეთი უნამუსოა კაცის ბუნება, რომ სითავხედე ყოფნის და დუმილის მაგივრად აქეთ „გაბავს“ ბოდიშებით.

„უნდა დაგელაპარაკო“- მიპასუხა. მეც თამამად კარი გავაღე და შემოვუშვი. ღმერთო, როგორ მინდოდა, შუაზე გამეგლიჯა, როგორი აგრესია მანვებოდა, როგორ მინდოდა, რალაც დამერტყა და იქვე დამესრულებინა ყველაფერი, მაგრამ ბავშვები შემეცოდნენ. ასეთი უვარგისი მამაც საკმარისი იყო მათთვის. რატიმ ახსნა-განმარტება დაიწყო:

– შენ ყველაფერი არასწორად გაიგე, მომისმინე და ყველაფერს აგიხსნი.

– მოიცა, ანუ რაც ლანამ ილაპარაკა ყველაფერი არასწორად გავიგე და თურმე არ გიღალატია ხო?

ისეთი მკაცრი ტონით ვკითხე, სახეზე დაბნეულობა შეეტყო.

– კარგი, ვაღირებ გიღალატე, მაგრამ მხოლოდ ერთხელ, გეფიცები უბრალოდ სრულიად შემთხვევით მოხდა, გთხოვ, მაპატიე.

სიმწრით გამეღიმა და ირონიულად ვუპასუხე.

– ანუ იმის თქმა გინდა, რომ ერთხელ იგორავე შენს მდივანთან ერთად, რომელსაც ქმარი ჰყავს. მა-

გრამ რას ნიშნავს შემთხვევით მოხდა ? გაიძულა და შენც სხვა გზა არ გქონდა, თუ შიშველი შემოგივარდა და ერთხელ გაგულავება შემრჩებაო, იფიქრე?

შევამჩნიე, რომ ჩემი ირონიული ტონი თავად მე მაღიზიანებდა, მაგრამ თან ვამაყოფდი.

გაკვირვებულმა რატიმ მხოლოდ ეს მკითხა
– ლანა?

მისი უაზრო თავის გამართლებებსა და მოგონილ სისულელეებს თავი ავარიდე და ვთხოვე წასულიყო. არათუ დანახვა, არამედ მისი ხმის გაგონებაც არ მინდოდა.

უსიტყვოდ გატრიალდა და წავიდა. გზაში მივაძახე, რომ ბავშვები სოფელში იყვნენ და ნახვა ნებისმიერ დროს შეეძლო.

ჯერ სად ვიყავი... ამ სალამოს შემდეგ დაიწყო მთელი ჩემი ჯოჯოხეთი...

* * *

იმ დღესვე ავიდა რატი სოფელში ბავშვებთან. დედაჩემმა რომ დამირეკა თან მიყვებოდა, თან წნევას იზომავდა. შეშინებულმა ვკითხე ხომ არაფერი ჰქონდა ნათქვამი მისთვის და მიპასუხა:

– არა, თქვენი საქმეა და თქვენ მოგვარდით. დედაშენი კი ვარ, მაგრამ ოჯახის პირადულში მე არ ჩავერევი.

ვაფასებდი, ძალიან ვაფასებდი. ახლა ნამდვილად არ მქონდა ჩხუბის თავი. პირიქით, სინყნარეში მინდოდა ყოფნა. რამდენიმე დღე რატი სახლთან ამოდიოდა, უშედეგოდ მიხდიდა ბოდიშებს და ისევ, თავის სახლში ბრუნდებოდა. ვხვდებოდი, რომ მის

მიმართ ნელ-ნელა სიძულვილი მიმყარდებოდა და ყოველი დღე შედარებით მარტივი მეჩვენებოდა.

ვახსენე, რომ ჩემი მთავარი ჯოჯოხეთი ჯერ არიყო დამდგარი. ეგ „მშვენიერი“ დღეც გათენდა, როცა ჩემი ქმრის საყვარელი სახლში მესტუმრა. ქალბატონმა ლანამ გადანყვიტა ჩემი მონახულება. კარის გაღება და იმის გაფიქრება, რომ უნდა მომეკლა, ერთი იყო. მისი დახრჩობა მინდოდა და გონებაში დეტალურად მქონდა წარმოდგენილი ყველაფერი. ჩემს თავს საშინელება ტრიალებდა. მის დანახვაზე აგრესიულად ვუყვირე:

– აქ რა გინდა

– შემომიშვი სალაპარაკო მაქვს, მართლა არასწორად გაიგე ყველაფერი

ფაქტობრივად, კარებში „ვიბრძოდით“, შემოსვლას ცდილობდა და არ ვუშვებდი. ვეუბნებოდი წასულიყო. არ მინდოდა არც მისი და არც რატის დანახვა. ბოლოს, როგორც იქნა, გაჩერდა და მითხრა:

– აქ გეტყვი ყველაფერს, უბრალოდ მომისმინე და ეგრევე წავალ.

ჩამეცინა.

– ახლა რა ტყუილი მოიფიქრეთ შენ და რატიმ

– გეფიცები, იმ ღამის შემდეგ რატი არ მინახავს. სიმართლე უნდა გითხრა.

გავჩერდი, ვუპასუხე:

– გელოდები, მალევე მითხარი და წადი.

– კიდევ ერთხელ გთხოვ, სახლში შევიდეთ და უფლება მომეცი, რომ ყველაფერი მოგიყვე.

რამ გადამადგმევინა ეს ნაბიჯი, იმ მომენტში, არ ვიცი, მაგრამ გავინიე და სახლში შემოვუშვი. წინასწარ გამაფრთხილა, რომ ახლა ყველაფერს დეტალურად მომოყვებოდა და მთხოვა, არ მენერვიულა. კვლავ გამეცინა, ვუპასუხე:

– ახლა რაღა მიჭირს, რაც გასაგები და გადასატანი იყო, უკვე გავიარე.

ლანა სკამზე ჩამოჯდა, ერთადერთი ის მთხოვა, რომ ხელი არ შემეშალა მოყოლაში და დაიწყო:

– რატისთან მუშაობა რომ დავიწყე თავიდან ყველაფერი იდეალურად მიდიოდა. მართლა მარტივად დავმეგობრდით, თუმცა, ერთ დღეს სამსახურიდან გამაგზავნა რაღაც საბუთებზე სხვა კლინიკაში. მე არ მევალეობდა ამ საბუთების წამოღება, თუმცა, რადგანაც ასეთი მეგობრული ურთიერთობა გვქონდა და თან შენთანაც წამყოფი ვიყავი, ვიფიქრე, მერე რა, წავალ და წამოვიღებ-მეთქი. საბუთები, რომ ავიღე, უკან მომავალ გზაზე მანქანა გამიფუჭდა, რატის დავურეკე მანქანა გამიფუჭდა, ევაკუატორს ველოდები და ცოტა შემაგვიანდება-მეთქი. შემომთავაზა მე მოვალ დაგეხმარებო, მაგრამ ვუთხარი, არ მინდა საქმეს მიხედე-მეთქი. მოკლედ ჩემი საქმეები მალევე მოვაგვარე და დროზე ადრე დავბრუნდი სამსახურში. კაბინეტის კარზე არც კი დამიკაკუნებია ისე შევედი და შევუსწარი ქალთან. მაშინვე წამოხტა რატი და ახსნა დაიწყო. ბოდიში მოვიხადე და ოთახიდან გამოვედი. დაახლოებით, ათ წუთში რატი შემოვიდა და მემუდარებოდა შენთვის არაფერი მეთქვა. დაიფიცა, ყველაფერს თავად მოვუყვები, უბრალოდ შენ არაფერი უთხრაო.

სახეზე ფერი გადამივიდა, ლანამ შეამჩნია და მითხრა:

- გთხოვ, არ ინერვიულო.
- მითხარი ვინ იყო !
- მაცადე, დეტალურად მინდა, მოგიყვე ყველა-ფერი.

– იმ დღის შემდეგ რატისადმი ყველანაირი და-
დებითი გრძნობა გამიქრა, ვეჩხუბებოდი, იდეალუ-
რი ცოლი გყავს და ასე როგორ მოექცეითო. ყოველ
ჯერზე მატყუებდა და მეუბნებოდა სულ რამდენიმე
დღეც და ყველაფერს თავად ვეტყვიო. ლევანისთვი-
საც არაფერი მითქვამს. ამდენი დღე ჩუმად ვიყავი იმ
იმედით, რომ რატი თავად მოვიდოდა და გეტყოდა.
იმიზეზებდა ურთიერთობა გაგვიცივდა და მეც სხვა
შემიყვარდაო. მის საქციელს არანაირი გამართლება
არ აქვს და არც ჩემსას, რადგან უნდა მოვსულიყა-
ვი და პირდაპირ მეთქვა, თუმცა, შემეშინდა, მესამე
პირი როცა ერევა ცოლ-ქმრის ურთიერთობაში ყოვ-
ელთვის დიდი არეულობა მოჰყვება, ამიტომ მინდო-
და, რატის თავად ეთქვა. დამპირდა, რომ აგარაკზე
ყველაფერს მოგიყვებოდა. პირველ დღეს, როცა ჩავე-
დით შევახსენე და მიპასუხა, ხვალ აუცილებლად ვე-
ტყვი, დღეს ძალიან ბედნიერია და არ მინდა, ჩავაშხ-
ამოო, მაგრამ მეორე დღეს, როცა შენი მეგობრები
მოვიდნენ, შენ შეამჩნიე, რომ ძალიან შევიცვალე.
გეგონა, რომ თავს უხერხულად ვგრძნობდი, მაგრამ
ამის მიზეზი იყო ერთ-ერთი შენი მეგობარი, ქალი,
რომელიც ოფისში, რატისთან ერთად დავინახე იმ
დღეს. არ მინდოდა გული გტკენოდა, მაგრამ ქალი,
რომელიც რატის ოთახში სრულიად შიშველი იწვა,
ელენე იყო. მაშინვე ვიცანი. იმდენად გაკვირვებული

ვიყავი მე თავად იმ ფაქტით, რომ ქმარმა საუკეთესო მეგობართან გილალატა, რომ ვერ შევძელი ამის აღიარება. ვითმინე, ძალიან ბევრი ვითმინე და შემდეგ დრო ვიხელთე, სანამ შენ არ იყავი. რატი გვერდით გავიყვანე და პირდაპირ ვუთხარი, რომ ყველაფერს თავად გეტყოდი, როგორც კი დაბრუნდებოდი. დამიჯერე გთხოვ, მართალია ახლა გამიცანი და არ უნდა გთხოვდე მენდე-მეთქი, მაგრამ გეფიცები სიმართლეს გეუბნები. შენ არა მარტო ქმარმა, არამედ საუკეთესო მეგობარმაც გილალატა. შენი ქმრის საყვარელი შენი მეგობარია ელენე.

გამეცინა.

– რა სისულელეა, ელენეს ამდენი წელია ვიცნობ და ასეთ რამეს არ გამიკეთებდა. მართალი ხარ, არ გენდობი, უფროსწორად, აღარ გენდობი. ლანა მაინც იმეორებდა:

– სიმართლეს გეუბნები. ელენეა რატის საყვარელი და არა მე.

გამაკანკალა, ერთი წამით გავიაზრე მისი ნათქვამი და ჩავიკეცე. ავკანკალდი, ვგრძნობდი, როგორ მეყინებოდა სისხლი, როგორ მიჩერდებოდა გული და როგორ მანვებოდა აუხსნელი გრძნობა, რომელსაც ვერც სიბრაზეს, ვერც მწუხარებას და ვერც ზიზღს ვერ დავარქმევ. ეს უფრო ამ სამი გრძნობის ნაზავი იყო, რომელიც იმ მომენტში ვიგრძენი. არა, არ ვიჯერებდი, რომ ჩემს ელენეს, ჩემს საუკეთესო ელენეს, რომელთანაც ამდენწლიანი ისტორია მაკავშრებდა შეეძლო ჩემთვის მსგავსი რამ გაეკეთებინა. ჩემი შვილის ნათლია იყო, რატის ჩემზე ადრე იცნობდა და შემძლია თამამად ვთქვა, რომ იდეალური მეგობრები იყვნენ. რაუნდა მეთქვა ან რაუნდა

გამეკეთებინა, ქმარიც და მეგობარიც ერთიანად გამომეცალა ხელიდან. ვისი იმედიც ყველაზე მეტად მქონდა, სწორედ იმან მილალატა და ხელი მკრა. ამ ემოციის ფონზე წამოვიყვირე ვკვდები-მეთქი, კვლავ გული ამიჩქარდა ისე, რომ მესმოდა, როგორ არა-ნორმალურად ფეთქავდა. თვალეში ბინდი გადამეკრა, წამიერად ყველა ჩემმა მოგონებამ, სადაც რატი იყო, თვალწინ ჩამიარა, ვხედავდი როგორ იწვოდა ჩემი მოგონებები და საკუთარი სახლის ფანჯარაში, როგორ აღდებოდნენ ის ადამიანები, რომლებსაც ასე თვალდახუჭული ვენდობოდი. მომენტალურად ყველაფერი გაშავდა...

თვალეში რომ გავახილე სახლში, დივანზე ვინექი. პირველი თვალში გაურკვეველი ფერის, ფორმიანი ქალი მომხვდა, რომელმაც ხმამაღლა თქვა, – „გაიღვიძა“. წამოვჯექი და მომენტალურად თავბრუ დამეხვა. ვაკვირდებოდი, როგორ მოძრაობდა ორი ექიმი და ლანა ჩემს მისაღებ ოთახში. გაკვირვებულმა ვიკითხე:

– რა ხდება?

წითელთმიანმა ექიმმა მითხრა:

– მძიმე პანიკური შეტევა გქონდა, გული წაგივიდა შვილო. ახლა მე რაც საჭიროა ყველაფერს ჩამოგინერ, თუმცა, აუცილებლად ნერვოპათოლოგს ან ფსიქიატრს მიმართე. პანიკური შეტევა მუდმივი პროცესია, მძაფრი ემოციების ფონზე და შესაბამისი მედიკამენტების გარეშე მისი მართვა ცოტა გაგიჭირდება.

– არასდროს მქონია პანიკური შეტევა, მხოლოდ გული მიცემს ხოლმე იმდენად სწრაფად, რომ მგონია გასკდება.

ექიმს გაეცინა და მიპასუხა:

– სწორედ ეგ არის პანიკური შეტევა.

ლანამ ექიმებს დანიშნულება გამოართვა და გაისტუმრა. დაბრუნებულს, კვლავ ვთხოვე, მოეყოლა ყველაფერი ახლიდან, თუმცა, მიპასუხა:

– ვიცი, რომ გახსოვს ყველაფერი. თავს ნუ იტანჯავ ამაზე ფიქრით.

ბოდიშებს მიხდიდა და მთხოვა:

– ღამით აქ დავრჩები, არ მინდა შენი მარტო დატოვება.

– ტელეფონი მომანოდე, დედაჩემთან უნდა დავრეკო და ვუთხრა, რომ კარგად ვარ.

შემდეგ ფიქრი დავინწყე, ემოციები მერეოდა და აღარ ვიცოდი მეტირა თუ პირდაპირ მივსულიყავი რომელიმესთან და მთელი ჩემი სიბრაზე წინ დამედო. ლანა გვერდით მომიჯდა, აცრემლებული თვალებით ვკითხე:

– რა ვქნა?

თავი მუხლებზე დავადე და ისტერიკულად ამეტირა. იმ მომენტში ყველაზე უსუსური არსება ვიყავი, რომელიც შველას ითხოვდა. ლანამ მაშინვე მკაცრი ტონით მითხრა:

– ნუ დარდობ იმათზე, ვინც ამის ღირსი არაა, ახლა მოდი მე და შენ ჩაი დავლიოთ და ხვალ მოვიფიქრებთ, რა უნდა გავაკეთოთ.

მილიონი ბოდიში მოვუხადე ლანას.

იმ საღამოს კიდევ ერთხელ დავრწმუნდი მის იდეალურობაში. საკუთარ თავთან მრცხვენოდა, რომ

ლალატი დავაბრალე. ეს ამბავი რომ გამსკდარიყო, ოჯახი მასაც დაენგრეოდა...

მომდევნო დღეს მე და ლანა მშვიდად დავჯექით და ვილაპარაკეთ. ვთხოვე, რომ რჩევა მოეცა. ასეთ სიტუაციაში მყოფი ქალების უმეტესობა ადგებოდა, ქმარსაც გამოლანძღავდა, თავის „მეგობარსაც“ და უკან მოუხედავად წავიდოდა. მეტი მჭირდებოდა. ლანამ შემომთავაზა:

– თუ ასე ძალიან გინდა, ელენესთან მიდი. მშვიდად და აუღელვებლად, თუ რაიმე გაქვს სათქმელი ან რაიმეს კითხვა გინდა, ილაპარაკე და წამოდი. ჩემი აზრით, საერთოდ არ უნდა მიხვიდე, მაგრამ შენი ნებაა.

– არა, აუცილებლად უნდა ვნახო და თვალებში ჩავხედო. მაინტერესებს მისი დამოკიდებულება და აზრი.

– არამგონია, კარგი გადაწყვეტილება იყოს. მე წამოგყვები მაშინ და გარეთ დაგელოდები.

– შენი შენუხება არ მინდა, ისედაც ძალიან მე-რიდება.

– მინდა, რომ გამოგყვე და შენს გვერდით ვიყო. ამიტომ მეც წამოვალ და როგორც გითხარი, გარეთ დაგელოდები.

მართლაც, მე და ლანა მაშინვე წავედით ელენესთან სახლში. მანქანა სახლთან მოშორებით გავაჩერე და ლანას ვუთხარი:

- აქ დამელოდე, თუ რამე იქნება, დაგირეკავ.
- გელოდები და ფრთხილად იყავი.

მანქანიდან გადავედი. გზად, პატარა საცხო-
ბი შემხვდა. მივედი და კარტოფილის ღვეზელი
ვიყიდე. სადარბაზოს მივუახლოვედი და ღვეზელის
ჭამა დავიწყე. კიბეებზე აუჩქარებლად ავდიოდი,
ნელა ვჭამდი და თან ვფიქრობდი, შეცდომას ხომ
არ ვუშვებდი, ასე რომ ვიქცეოდი. ელენეს ბინას
მივადექი. მომენტალურად, ისევ ავკანკალდი და
კინალამ გადავიფიქრე დაკაკუნება. საკუთარ თავს
ვეუბნებოდი: „დააკაკუნე და გასაქცევი გზა აღარ
დაგრჩება, მხოლოდ დაკაკუნება გაბედე“. როგორც
იქნა, გამბედაობა მოვიკრიბე, კარებზე დავაკაკუნე
და დაველოდე... კარები ელენემ გააღო და ისეთი
სიხარულით გადამეხვია, ჩამეცინა. გაუნძრევლად
ვიდექი და ის იძახდა:

– როგორ მიხარია, აქ რომ გხედავ. როგორ
ვნერვიულობდი შენზე. ვერ გიკავშირდებოდი, საერ-
თოდ რა მოხდა? შემოდი, კარგად მომიყევი.

დავუჯერე, ხმის ამოუღებლად სახლში შევედი,
მისაღებში ელენე დივანზე ჩამოჯდა და მითხრა, მეც
დავმჯდარიყავი და ყველაფერი მომიყოლა. ვიდექი,
ხელში ჩემი ნაჭამი კარტოფილის ღვეზელი მიჭირა,
რომელიც თავისივე ცელოფანში იყო შეხვეული, ცე-
ლოფანისგან გავათავისუფლე და ელენეს მისაღების
მაგიდაზე დავაგდე. შეიძლება ჩემი მხრიდან უტაქ-
ტო საქციელი იყო, თუმცა, იმ მომენტში, არა გული,
არამედ ტვინი რასაც მკარნახობდა, ის გავაკეთე.
გაოცებული სახით მომამტერდა ჩემი „მეგობარი“
და სწორედ აქ დავიწყე საუბარი:

– შენს პირფერობას აზრი არ აქვს. ყველაფერი
დეტალურად ვიცი შენზე და ჩემს ქმარზე. უბრალო-
დ ვერ მოვისვენებდი აქ რომ არ მოვსულიყავი

და არ მეკითხა: რატომ? რამდენი წელია მე და შენ ერთმანეთს ვიცნობთ, რამდენი მოგონება გვაქვს, ყოველთვის შენს იმედზე ვიყავი და შვილი მოგანათლინე. ის ფაქტი გასაგებია, რომ ძალა არავიზე გამოგიყენებია, მაგრამ შენ, ჩემს საუკეთესო მეგობარს, რატიმ რამე გაიძულა?

ელენე გამშრალი სახით მიყურებდა. რამდენიმე ცრემლი გადმოაგდო. ლაპარაკის დაწყება სცადა, თუმცა, შევანყვეტინე.

– არა, ახსნა განმარტებას არ გთხოვ, არც იმის უფლებას მოგცემ, თავი იმართლო. უბრალოდ რატის საქციელზე მეტად, შენმა საქციელმა გამანადგურა. მე არ ვიმსახურებდი ასეთ რამეს, მაგრამ რადგან სწორად ჩათვალე ჩემთვის გელალატა, დაე, იყოს ასე. ამის შემდეგ შენ ჩემს ცხოვრებაში აღარ იარსებებ. რაც არ უნდა მოხდეს, რაც არ უნდა გიჭირდეს, ჩემი მხრიდან შენ ველარასდროს მიიღებ ელემენტარულ ყურადღებასა და მხარდაჭერას. საერთოდ ჩემი ხმის გაგონებასაც ველარასოდეს შეძლებ. შენთვის ესეც კი არაა საკმარისი, თუმცა, არ ვგავარ ისეთ ქალს, რომელიც ამ სიტუაციაში თმებში გწვდება და გაგლანძღავს. ეს უკვე ჩემი მინუსი იქნება. წასვლის წინ ერთ რჩევას მოგცემ: შენნაირი სულმდაბალი ქალი ცხოვრებაში ძალიან დაიჩაგრება, ამიტომ ცოლიანი კაცების დევნას თავი დაანებე, თორე ყველა ქალს ასე მარტივად ხელიდან ვერ დაუძვრები.

გამოვტრიალდი და წამოვედი. ხმა არ ამოუღია, ან რა უნდა ეთქვა. მანქანაში დავბრუნდი და ლანას დეტალურად მოვუყევი ყველაფერი.

ელენესთან ვიზიტის შემდეგ ლანა გავაცილე, კიდევ ერთხელ მადლობა გადავუხადე და სახლში დავბრუნდი. დედაჩემს დავურეკე, ვუთხარი, რომ გადამწყვეტილება უკვე მიღებული მქონდა და დაბრუნებულიყო. სალამოს სოფელში მივაკითხე მანქანით და წამოვიყვანე. იმ ღამეს დედაჩემს დეტალურად მოვუყევი ყველაფერი, რაც მისი არყოფნის დროს მოხდა. ჩუმად მისმენდა, ხმა არ ამოუღია. მკითხა, რას ვაპირებდი რატისთან მიმართებით, რაზეც ვუპასუხე, რომ ამ ყველაფერს ხვალ დეტალურად ვეტყვოდი, როცა რატის ვნახავდი.

მომდევნო დღეს ბავშვებს ხელი მოვკიდე და რატისთან წავიყვანე. კარი ისეთმა გაოცებულმა და ამავდროულად, გახარებულმა გააღო, რომ ალბათ, ბავშვებთან ერთად რომ დამინახა, იფიქრა, ყველაფერი მშვიდობით დასრულდა და სახლში, მასთან დავბრუნდი. აუღელვებლად, აუჩქარებლად ბავშვებს უფლება მივეცი მამასთან ეთამაშათ. ერთი საათი გარეთ აივანზე ვიჯექი, შემდეგ რატი გამოვიდა, წინ დამიჯდა და თავი ჩალუნა. მეც იდეალური დრო ავარჩიე და საუბარი მშვიდად დავინწყე:

– ლაპარაკი მინდა, ამიტომ გთხოვ, რომ არ შემანწყვტინო. თუ რაიმე კითხვა გაქვს ან ახლა დამისვი ან რომ დავასრულებ შემდეგ გიპასუხებ.

თანხმობის ნიშნად, თავი დამიქნია და კვლავ ძირს დაინყო ყურება.

– პირველ რიგში, მინდა ჩემი გადანყვეტილება გითხრა, ჩვენს ურთიერთობასთან დაკავშირებით. მინდა, რომ რაც შეიძლება მალე მოვაგვაროთ თემა და განქორწინება დავგეგმოთ.

ამის გაგონებაზე, რატიმ გაკვირვებულმა და ნაღვლიანმა შემომხედა. ისე მიყურებდა, საკუთარ თავს ვეხვეწებოდი ოღონდ ახლა არ გატყდე, ყველაფერი გადაიტანე და გეშველება-მეთქი. კვლავ აუღელვებლად ლაპარაკი განვაგრძე:

– ჩემი და შენი ურთიერთობა მხოლოდ იმით შემოიფარგლება, რომ ორი საერთო შვილი გვყავს და ორივე ვალდებულები ვართ ბავშვებს მაქსიმალური კომფორტი შევუქმნათ. მე შენგან არაფერი არ მჭირდება და არც მოგცემ იმის უფლებას, რომ ჩემ გამო რაიმე გააკეთო, მაგრამ რა დანაშაულიც არ უნდა გქონდეს ჩემთან, ეს ბავშვებს არ უნდა შეეხოს, ამიტომ ნებისმიერ დროს, ნებისმიერი ვადით მე მზად ვარ, უფლება მოგცე, ბავშვებთან სრულფასოვანი კომუნიკაცია გქონდეს. ჩემი და შენი ურთიერთობის დანგრევა, მათზე არ აისახება. შენთვის როგორც მოსახერხებელი იქნება, წინასწარ გამაფრთხილებ ხოლმე და ნებისმიერ დროს შეგეძლება ნაყვანა.

რატი გაჩუმებული მისმენდა და თანხმობის ნიშნად, მხოლოდ თავს მიქნევდა. კვლავ განვაგრძე:

– ლანა იყო ჩემთან მოსული, ყველაფერი დეტალურად მომიყვა და დიდი იმედი მაქვს, ეს მის სამსახურზე არ აისახება.

ჯერ გაკვირვებულმა და შემდეგ დარცხვენილმა მიპასუხა:

– ლანა სამსახურიდან თავად წავიდა ამ ამბების შემდეგ, ანუ ყველაფერი იცი ჩემზე და...

– კი, შენზე და ელენეზე.

ირონიულად ვუპასუხე, თუმცა, გული იმდენად მტკიოდა, რომ მეგონა ეს ყველაფერი ბოლოს მომიღებდა. არაფერს ვიმჩევდი, არანარი ემოცია არ მეტყობოდა სახეზე და რადგან ასე მშვიდად და ნყნარად ვესაუბრებოდი, ჩათვალა, რომ მტკიცედ მქონდა ყველაფერი გადანყვეტილი. ასეც იყო, უბრალოდ მენანებოდა, ყველაფრის მიუხედავად, მაინც მენანებოდა ის ურთიერთობა, რომელიც რვა წელი ვაშენე.

– არ დაგიმაღავ, ძალიან გამიკვირდა. არ ვიცი, შეიძლება დრო გასულიყო, ლანასთან ლალატიც კი მეპატიებინა, მხოლოდ იმიტომ, რომ ჩემი შენდამი გრძნობა იყო ნამდვილი, მაგრამ ელენე... ჩემი მეგობარი, რომელსაც ამდენი წელი ყველაზე მეტად ვენდობოდი. არ მინდა, ამ თემის ბოლომდე ჩაშლა, რადგან ახლა არანაირი მნიშვნელობა არ აქვს. უბრალოდ მინდა იცოდე, რომ თქვენი ამბის გაგების შემდეგ ყველანაირი იმედი გადამენურა იმის, რომ საერთოდ შესაძლებელი იყო ჩემი და შენი ურთიერთობის გადარჩენა. ელენესთანაც ვიყავი მისული, არ ვიცი, ალბათ, გეტყოდა. მასაც იგივე ვუთხარი, რასაც ახლა შენ გეუბნები. უბრალოდ ერთი განსხვავებაა, რომ შენთან ვალდებული ვარ, კონტაქტი შევიწარმოო ჩემი შვილების კეთილდღეობისათვის.

რატომ კიდევ ერთხელ სცადა „ყველაფერი აეხსნა“, მაგრამ აქაც სიმტკიცე შევიწარმოე და პირდაპირ ვუთხარი:

– არა, არაა საჭირო რაიმეს ახსნა. არ მჭირდება არც სიბრაღე, არც ზედმეტი ლაპარაკი ან მიზეზები, რა, რის გამო მოხდა. იტყვი შემე-

შალო, მაგრამ ამ შეშლასაც ხომ თავისი მიზეზი ჰქონდა? იმ მომენტში, ხომ სწორად ჩათვალე შენი საქციელი. არავის არაფერი დაუძალებია არც შენთვის და არც ელენესთვის. ორივეს ინიციატივა იყო და ორივემ ის გააკეთეთ, რაც სწორად მიგაჩნდათ. აქ მთავარი ისაა, რომ მე ყველაფერი ვიცი და ჩემზეა დამოკიდებული, რას გადავწყვეტ. მაინც მოვედი და გეუბნები, რომ შენი შვილები მაინც თუ არის შენთვის პრივილეგია, მათ საკეთილდღეოდ ვალდებულებები მაინც გაგვაჩნია. აქ ჩემზე და შენზე უკვე ლაპარაკი ზედმეტია. მე შენს ცხოვრებაში არასდროს ჩავერევი და ანალოგიურს ვითხოვ, არა, მოვითხოვ შენგან. არ მაინტერესებს საერთოდ არაფერი, ამ სახლში შეგიძლია, დარჩე. მე დედაჩემთან გადავდივარ. ბავშვებიც მიმყავს, ძალიან წაყვანილი მყავს. ჩემი ნივთების ასაღებად მოვედი, ჩავალაგებ და წავალ. ბავშვებს დაუფტოვებ ტანსაცმელებს. უბრალოდ რამდენიმე დღე მომეცი, რომ ევას ყველაფერი ნორმალურად ავუხსნა.

შემეჩინა აღმდეგა. კვლავ მთხოვდა მეპატიებინა, რომ შეცდომა დაუშვა და ძალიან ნანობდა, მაგრამ გვიანი იყო. იმის მიუხედავად, რომ ნაწილებად ვიყავი დაშლილი და ემოციურად განადგურებული, მაინც არ გავტყდი. საკუთარ თავს კარგად ვიცნობ, როგორც არ უნდა მყვარებოდა, იმ მომენტში, ლალატს ვერასდროს ვაპატიებდი. მთელი ცხოვრება ეჭვებში ვერ ვიცხოვრებდი და ბავშვებს ვერ დავსტრესავდი. საბოლოოდ, მართლა ჩავალაგე ტანსაცმელი, ჩემი ყველა ნივთი წამოვიღე. სახლის რამდენიმე კუთხეს, რომ მივაღექი

ცრემლებიც წამომივიდა, თუმცა, ვერავინ გადამაფიქრებინებდა, რომ კვლავ დავრჩენილიყავი იქ, სადაც ჩემი ადგილი აღარ იყო. ბავშვები მანქანაში ჩავსვი და კიდევ ერთხელ შევაავლე თვალი სახლს, სადაც ჯერ კიდევ იდგა „ოჯახური“ სურნელი. ეს იყო ჩემი ბოლო მისვლა სახლში, სადაც რვა წლის წამძილზე ცოლის, დედისა და დიასახლისის სტატუსი მქონდა.

სახლში დავბრუნდი. გადანყვეტილი მქონდა ევას დავლაპარაკებოდი და რაც შეიძლება მსუბუქად ამეხსნა ექვსი წლის ბავშვისთვის მშობლების განშორების ამბავი. ვნერვიულობდი, ძალიან ვნერვიულობდი, რომ მასზე ამ ამბავს ძალიან არ ემოქმედა. მაშო პატარა იყო, ვერც გაიგებდა, დიდად ვერც იგრძნობდა, თუმცა, ევას, ყველაზე მეტად მამა უყვარდა, ჩემზე მეტადაც კი რატისტან უნდოდა ყოფნა. მამის გვერდით თავს ყველაზე დაცულად გრძნობდა. ყოველთვის ბედნიერი იყო, როცა ის აძინებდა. მე, როგორც დედა, ვეცდები, რომ მარტივად გადალახოს ეს ფაქტი და არ მოაკლდეს არაფერი არც მას და არც მაშოს.

დედაჩემს ყველაფერი პირდაპირ ვუთხარი. გაელიმა. არ ვიცი, აქამდე ნანახიც არ მქონდა სევდიანი გაღიმება როგორი იყო. არ ვიტყვი, რომ ამ გაღიმებაში სიბრალული ერია ჩემდამი-მეთქი, თუმცა, თამამად შეხვდა ჩემს არჩევანს და გად-

ანყვეტილებას. გამხნეების მიზნით, წინასწარ ყველაფერი მომიყვა რა, როგორ იქნებოდა. ბოლოს მითხრა, რომ ყველაფერში დამეხმარებოდა და ორ ანგელოზს ისე გამიზრდიდა, როგორც დედის გული ინატრებდა.

არ ვიცი, დედასთან ლაპარაკი ასე ძალიან შეეღოს, თუ დედაჩემი იყო ასეთი, თუმცა, იმ მომენტში, როცა დეტალურად აღმინერა, როგორ აპირებდა შვილიშვილების გაზრდას, იმედი მომეცა. იმედი იმის, რომ, რაც არ უნდა ყოფილიყო, რა დაბრკოლებაც არ უნდა გამოჩენილიყო ჩემს ცხოვრებაში, დედაჩემი სანამ იქნებოდა, არაფრის უნდა შემშინებოდა.

მე ვარ ქალი, რომელმაც გამოიარა ლალატი, ტყუილი, უამრავი დაბრკოლება, მაგრამ მაინც ბედნიერებით აღსავსე. რაც გადამხდა, იმის კვალობაზე ვთვლი, რომ ბედნიერი და ძლიერი ქალი ვარ, რადგან მყავს შვილები და მზრუნველი ადამიანები გარშემო.

დიახ, მე არ გავტყდი, არ ვიცი რა ძალა ან რა მაგიური ენერგია დამეხმარა ამ ყველაფრის გადალახვაში, მაგრამ კვლავ შემიძლია თამამად ვთქვა, რომ ბედნიერი ვარ.

მოკლედ მოგიყვებით, როგორ განვითარდა ჩემი ცხოვრება ამ ამბის შემდეგ.

მე და რატიმ მართლა მალევე მოვაგვარეთ განქორწინების ამბავი. ბავშვებს შეძლებისდაგვარად უკეთესად ავუხსენი არსებული სიტუაცია და დედაჩემის დახმარებით, ვეცადე, რომ მათთვის ძალიან მტკივნეული არ ყოფილიყო. მათ მესხიერებაში ბევრი ფერადი მოგონება და ისტორია დავტოვე. არას-

დროს მითქვამს დაშორების რეალური მიზეზი და არც მომავალში არ ვაპირებ.

მე მუშაობა კვლავ განვაახლე, გადამზადება გავიარე და გიდი გავხდი. ემოგზაურობდი და ამ მოგზაურობამ ის ოცნებები, რომლებიც უკვე დალექილი იყო ჩემში და იმედიც არ მქონდა, რომ ოდესმე ახდებოდა, ავიხდინე. ბევრი ვიმოგზაურე, ნერა განვაგრძე და ვწერდი დაუსრულებლად.

დასასრულს მივმართავ ქალებს! ადამიანების ბუნება შეუცნობელია, თუ შესაბამისი ნიჭი არ გაქვს, შეუძლებელია, წინასწარ გაიგო, რისი გამკეთებელია ის პიროვნება, რომელიც ახლა იდეალურად გაჩვენებს თავს. ქალები, ისინი უნიკალური ქმნილებები არიან. მხოლოდ ქალს, შეუძლია, ცხოვრებაში ყველაზე მძიმე ტვირთის ზიდვას გაუძლოს და თავი ისე დაიჭიროს, თითქოს, ყველაფერი კარგადაა. ჩემს მიერ მოთხრობილი ისტორია მაგალითია ყველა ქალისთვის, ვინც თავს შეურაცხყოფილად, დაუცველად, დაჩაგრულად, მიტოვებულად და უიმედოდ გრძნობს.

არაუშავს... ქალის ძალა, სწორედ მის ქვეცნობიერში იმალება. კრიტიკულ მომენტში, არაამქვეყნიური სიძლიერე, სწორედ აქედან მოდის. თავიდან ზღვა ემოციები წამოვა, შემდეგ სინანული, დანაშაულის გრძნობა, საკუთარი თავის გაკიცხვა, სიბრაზე, ბოღმა, ეჭვი, მაგრამ გაივლის, ყველაფერი გაივლის.

წარუმატებლობა, მხოლოდ დასაწყისია იმ წარმატების, რომელიც მომავალში გელოდება. არასდროს, არავის გამო, საკუთარი მიზნები, ოცნებები და ფიქრები არ დათმო, ვისაც უყვარხარ,

ის აუცილებლად მიიღებს ამას. ნდობა? საკუთარ თავსაც არ ენდოთ ბოლომდე. ალბათობის დაშვება დანაშაული არაა. ის გაჩვენებს შესაძლო მოვლენებს, რომ სწორად განსაზღვრო როდის, რა შეიძლება მოხდეს.

გარკვეული დროის განმავლობაში იქნები გაურკვეველობაში, მერე შენთვის ყველაფერი თანდათან დაიწყებს გაფერადებას და ეს იქნება საუკეთესო გრძნობა მთელ მსოფლიოში...

მე მქვია ქეთი და ეს არის ჩემი ამბავი.

ნინი გიგილაშვილი

დაიბადა 2000 წლის 10 მარტს თბილისში.
პროფესიით ფსიქოლოგი, მოღვაწეობს
ეზოთერის, კიბნოზის და ფსიქიატრიის
სფეროში.

ISSN 178-7741-8-6222-7

9 787741 852327 >